

РИШЕЛ МИЙД АКАДЕМИЯ ЗА ВАМПИРИ

Част 1 от „Академия за вампири“

Превод от английски: Диана Кутева, 2009

chitanka.info

ГЛАВА 1

Усетих страха ѝ, преди да чуя писъците ѝ. Кошмарът ѝ запулсира в мен, изтръгвайки ме от съня ми, свързан с плаж и някакъв готин тип, който разтриваше плажно масло по кожата ми. Образите — нейните, а не моите — се натрапиха в съзнанието ми: пламъци и кръв, миризма на дим, смачкани ламарини на кола. Картините ме обсебиха, задушиха, докато някаква все още рационално мислеща част от ума ми се опитваше да ми припомни, че това не е моят сън.

Събудих се треперееща. По потното ми чело бяха полепнали дълги кичури черна коса.

Лиса лежеше в леглото си, като се мятеше и крещеше. Скочих от моето и забързано прекосих двата метра, разделящи леглата ни.

— Лис! — извиках и я разтърсих. — Лис, събуди се.

Писъците ѝ стихнаха, изместени от приглушени стенания.

— Андре — простена тя. — О, Господи.

Помогнах ѝ да се надигне.

— Лис, ти вече не си там. Събуди се.

След няколко мига очите ѝ се разтвориха и на слабата светлина видях, как в тях започнаха да се появяват проблясъци на съзнанието ѝ. Учестеното ѝ дишане се успокои, тя се наведе към мен и отпусна глава на рамото ми. Обвих ръката си около раменете ѝ, а с другата я погалих по косата.

— Всичко е наред — заговорих нежно. — Всичко.

— Сънувах нещо.

— Да. Зная.

Няколко минути останахме така смълчани една до друга. Когато усетих, че се поуспокои, се пресегнах към нощното шкафче между леглата и включих лампата. Светеше слабо, но нито тя, нито аз се нуждаехме от по-силно осветление. Подплашен от светлината, нашият съквартирант, котаракът Оскар, скочи върху перваза на прозореца.

После слезе оттам, но ме заобиколи отдалеч — поради някаква причина животните не харесват дампирите — скочи върху леглото при

Лиса, потри глава в нея и нежно замърка. Животните нямат проблеми с мороите, а пък специално към Лиса бяха особено привързани. Тя се усмихна и го почеса по брадичката. Усетих, че почти се е успокоила.

— Кога се храни за последен път? — попитах аз, докато се вглеждах в лицето ѝ. Светлата ѝ кожа беше по-бледа от обичайното. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и изглеждаше слаба и крехка. Тази седмица в училището беше доста напрегната и не можех да си спомня кога за последен път ѝ бях дала от кръвта си. — Беше май... преди повече от два дни, нали? Или три? Защо не си ми напомнила?

Тя сви рамене, като отбягна погледа ми.

— Беше заета. Не исках да...

— Зарежи това — прекъснах я, като се наместих по-удобно. Нищо чудно, че изглеждаше толкова слаба. Оскар, който не искаше да го доближавам, скочи на пода и се върна при прозореца, откъдето можеше да ме следи от безопасно разстояние. — Хайде. Да го направим.

— Роуз...

— Хайде. Ще се почувстваш по-добре.

Извих глава и отметнах косата си назад, за да оголя врата си. Видях, че тя се поколеба, ала откритият ми врат и това, което ѝ предлагаше, бе твърде неустойливо. По лицето ѝ се изписа глад. Устните ѝ се разтвориха леко, разкривайки кучешките ѝ зъби, които тя обикновено криеше, когато живееше сред хората. Тези кучешки резци контрастираха странно с останалите ѝ черти. С прелестното си лице и с нежната си руса коса тя приличаше повече на ангел, отколкото на вампир.

Щом зъбите ѝ се доближиха на един дъх разстояние до оголената ми кожа, усетих как сърцето ми заби бясно от смесените чувства на страх и трепетно очакване. Мразех се заради това усещане, но нищо не можех да сторя. Това бе слабост, на която не можех да устоя.

Зъбите ѝ се впиха в мен, силно, остро, а аз извиках от краткото болезнено пронизване. После болката стихна, заменена от прекрасната и неповторима наслада, разляла се по тялото ми. Беше по-хубаво от замайването от алкохола, от блаженството на наркотика. Беше по-добре и от секс дори — или поне така си представях, тъй като никога не съм го правила. Това беше нещо като воал от най-чистото и прекрасно удоволствие, който те обгръща, който ти обещава, че навсякъде и

всичко в този свят ще бъде наред. Сега и завинаги. Химията на слюнката ѝ отпусти прилив на ендорфини в мен и аз загубих представа за света около мен, забравих коя съм.

Но после за жалост всичко свърши. Беше продължило по-малко от минута.

Тя се отдръпна, изтри устните си с ръка и се вгледа изпитателно в мен.

— Добре ли си?

— Аз... да. — Отпуснах се на леглото, замаяна от загубата на кръв. — Имам нужда само да поспя. Добре съм.

Бледозелените ѝ нефритени очи ме следяха загрижено. Тя се надигна от леглото.

— Отивам да ти донеса нещо за ядене.

Протестите ми замряха на устните ми, и тя излезе, преди да пророня и дума. Вълнението от ухапването ѝ бе намаляло, щом тя се откъсна от мен, но част от него остана във вените ми и усетих как глупава самодоволна усмивка разцъфтя на устните ми. Извърнах глава и погледнах към Оскар, който още седеше на перваза на прозореца.

— Не знаеш какво пропускаш — осведомих го.

Вниманието му обаче беше привлечено от нещо навън. Присви се и черната му козина настръхна. Опашката му започна неспокойно да се върти.

Усмивката ми се стопи и се надигнах с мъчително усилие. Светът се завъртя пред очите ми и аз изчаках, докато всичко отново си дойде на мястото, преди да стана. Когато най-после го сторих, отново ми се зави свят. Все пак имах достатъчно сили, за да се довлека до прозореца и да надникна навън заедно с Оскар. Той ме измери с подозрителен поглед, сетне се отдалечи на известно разстояние от мен и отново се върна към заниманията си.

Щом се надвесих от прозореца, необичайният за Портланд по това време на годината много топъл бриз разроши косата ми. Улицата, сравнително спокойна, тънеше в мрак. Беше три през нощта. Тъкмо времето, когато кампусът най-после утихваше или поне донякъде. Къщата, която обитавахме през последните осем месеца, по-точно една стая под наем, се намираще на една от главните улици в града, с нижещи се в редица стари сгради в най-различни стилове. Уличните лампи едва мъждукаха, сякаш в следващия миг ще изгорят. Но все пак

бе достатъчно светло, за да мога да различа очертанията на колите и сградите. Затова сега можех да видя дърветата и храстите в двора.

И силуета на един мъж, който ме наблюдаваше.

От изненада се дръпнах рязко назад. Фигурата стоеше до едно дърво в нашия двор само на десетина метра от прозореца ни. Беше толкова близо, че ако хвърлех нещо по него, щях да го улуча. И със сигурност достатъчно близо, за да види какво бяхме направили двете с Лиса преди малко.

Сенките го прикриваха така плътно, че въпреки острото си зрение не успях да различа чертите му, освен височината му. Беше висок. Наистина много висок. Остана там само за миг, едва различим в тъмното, след което отстъпи назад и изчезна сред сенките, хвърляни от дърветата в далечния край на двора. Бях почти сигурна, че зърнах още някого там наблизо, който се присъедини към него, преди мракът да погълне непознатата двойка.

Които и да бяха тези двамата. Оскар не ги хареса. Като не броим мен, той обикновено се сприятеляваше с повечето хора и настръхваше само щом подушеше непосредствена опасност. Онзи непознат отвън с нищо не заплашваше Оскар, но котаракът долови нещо, което го изправи на нокти.

Нещо подобно на това, което усещаше в мен.

Обзе ме вледеняващ страх и почти — но не съвсем — изтри прекрасното блаженство от ухапването на Лиса. Отдръпнах се от прозореца и грабнах джинсите, които намерих захвърлени на пода, като едва не се спънах и не паднах, докато ги нахлузвах. След това грабнах палтото си, както и палтото на Лиса заедно с портмонетата ни. Обух първите обувки, които се изпречиха пред очите ми, и се втурнах към вратата.

Заварих я в тясната кухня на долния етаж да рови в хладилника. Един от съквартирантите ни, Джереми, седеше на масата, подпрял чело с ръка, вторачил тъжен поглед в учебника по висша математика. Лиса ме изгледа изненадано.

— Не биваше да ставаш.

— Трябва да тръгваме. Веднага.

Очите ѝ се разшириха и след още един миг проблеснаха — знак, че ме е разбрала.

— Ти... наистина ли? Сигурна ли си?

Кимнах. Не можех да ѝ обясня защо бях толкова сигурна. Просто го знаех.

Джерери ни следеше с любопитство.

— Какво не е наред?

Внезапно ме осени едно хрумване.

— Лиса, вземи ключовете на колата му.

Погледът му се местеше от едната към другата.

— Ама вие какво...

Без капка колебание Лиса пристъпи към него. Страхът ѝ се преля в мен чрез нашата телепатична връзка, но имаше и още нещо: нейната непоколебима вяра, че аз ще се погрижа за всичко, че ще бъдем в безопасност. Надявах се, че заслужавам това доверие.

Тя се усмихна широко и впи поглед в очите му. За миг Джерери остана няма загледан в нея и все още смутен. И тогава видях как тя го покори напълно. Очите му се замъглиха и той вече я съзерцаваше с неприкрито обожание.

— Трябва да вземем назаем колата ти — обясни му тя с нежен тон. — Къде са ключовете ти?

Той се усмихна, а аз потръпнах. Аз винаги можех да устоявам на внушението, но усещах ефекта му, когато бе насочено към друга личност. През целия ми живот ме бяха учили, че използването му е грях. Джерери бръкна в джоба си и измъкна ключовете, закрепени към дебела червена връзка.

— Благодаря ти — каза Лиса. — А къде е паркирана?

— Надолу по улицата — отвърна той с все още замечтан тон. — На ъгъла, до Браун. — Това означаваше, че е на четири преки оттук.

— Благодаря ти — повтори тя и се обърна. — Веднага щом си тръгнем, искам от теб отново да се заемеш с ученето. Забрави, че тази вечер си ни виждал.

Той кимна послушно. Останах с впечатлението, че ако бе поискала, заради нея би скочил от някоя скала в пропаст. Всички човешки същества са податливи на внушения, но Джерери явно бе дори по-слаб от повечето хора. Което в момента бе добре дошло за нас.

— Хайде — подканих я аз. — Трябва да тръгваме.

Излязохме навън и се насочихме към ъгъла, който Джерери ни бе посочил. Още бях замаяна от ухапването и леко залитах, затова не можех да се движа толкова бързо, колкото ми се искаше. На няколко

пъти Лиса ме улови за ръката, за да не падна. През цялото време завладелият я страх се пренасяше неудържимо от нейното съзнание в моето. Положих всички усилия, за да го пропъдя. Имах собствени страхове, с които трябваше да се преборя.

— Роуз... какво ще правим, ако ни хванат? — прошепна тя.

— Няма да успеят! — отвърнах яростно. — Няма да им позволяя.

— Но ако все пак ни открият...

— И преди са ни откривали. Само че не успяха да ни заловят. Просто ще отидем с колата до гарата и ще се качим на влака за Ел Ей. Ще изгубят следите ни.

Постарах се да прозвучи лесно. Винаги така правех, макар че никак не беше лесно да бягаме от хората, с които бяхме израснали. Правехме го от две години, криехме се както можем и просто се стараехме да завършим гимназия. Току-що бе започнала последната ни учебна година и да живеем в кампуса, ни се струваше безопасно. Бяхме толкова близо до свободата.

Тя не каза нищо повече и аз усетих как доверието ѝ в мен отново се усили. Винаги така ставаше между нас. Аз бях тази, която взимаше решенията и действаше, макар и понякога доста безразсъдно. Тя беше по-разумната, повече обмисляше нещата и ги анализираше най-подробно, преди да се реши да предприеме нещо. И двата стила си имаха своите предимства, но в този момент се налагаше да се рискува колкото и да изглеждаше безразсъдно. Нямахме никакво време за колебание и протакане.

Лиса и аз бяхме най-добри приятелки още от детската градина, където учителката ни сложи една до друга за уроците по писане. Да караш петгодишни деца да произнасят буква по буква сложни имена като Василиса Драгомир и Роузмари Хатауей, си беше повече от жестоко, така че ние — по-скоро аз — реагирахме както бе редно. Бях запратила учебника си по учителката и я бях нарекла фашистко копеле. Не знаех какво точно означават тези думи, но пък знаех как се улучва движеща се мишена.

Оттогава двете с Лиса бяхме неразделни.

— Чу ли това? — внезапно попита тя.

Отне ми само няколко секунди, за да схвана това, което нейните по-изострени сетива вече бяха доловили. Стъпки, при това забързани. Оставаше ни да преминем още две пресечки.

— Трябва да тичаме — изрекох аз, като я улових здраво за ръката.

— Но ти не можеш да...

— *Бягай.*

Трябваше да напрегна всеки грам от волята си, за да не припадна на сред тротоара. На тялото ми никак не му се искаше да бяга след загубата на кръв или докато все още бе заето с преработването на слюнката ѝ и ефекта от нея. Ала аз заповядах на мускулите си да престанат с номерата и да следват плътно Лиса, докато стъпките ни отекваха по бетона. Обикновено успявах да я надбягам без много усилия — още повече, че сега беше боса — но тази нощ тя бе тази, която ме поддържаше да не рухна.

Преследващите ни стъпки ставаха все по-шумни и отекваха все по-близо. Черни звезди затанцуваха пред очите ми. В далечината пред нас се показаха очертанията на зелената хонда на Джереми. О, Господи, само ако можехме да се доберем до нея...

На три метра пред колата един мъж изскочи от нищото и ни препречи пътя. Ние спряхме рязко, аз политнах, но избутах Лиса назад, без да пускам ръката ѝ. Това бе той, непознатият, когото бях видяла да ме дебне от улицата. Беше по-възрастен от нас, може би двадесет и пет годишен и вероятно висок към метър и деветдесет и осем или два метра. Е, при други обстоятелства — да кажем, ако не се опитваше да възпре отчаяното ни бягство — бих могла да реша, че е адски готин. С кестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад на опашка. Тъмнокафяви очи. Дълго кафяво палто.

Но сега никак не ми беше до неговия чар. Беше само едно препятствие, препречващо пътя ни към свободата. Стъпките зад гърбовете ни се забавиха и аз знаех, че преследвачите са ни уловили в капан. Забелязах как от двете ни страни се раздвижиха още фигури, още хора пристъпиха към нас двете. Господи. Бяха изпратили почти една дузина пазители, за да ни върнат. Не можех да повярвам. Дори самата кралица не пътуваше с толкова много придружители.

Паникьосана, неспособна да контролирам докрай разсъдъка си, действах само по инстинкт. Притиснах се до Лиса, издърпах я зад мен, та да е по-надалеч от мъжа, който явно бе техният водач.

— Остави я — изръмжах. — Да не си я докоснал.

Изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо, но поне протегна ръце — нещо като успокоителен жест, сякаш бях побесняло животното, което трябваше да бъде укротено.

— Нямам намерение да...

Пристъпи крачка напред. Вече беше прекалено близо.

Нападнах го, като приложих хватка, която от две години не бях използвала, откакто двете с Лиса бяхме избягали. Този ход бе глупав, просто една реакция, породена от инстинкта и страха. И освен това безнадежден. Той бе опитен пазител, а не някой новак, току-що завършил обучението си. Пък и не беше слабак, нито неопитен боец.

И да, наистина беше бърз. Бях забравила колко бързо могат да реагират пазителите, как пъргаво могат да отскачат и да нападат като кобри. Халоса ме небрежно, както се отпъжда досадна муха, като ръцете му се блъснаха в мен и ме изтласкаха назад. Не мисля, че искаше да ме удари много силно — вероятно защото не искаше да ме убие, — но недостатъчната координация на движенията ми възпрепятства способностите ми да реагирам. Не успях да запазя равновесие и прегъната на две, политнах към тротоара. Щеше да ме заболи. *Доста.*

Само че не паднах.

Също тъй бързо както блокира атаката ми, мъжът се протегна и ме улови за ръката, за да ме задържи изправена. Щом се закрепих на нозете си, забелязах, че се загледа в мен — или по-точно във врата ми. Още дезориентирана, не успях да направя каквото трябваше. После, но за съжаление бавно, свободната ми ръка се вдигна, опря се до гърлото ми и леко докосна раната, която Лиса ми бе направила преди малко. Като отдръпнах пръстите си, видях по тях полепнала хлъзгава гъста кръв. Смутена, разтърсих глава, за да закрия лицето си с коса. Косата ми е гъста и дълга и напълно скрива врата ми. Оставям я дълга именно с тази цел.

Тъмните очи на мъжа се задържаха за миг повече, отколкото бе необходимо, върху следата от ухапването, след което се впиха в моите. Пресрецнах погледа му с предизвикателна гримаса и се изскубнах от хватката му. Той ме пусна, макар да знаех, че ако искаше, можеше да ме държи така цяла нощ. Като се опитвах да се преборя с главозамайването и прилошаването, аз отново се обърнах към Лиса, готова да се впусна в нова атака. Внезапно ръката ѝ улови моята.

— Роуз — изрече тя тихо. — Откажи се.

Отначало нейните думи не ми повлияха, но постепенно в съзнанието ми започнаха да проникват успокояващи мисли благодарение на връзката между нас. Не беше точно внушение — тя никога не го използваше спрямо мен — но имаше ефект, още повече че ние бяхме в безнадеждна ситуация заради тяхното числено превъзходство, пък и те бяха по-добри бойци. Дори и аз осъзнах, че нямаше смисъл да се съпротивлявам. Напрежението изчезна от тялото ми и останах така, с провиснали рамене, напълно победена.

Доловил примирението ми, мъжът пристъпи напред, посветил сега цялото си внимание само на Лиса. Лицето му си оставаше съвършено спокойно. Леко ѝ се поклони и дори изглеждаше грациозен, което ме изненада, имайки предвид височината му.

— Казвам се Дмитрий Беликов — представи се той. Долових лек руски акцент. — Принцесо, дошъл съм, за да ви отведа обратно в академията „Свети Владимир“.

ГЛАВА 2

Въпреки че от все сърце го ненавиждах, не можех да отрека, че Дмитрий Бел-еди-кой-си беше адски умен тип. След като ни отведоха до летището и натовариха на частния самолет на Академията, му бе достатъчен само един поглед към нас двете, докато си шепнехме, за да се разпорежи веднага да ни разделят.

— Не им позволявайте да си говорят — предупреди той пазителите, които ни ескортираха до задната част на самолета. — Ако останат без надзор само за пет минути, веднага ще измислят план за бягство.

Изгледах го надменно и се отдалечих назад по пътеката. Макар и той да не го знаеше, ние вече бяхме обмислили план за бягство.

Както се очертаваше засега, нещата хич не изглеждаха добре за нас. След като се озовахме във въздуха, шансовете ни за бягство рязко спаднаха. Дори и да се случеше някое чудо, да речем аз някак си да съумея да се справя с всичките десетина пазители, пак щеше да остане проблемът с измъкването от самолета. Предполагах, че на борда има парашути, но беше малко вероятно да оцелеем дори и да успеех да се оправя с някой от тях, тъй като, доколкото виждах през илюминатора, щяхме да се приземим накъде сред Скалистите планини.

Не, нямаше начин да се измъкнем от този проклет самолет, докато не кацнем нейде сред затъntenите гори на Монтана. Следователно трябваше да измисля нещо друго, за да преодоля магическите стражи на Академията, както и пазителите, които бяха поне десетина пъти повече. Да бе. Нищо и никакъв проблем.

Въпреки че Лиса седеше отпред с руснака, страхът ѝ ме обливаше на вълни, бумтеше в слепоочията ми като удари с чук. Загрижеността ми за нея измести яростта ми. Не биваше да я върнат там, не и на онова място. Питях се дали Дмитрий би се поколебал, ако можеше да почувства това, което чувствах аз, и ако знаеше това, което знаех аз. Вероятно не. Пък и никак не му пукаше.

В този миг емоциите на Лиса се усилиха толкова много, че изпитах объркващото усещане, че седя на мястото ѝ — сякаш се бях вмъкнала под кожата ѝ. Понякога се случваше и без никакво предупреждение, все едно че тя ме всмукваше в главата си. Високата фигура на Дмитрий се извисяваше до мен, а моята ръка — всъщност нейната ръка — стискаше бутилка с минерална вода. Той се наведе напред, за да вземе нещо, при което се видяха шест символа, татуирани отзад на врата му: Х-образно преплетени мълнии. По един символ за всеки убит от него стригой. Над тях се виеше усукана крива, нещо като змия, която символизираше статута му на пазител. Клетвеният знак.

Примигвайки, аз се отърсих от Лиса и с недоволна гримаса се върнах отново в собствената си глава. Мразех това, което се случваше. Да усещам емоциите на Лиса беше едно, но да прониквам в съзнанието ѝ беше нещо, което и двете ненавиждахме. Тя го възприемаше като нахлуване в личното ѝ пространство, затова обикновено не ѝ казвах, когато се случваше. Нито тя, нито аз можехме да го контролираме. Това бе още един ефект от нашата връзка — връзка, която никой от двете ни не разбираше докрай. Съществуваха легенди за телепатичните връзки между пазителите и техните морои, но в нито една легенда не се споменаваха за нещо подобно. Ние все пак се опитвахме да се справим с това, поне доколкото ни бе по силите.

Към края на полета Дмитрий приближи към мен и си размени мястото с пазителя до мен. Аз пък нарочно се извърнах рязко встрани и се втренчих разсеяно през илюминатора.

Изтекоха няколко секунди в пълно мълчание. Накрая той проговори:

— Наистина ли смяташе да се бориш с всички нас?

Не му отговорих.

— Да правиш това... да я браниш така отчаяно... много е смело.
— Замълча за миг. — *Глураво*, но все пак смело. Защо въобще се опитваш?

Обърнах се към него, като отместих косата от лицето си, за да мога да го гледам право в очите.

— Защото съм неин пазител. — След това отново се загледах през илюминатора.

След още една мълчалива пауза той се надигна и се върна в предната част на самолета.

Щом се приземихме, двете е Лиса нямахме друг избор, освен да се оставим в ръцете на пазителите, които ни поведоха към Академията. Нашата кола спря пред портата и шофьорът ни размени няколко думи с пазачите, които след малко ни пуснаха да продължим навътре в парка на Академията. Вече приближаваше залезът — началото на вампирския ден — и целият лагер тънеше в сенките.

Вероятно нищо не се бе променило — просторни сгради, всички в готически стил. Това училище не беше толкова старо, колкото онези в Европа, но бе построено в същия старовремски дух. Сградите се отличаваха с пищната си архитектура — като средновековни катедрали с високи заострени кули и сложни резби от камък. Масивни врати от ковано желязо затваряха достъпа до малките градини и алеи, пръснати из цялата площ. След като бях поживяла малко в кампуса на колежа, бях осъзнала, че това място напомня по-скоро на университет, отколкото на обикновена гимназия.

Навлязохме във вътрешната зона, разделена на две за началните и горните класове. Всяка сграда се издигаше около просторен правоъгълен вътрешен двор, украсен с настлани с каменни плочи пътеки и грамадни вековни дървета. Отправихме се направо към участъка, запазен за горните класове, където от едната страна се извисяваха административните сгради, а срещу тях се намираха спалните помещения и гимнастическите салони за дампирите. Откъм останалите две страни на правоъгълника бяха спалните на мороите и администрацията за началните класове. По-малките обучаващи се обитаваха лагера за начален прием, който се намираше по-нататък в западна посока.

Около всички сгради имаше много свободно място — изобилие от простор. Все пак се намирахме в Монтана, така че бяхме отдалечени на стотици километри от реалния свят. Студеният въздух тук вечно ухаеше на борове и влажни гниеци листа. Гъсти гори се ширеха навред около Академията. В ясен ден се забелязваха планински хребети, синеещи се нейде в далечината.

Докато крачехме към главната сграда в зоната за горните класове, аз се отскубнах от моя пазач и изтичах до Дмитрий.

— Хей, другарю.

Той продължи да върви напред, без дори да ме удостои с поглед.

— Искаш да ми кажеш нещо ли?

— При Кирова ли ни водиш?

— Директор Кирова — поправи ме той.

Лиса, която вървеше от другата му страна, ми хвърли един предупредителен поглед, с който искаше да ми каже: *Само не започвай пак.*

— Добре де, директор. Както и да е, но тя си остава една адски надута, тъпа, дърта куч...

Думите ми заглъхнаха, щом пазачите ни поведоха през няколкото врати, водещи право към столовата. Въздъгнах сломено. Как можеха тези хора да бъдат *толкова жестоки*? Имаше поне дузина други маршрути, за да се доберем до кабинета на Кирова, ала те избраха тъкмо този, през средата на столовата.

А беше точно по време на закуската.

Начинаещите в обучението за пазители — дампери като мен — седяха заедно с мороите, хранеха се и си говореха с лица, оживени от последните клюки, обсебили вниманието на цялата Академия. Като влязохме там, шумната глъч внезапно секна, сякаш някой бе дръпнал главния шалтер. Стотици очи се извърнаха към нас.

На свой ред и аз изгледах дръзко право в очите бившите си съученици. По устните ми заигра ленива усмивка, докато се мъчех да се ориентирам доколко нещата тук се бяха променили. Нямаше подобни изгледи. Камила Конта все още си беше същата предвзета, безупречно облечена кучка, самопровъзгласила се за водач на кликата от морои, лоялни към Академията. До нея седеше непохватната Натали, някаква далечна братовчедка на Лиса, вперила в нас разширените си от изумление очи, невинна и наивна както преди.

А в другия край на помещението... е, това вече беше по-друга работа. Ейрън. Горкичкият, бедничкият Ейрън, чието сърце несъмнено е било разбито, когато Лиса избяга отгук. Изглеждаше привлекателен както винаги... е, сега може би дори още по-готин... Очите му не изпускаха нито едно нейно движение. Да. Определено все още беше влюбен до уши в Лиса. Всъщност беше доста тъжно, понеже тя никога не го беше харесвала истински. Мисля, че беше излизала с него просто така, защото всички тъкмо това очакваха от нея.

Но това, което най-силно ме порази, беше, че Ейрън очевидно бе успял да се утеши в нейно отсъствие. До него, сплела ръце в неговите, седеше едно момиче от мороите, която приличаше на

единадесетгодишна, но със сигурност беше по-голяма, освен ако той, докато ни нямаше, не бе станал педофил. Със заоблените си бузки и русите си къдрици тя мязаше на порцеланова кукличка. От онези, дето стават само за украса и за събиране на прах. Крайно противна порцеланова кукла, все едно че бе истинско дяволско изчадие. Тя стисна ръката му и метна към Лиса поглед, изпълнен с толкова изгаряща омраза, че аз се вцепених. Какво, по дяволите, ставаше тук? Не я познавах. Предположих, че е просто ревнивата му приятелка. Е, и аз на нейно място щях да се вбеся, ако гаджето ми гледа друга мадама по този начин.

Нашият тур на позора най-последно милостиво свърши, макар че крайната му цел — кабинетът на директор Кирова — едва ли можеше да се нарече избавление. Дъртата вещица изглеждаше все така, както я помнех, с остър нос и сивееща коса. Висока и кльощава като повечето морои тя кой знае защо винаги ми напомняше за лешояд. Добре я познавах, след като бях прекарала толкова много време в нейния кабинет.

Щом Лиса и аз седнахме, повечето от придружителите ни напуснаха кабинета. Почувствах се като затворник. С нас останаха само Дмитрий и Албърта, старшата училищна надзирателка. Те застанаха до стената, с непроницаеми и ужасяващи изражения, точно както го изискваха длъжностите им.

Кирова вторачи искрящите си от гняв очи в нас и отвори уста, за да започне това, което несъмнено щеше да бъде поредната ѝ гадна лекция. Но един плътен нежен глас неочаквано я изпревари:

— Василиса.

Сепната, аз чак сега осъзнах, че в кабинета има още някого. Не го бях забелязала. Крайно непростимо за един пазител, дори и да бе новак в занаята. С много усилия от ъгъла се надигна Виктор Дашков. *Принц* Виктор Дашков. Лиса скочи от стола си, втурна се към него и обви ръце около крехкото му тяло.

— Чичо — прошепна задавено и го прегърна още по-силно. С лека усмивка той я потупа нежно по гърба.

— Нямаш представа колко се радвам, че те виждам в безопасност, Василиса. — Погледна към мен. — Радвам се и за теб, Роуз.

Аз му кимнах, като се опитах да прикрия изненадата си. Той беше болен още когато избягахме, но това... това беше ужасяващо. Беше баща на Натали, около четиридесетгодишен, но изглеждаше двойно по-стар. Блед, отслабнал и изнемощял. С треперещи ръце. Сърцето ми се късаше да го гледам такъв. При всичките толкова многобройни отвратителни хора на този свят не бе справедливо този мъж да страда от болест, която щеше да го убие толкова млад и нямаше да му позволи да стане крал.

Макар че всъщност не беше неин чичо — мороите, особено кралските фамилии, използват много свободно думите за родствените връзки — Виктор беше близък приятел със семейството на Лиса и се бе нагърбил да ѝ помага след смъртта на родителите ѝ. Аз го харесвах; той бе първият, когото се зарадвах да видя тук.

Кирова им позволи да се насладят още няколко мига на срещата, сетне рязко издърпа Лиса обратно към стола ѝ.

Време беше за назидателната лекция.

Този път шоуто си го биваше — може да се каже, че бе едно от най-добрите представления на Кирова. Тя умееше да поднася подобни сцени. Мога да се закълна, че това е била единствената причина да се посвети на училищната администрация, понеже все още не съм се натъкнала на нито едно доказателство, че наистина обича децата. В надутите ѝ фрази се споменаваше за всичко: за отговорността, за безразсъдното ни поведение, за егоизма ни... Все празни приказки. Досадно до смърт. Веднага изключих и потънах в кроежи как бих могла да избягам от кабинета ѝ през прозореца.

Но когато тирадата ѝ се насочи към мен — е, сега вече трябваше да се вслушам в обвиненията ѝ.

— Вие, госпожице Хатауей, нарушихте най-свещения обет — обетът на един пазител да брани своя морой. Това е израз на голямо доверие. Доверие, което вие нарушихте чрез самоволното отвеждане на принцесата от тук. Всеки стригой с радост би погубил член от фамилията Драгомир и вие направо сте ги улеснили в това.

— Роуз не ме е отвлякла — заговори Лиса, преди да успее да си отворя устата. Лицето и гласът ѝ оставаха спокойни, въпреки че и на нея никак не ѝ бе лесно в този миг. — Аз исках да се махна от тук. Така че не я обвинявайте.

Госпожа Кирова ни изшътка да мълчим и закрочи из кабинета, скръстила ръце зад тесния си кокалест гръб.

— Госпожице Драгомир, вие може би сте били инициаторката на този план, но доколкото ми е известно, отговорността за изпълнението му си остава нейна. Ако Хатауей изпълняваше дълга си, би трябвало да се грижи за вашата безопасност.

Това вече ми дойде в повече, отколкото можех да понеса.

— Аз изпълнявах своя дълг! — креснах и рипнах от стола. И Дмитрий, и Албърта трепнаха, но не понечиха да ме спрат, понеже не заплашвах да ударя никого. Поне засега. — През пялото време бдях над нея! Пазех я точно когато никой от вас — размахах широко ръка из кабинета — не го стори. Направих това, което трябваше. Докато вие тук... определено нямаше да го сторите.

Чрез връзката ни усетих, че Лиса се опитваше да ми изпрати поредица от успокояващи послания, като за сетен път ме призоваваше да не позволявам на гнева си да се развихри докрай. Но вече бе прекалено късно.

Кирова, пребледняла като платно, впери леден взор в мен.

— Госпожице Хатауей, простете ми, ако съм пропуснала да схвана логиката в твърдението ви, че сте я защитавали, извеждайки я от една строго охранявана и зорко пазена среда, защитена с магически сили. Освен ако няма още нещо, за което сте пропуснали да ни съобщите?

Прехапах устни.

— Разбирам. Е, добре. Според моята преценка единствената причина да избягате — като оставим настрана усещането за вълнуващо приключение — е било желанието ви да избегнете последствията от онзи ужасен и пагубен номер, който погодихте, преди да изчезнете.

— Не, това не е...

— И това още повече улеснява решението ми. Принцесата, като знатна личност от династията на мороите, заради собствената си безопасност трябва да продължи с обучението си тук, в Академията. Обаче към вас, Хатауей, нямаме подобни задължения. Така че трябва да напуснете колкото е възможно по-скоро.

Цялата ми напереност мигом се стопи.

— Аз... какво?

Лиса застана до мен.

— Не можете да сторите това! Тя е мой пазител.

— Не е, особено след като въобще не е пазител. Още се обучава.

— Но моите родители...

— Много добре ми е известно желанието на вашите родители, Бог да дари с покой душите им, принцесо. Обаче сега всичко се промени. Госпожица Хатауей си позволи да превиши правата си. Следователно не заслужава да бъде пазител и затова ще си тръгне оттук.

Втренчих се в Кирова. Не можех да повярвам на това, което току-що чух.

— И къде възнамерявате да ме изпратите? При майка ми в Непал? Дали тя изобщо знае, че съм избягала оттук? Или може би ще ме върнете при баща ми?

Директорката присви очи, жегната от последните ми думи. Когато отново заговорих, гласът ми прозвуча толкова студено, че дори аз не го познах.

— Или пък ще ме прогоните, за да се превърна в кървава курва? Само опитайте и ние ще се махнем оттук още преди края на деня.

— Госпожице Хатауей — просьска тя, — нямате думата.

— Те имат телепатична връзка. — Плътният глас на Дмитрий разчупи надвисналото напрежение и всички се извърнахме към него. Според мен Кирова бе забравила, че той е там. Ала не и аз. Присъствието му бе прекалено властно, за да бъде пренебрегвано. Стоеше опрян о стената в смешното си дълго палто, като някакъв каубой на стража в лагер в прерията. Погледна ме, после и Лиса, но накрая тъмнокафявите му очи отново се впиха в мен. — Роуз разбира какво изпитва Василиса. Не е ли така?

Поне изпитах задоволство, като видях как Кирова изгуби самообладание, докато погледът ѝ се местеше между нас двете и Дмитрий.

— Не... това е невъзможно. Това не се е случвало от векове.

Нито Лиса реагира, нито аз. Само побързах да извърна очи от лицето му.

— Това е дар — промърмори Виктор от своя ъгъл. — Рядко срещана, прекрасна дарба.

— Най-добрите пазители винаги са имали такава връзка — обади се Дмитрий. — Така е според преданията.

Кирова отново се разгневи.

— Преданията са с многовековна давност! — възкликна тя. — Ти, разбира се, не допускаш, че можем да ѝ разрешим да остане в Академията след всичко, което извърши?

Той сви рамене.

— Тя може да е необузdana и непочтителна, но ако притежава потенциал...

— Необузdana и непочтителна ли? — прекъснах го аз. — Кой, по дяволите, си ти всъщност? Някой да ти е искал помощта?

— Беликов вече е личният пазител на принцесата — обясни ми Кирова. — Нейният официално упълномощен пазител.

— Наемаш евтина чуждестранна работна ръка, за да защитава Лиса, а? — от моя страна това беше злобна и неоправдана забележка — особено след като повечето морои и техните пазители бяха от руски или румънски произход — но в този миг ми се стори по-остроумна, отколкото всъщност беше. Макар че тъкмо на мен не ми отиваше да се обаждам. Може да бях израснала в Щатите, но родителите ми бяха родени в чужбина. Моятa майка дамфир беше от Шотландия, червенокоса, със смешен акцент, а пък за баща ми морой ми бяха разказвали, че бил турчин. На това странно генетично съчетание дължа цвета на кожата си с оттенък като на бадем. Отличавам се и с други особености, които според мен са били присъщи само на екзотичните принцеси от пустините: големи черни очи и толкова тъмнокафява коса, че обикновено минава за черна. Нямах да имам нищо против, ако бях наследила червената коса на майка ми, но нали трябва да се задоволяваме с това, което ни е дадено по рождение.

Кирова вдигна отчаяно ръце и се извърна към него.

— Ето, виждаш ли? Тя е напълно недисциплинирана! Всичките телепатични връзки и най-силният вроден потенциал на света не могат да компенсират това. По-лошо е да имаш пазител без дисциплина, отколкото въобще да нямаш пазител.

— Тогава ще я научим на дисциплина. Занятията току-що започнаха. Ще я върнем там и отново ще се заемем с обучението ѝ.

— Невъзможно. Тя ще си остане безнадеждно изостанала от връстниците си.

— Не, няма — възразих аз, ала никой не ми обърна внимание.

— Тогава ще ѝ се възложат допълнителни занимания — рече той.

Те продължиха все в тоя дух, докато ние останалите ги следяхме как си подхвърлят репликите като пинг-понг. Гордостта ми все още бе наранена заради лекотата, с която Дмитрий ни залови, но внезапно ми хрумна, че той може да ми помогне да остана тук заедно с Лиса. По-добре да кисна в тази адска дупка, отколкото да бъда без нея. Посредством връзката ни долових, че тя вече таи някаква смътна надежда.

— А кой ще се съгласи да се занимава допълнително с нея? — настойчиво попита Кирова. — Кой? Ти ли?

Дмитрий внезапно прекрати спора си с нея.

— Е, нямах предвид точно това...

Кирова скръсти ръце с видимо задоволство.

— Да. Точно така си помислих и аз.

Смутен, той се намръщи. Погледът му запрескача между мен и Лиса. Зачудих се какво ли виждаше в нас двете. Две покъртително затрогващи момичета, вторачили в него големите си умоляващи очи? Или две бегълки, зарязали едно толкова строго охранявано училище и пряхосали половината от наследството на Лиса?

— Да — рече той накрая. — Мога да обучавам Роуз. Ще ѝ давам допълнителни уроци, освен обичайните, които ѝ се полагат.

— А сега какво? — тросна се Кирова. — Ще ѝ се размине наказанието?

— Ще намерим друг начин, за да я накажем — отвърна Дмитрий. — Броят на пазителите дотолкова намаля, че не можем да си позволим риска да изгубим още един. Особено ако е момиче.

Изтръпнах заради недоизреченото от него, което ми напомни за моето подмятане преди малко за „кървавите курви“. Вече много малко момичета сред дампирите ставаха пазители.

— Склонен съм да се съглася с пазител Беликов — заговори внезапно Виктор от своя ъгъл. — Ще бъде жалко да отпратим Роуз, да похабим такъв талант.

Госпожа Кирова се загледа през прозореца. Навън беше съвсем притъмняло. В нормалното разписание на Академията сутрин и следобед бяха относителни понятия. Освен това стъклата бяха затъмнени, за да се възпира притокът на слънчева светлина.

Когато се обърна към нас. Лиса я погледна право в очите.

— Моля ви, госпожо Кирова. Нека Роуз да остане.

О, Лис, помислих си аз. *Внимавай*. Опасно бе да се използва внушението срещу някой морои, особено в присъствието на свидетели. Обаче Лиса използваше съвсем неуловимо това оръжие, а в този миг двете се нуждаехме от цялата помощ на света. За щастие май никой не осъзна какво всъщност се случваше.

Не знаех дали внушението ѝ бе въздействало, но накрая Кирова въздъхна примирено.

— Ако госпожица Хатауей трябва да продължи да се обучава тук, ето как ще стане това. — Обърна се към мен. — Твоето приемане в академията „Свети Владимир“ ще бъде само пробно. Ако нарушиш правилата, ще бъдеш изключена. Ще присъстваш във всички учебни часове и ще преминеш през етапите за обучение на начинаещите пазители от твоята възраст. Ще тренираш и с пазителя Беликов във всеки свободен момент — преди и след часовете. Освен това ти се забранява да участваш в каквито и да е обществени дейности, с изключение на храненето, и няма да напускаш спалното си помещение. Ако не спазваш което и да е от тези ограничения, ще бъдеш... отпратена.

Изсмях се грубо.

— Забранено ми е да участвам във всякакви обществени дейности? Да не би да се опитвате да ни разделите? — Кимнах към Лиса. — Опасявате се, че отново можем да побегнем?

— Просто взимам предпазни мерки. Сигурна съм, че си спомняш как досега нито веднъж не си била подobaващо наказана за рушене на училищната собственост. Така че ще имаш още много да наваксваш. — Тънките ѝ устни се свиха, образувайки права линия. — Предлага ти се много щедро споразумение. Предполагам, че ще се постараете поведението ти да не го застраши.

Тъкмо понечих да възразя, че споразумението никак не е толкова щедро, когато улових погледа на Дмитрий. Може би се опитваше да ми подскаже, че вярва в мен. Или просто искаше да ми внуши, че ще бъде пълна идиотка, ако продължа схватката с Кирова. Така и не разбрах кое от двете.

За втори път при тази среща отбягнах погледа му, като сведох очи към пода. Усещах присъствието на Лиса до мен и изгарящата ѝ

подкрепа, нахлуваща в мен чрез нашата връзка.

След продължителна пауза въздъхнах и отново насочих очи към директорката.

— Добре. Приемам.

ГЛАВА 3

Да ни изпрати направо в класната стая след срещата, бе крайно жестоко, но Кирова направи точно това. Отведоха Лиса. Докато гледах как тя се отдалечава, ме утешаваше единствено мисълта, че връзката помежду ни ще ми позволи да усещам нейните емоции и нужди.

Първо ме изпратиха при един от старшите съветници. Беше доста възрастен морой, когото помнех още отпреди да избягаме от Академията. Честно казано, не вярвах, че пак ще го заваря. Толкова беше стар, че вече би трябвало да се е пенсионирал. Или да е умрял.

Посещението при него ми отне само пет минути. Той не каза нищо за моето завръщане, а само ми зададе няколко въпроса за обучението ми в Портланд и Чикаго. Сравни данните със записаното в старото ми досие и на бърза ръка ми надраска нова учебна програма. Взех я, без да продумам и се насочих към първия ми учебен час.

1 час	Бойна техника за пазители — за напреднали
2 час	Теория на телоохранителството и личната защита, 3-та част
3 час	Тренировки за поддържане на теглото и формата
4 час	Висши езикови умения (за началните класове)
Обяд	
5 час	Поведение и физиология на животните
6 час	Алгебра
7 час	Култура на мороите. 4-та част
8 час	Славянско изкуство

Уф. Бях забравила колко е дълъг учебният ден в Академията. През първата половина от деня дампирите и мороите имаха отделни занятия, което означаваше, че ще мога да видя Лиса чак след обяда, ако се окажеше, че имаме общи занимания следобед. Повечето от предметите бяха стандартни, така че имах доста добри шансове. Часовете по славянско изкуство ми се сториха от онези избираеми

дисциплини, за които никой ученик няма да се запише, така че имаше надежда именно в тях да се виждам с нея.

Дмитрий и Албърта ме съпроводиха до гимнастическия салон за първия час. Вървяха пред мен, сякаш не съществувах. Докато ги следвах, ми направи впечатление, че Албърта носеше косата си късо подстригана, за да се вижда клеймото — белег за високопоставения ѝ ранг, както и татуираните символи на мълнии. Повечето от жените пазители спазваха този стил. За мен сега това нямаше значение, защото по врата ми още нямаше татуировки, но аз изобщо не исках да си отрежа косата — нито сега, нито по-късно.

Двамата с Дмитрий не казаха нищо и продължиха да крачат напред, сякаш си беше най-обикновен ден. Но щом влязохме в салона за тренировки, реакциите на връстниците ми подсказаха, че денят съвсем не е обикновен. Те тутакси зарязаха упражненията си и се зазяпаха в мен с удивление, също както преди това в столовата. Не можах да реша дали се чувствам като рок звезда, или като някое ненормално създание от онези уроди, дето ги показват само по цирковете.

Е, добре, така да бъде. Щом като се налага известно време да вися тук, за нищо на света няма да издавам страха си. Навремето двете с Лиса си бяхме спечелили уважението на всичките ни съученици, така че сега бе моментът да им напомня за нашето славно минало. Заозъртах се сред тълпата от новаци, зяпнали ме с отворени усти, докато търсех познато лице. Повечето бяха момчета. Едно от тях привлече погледа ми и едва успях да сдържа усмивката си.

— Хей, Мейсън, я си изтрий глупавата усмивка от физиономията! Ако си ме представяш гола, прави го насаме.

Няколко изсумтявания и изхилвания нарушиха благоговейната тишина, с която бях посрещната. Мейсън Ашфорд престана да ме зяпа замаяно и ме удостои с една крива усмивка.

Все пак изглеждаше добре с червената си коса и осеяното си с лунички лице, макар че не беше истински хубавец. Но си оставаше едно от най-приятните момчета, които познавах. Някога с него бяхме доста яки дружки.

— Аз командвам парада, Хатауей. Защото ако случайно не си наясно, тъкмо на мен повериха да ръководя днешното упражнение.

— О, няма? — изгледах го надменно. — Хм. Е, предполагам, че в крайна сметка моментът е подходящ да си ме представяш как изглеждам чисто гола.

— Винаги е подходящо човек да си те представя гола — обади се едно от момчетата, което още повече разчупи напрежението. Еди Кастъл, още един мой предан приятел.

Дмитрий поклати глава и се отдалечи, като промърмори нещо на руски, което не ми прозвуча като комплимент. Но колкото до самата мен... е, аз отново си бях една от начинаещите ученици. Те бяха сговорчива банда — за разлика от мороите, не се прехласваха толкова по благородния произход, нито се интересуваха от политически игри, дворцови интриги и така нататък.

Така се потопих в обичайната атмосфера и много скоро се смеех и разговарях със съучениците си, които почти бях забравила. Всеки искаше да узнае къде сме били досега; очевидно с Лиса се бяхме превърнали в легенди. Не можех, разбира се, да им разкрия защо избягахме, затова им поднесох куп остроумни подмятания и лафове от рода: „Това е от онези неща, за които е по-добре нищо да не знаете“.

Щастливата ни среща продължи само още няколко минути, преди един възрастен пазител, надзираващ тренировката, да се приближи и да смърми Мейсън, задето пренебрегвал задълженията си. Все още ухилен, той излая по някаква заповед на всеки един от скупчените край него съученици, колкото да им обясни от кое упражнение да започнат. Смуцаващото за мен бе това, че повечето от тези упражнения въобще не ми бяха познати.

— Хайде, Хатауей — подкани ме Мейсън, като ме улови за ръката. — Ще ми бъдеш партньор. Нека да видим сега с какво си се занимавате през цялото това време.

След един час той вече знаеше отговора.

— Не си тренирала, нали?

— Ох — изпъшках аз, за миг неспособна да водя нормален разговор.

Той протегна ръка и ми помогна да стана от матрака, върху който току-що ме бе тръшнал — може би за петдесети път през последните шестдесетина минути.

— Мразя те, Мейс! — троснах му се, като разтрих натъртеното място на бедрото ми, което утре, за проклетия, щеше да посине.

— Повече щеше да ме мразиш, ако си бях премълчал.

— Да, вярно е — съгласих се, олюлявайки се, докато останалите прибираха гимнастическото оборудване.

— Всъщност не се справи чак толкова зле.

— Какво? Че аз направо ти поднесох задника си на тепсия.

— Е, вярно е. Все пак са минали две години. Но, ей, нали още можеш да ходиш. И това е нещо. — Захили се закачливо.

— Казах ли ти вече, че те мразя от сърце?

Той грейна в още една усмивка, която обаче помръкна бързо и лицето му придоби сериозно изражение.

— Не го възприемай с лошо... искам да кажа... ти наистина си упорита и те бива в схватките, но няма начин да се справиш с изпитите през пролетта...

— Те ме накараха да взимам допълнителни часове по практика — обясних му аз. Не че това имаше кой знае какво значение. Възнамерявах да се измъкна оттук заедно с Лиса, преди тези упражнения наистина да започнат да ми създават проблеми. — Ще се справя.

— Допълнителни часове с кого?

— С онзи високия там. С Дмитрий.

Мейсън се втренчи удивено в мен.

— Ще имаш занимания след часовете с Беликов?

— Да. И какво толкова те шашка?

— Ами че той е бог.

— Не преувеличаваш ли малко? — попитах скептично.

— Не, говоря съвсем сериозно. Искам да кажа, че той обикновено е мълчалив и необщителен, но когато се впусне в схватка... о, думи нямам. Ако си мислиш, че сега те боли, когато той свърши с теб, ще бъдеш труп.

Велико. Поредната радост, която ще ми подобри настроението за деня.

Сръгах го с лакът в ребрата и отидохме в класната стая за втория час. Материалът обхващаше основните изисквания към всеки бодигард, та присъстваха и учениците от горните паралелки. Всъщност това бе трета серия от лекциите, които започваха в началото на учебната година. Това означаваше, че и по тази учебна дисциплина бях

изостанала, но се надявах, че опитът ми от защитаването на Лиса в реалния свят ми бе помогнал да натрупам малко умения в тази област.

Наш инструктор беше Стан Алто, когото зад гърба му наричахме просто Стан, а формално се обръщахме към него с „пазител Алто“. Малко по-възрастен от Дмитрий, но висок почти колкото него. Само дете вечно изглеждаше вкиснат. Днес се спече още повече, когато влезе в класната стая и ме видя да седя там. Очите му се разшириха от изненада, докато прекосяваше помещението, за да стигне до моя чин.

— Какво е това? Никой не ми съобщи, че днес ще имаме гостуваща звезда. Роуз Хатауей. Каква чест! Колко щедро от твоя страна да заделиш време от претоварения си делови график и да споделиш знанията си с нас.

Усетих как страните ми пламват, но с огромно усилие и самоконтрол успях да се спра в последния миг и да не го пратя на майната му. Обаче бях съвсем сигурна, че бе прочел мисленото ми послание по изражението на лицето ми, защото устните му се извиха в подигравателна усмивка. Махна ми с ръка като знак да се изправя.

— Е, хайде, хайде, ела. Не стой там! Излез тук отпред, за да ми помагаш за лекцията пред класа.

Свих се на мястото си.

— Нали нямате предвид всъщност да...

Заядливата му усмивка мигом се стопи.

— Имах предвид точно това, което казах, Хатауей. Стани и излез пред класа.

Гъста лепкава тишина обгърна класната стая. Стан беше прочут като всяващ страх инструктор и повечето от съучениците ми не посмяха да се разсмеят на моето изпадане в немилост. Аз обаче няхах никакво намерение да се пречупвам.

Отидох отпред и се обърнах с лице към класа. Изгледах ги дръзко, преди да отметна косата си зад раменете, с което си спечелих няколко съчувствени усмивки от приятелите ми. После забелязах, че съм се озовала пред по-многобройна аудитория, отколкото бях очаквала. Неколцина пазители — включително и Дмитрий — още се навъртаха в дъното на помещението. Извън Академията всеки пазител обикновено фокусираше вниманието си върху опазването на поверената му една-единствена личност. Но тук пазителите трябваше да охраняват много повече хора, а освен това и да обучават

начинаещите. Затова вместо да следват някоя личност навсякъде като сенки, те дежуреха на смени, като охраняваха цялото училище и следяха за реда в класовете.

— И така. Хатауей — заговори Стан с неочаквано приветлив тон, като се върна отпред заедно с мен. — Сподели с нас нещо относно техниките ти за самозащита.

— Моите... техники?

— Разбира се. Защото очевидно трябва да си разполагала с нещо като план за действие, неизвестен нам, когато си отвела една непълнолетна моройска принцеса извън Академията и си я изложила на непрестанните заплахи на стригите.

Ето че отново се започваше лекция като онази на Кирова, само че пред много по-голяма публика.

— Нито веднъж не попаднахме на стригой — отвърнах сковано.

— Очевидно — констатира той и се подсмихна. — Разбрах го, като видях, че още си жива.

Идеше ми да му кресна с цяло гърло, че бих могла да победея всекиго от стригите, но след като ме натупаха толкова яко при упражненията предишния час, вече смятах, че не бих оцеляла след атака на Мейсън, да не говорим за някой стригой. И тъй като нищо не му отговорих, Стан продължи най-самодоволно да крачи напред-назад пред класа.

— И какво направи? Как така можеше да си тъй сигурна, че принцесата ще оцелее? Може би избягвахте да излизате нощем?

— Понякога. — Това беше вярно... особено когато избягахме за пръв път. През следващите месеци си поотдъхнахме, защото никакви атаки не последваха.

— Понякога — повтори той, извисявайки тон, на чийто фон отговорът ми прозвуча невероятно глупаво. — Е, добре, тогава, предполагам, че си спяла през деня и си дежурила през нощта.

— Ами... не.

— Не? Но това е едно от първите задължения, за които се споменава в главата за индивидуалната защита. О, почакай, ти навярно нямаш представа за това, понеже не беше тук, когато изучавахме това.

Преглътнах напирещите на езика ми ругатни.

— Оглеждах внимателно всичко наоколо, когато излизахме навън — не се предавах аз. Трябваше да се защитя по някакъв начин.

— О, така ли? Е, това все пак е нещо. А използва ли стратегията на Карнеги за следене по квадранти? Или пък техниката за ротационно наблюдение?

Този път вече нищо не казах.

— Аха. Предполагам, че си прибягнала до метода на Хатауей за озъртане наоколо когато и където ти скимне.

— Не! — изкрещях гневно. — Не е вярно. Бях изключително внимателна. И тя още е жива, нали?

Той се върна при мен и се взря отблизо в лицето ми.

— Защото си имала късмет.

— Навън стригоите не надничат иззад всеки ъгъл — троснах се аз. — Не е както ни учите тук. По-безопасно е, отколкото твърдите всички вие в Академията.

— Безопасно? По-безопасно, така ли? Та ние сме във война със стригоите! — кресна той. Беше толкова близо до мен, че усетих мирис на кафе в дъха му. — Някой от тях можеше да връхлети право върху теб и да захапне хубавото ти вратле преди още да успееш да го зърнеш... при това без да полага кой знае какви усилия. Може да си по-бърза и по-силна от мороите или хората, но си нищо, нищо в сравнение с един стригой. Те са смъртно опасни, те са могъщи. А ти знаеш ли какво може да ги направи още по-могъщи?

Нямаше да позволя на този проклетник да ме разплаче. Отклоних поглед от него и се опитах да го фокусирам върху нещо друго. Накрая погледът ми попадна върху Дмитрий и останалите пазители. Те наблюдаваха моето унижение с каменни лица.

— Кръвта на мороите — прошепнах.

— Какво рече? — попита ме Стан, нарочно извисил тон. — Не можах да го чуя.

Извърнах се с лице към него.

— Кръвта на мороите! От кръвта на мороите силите им укрепват.

Той кимна със задоволство и отстъпи няколко крачки назад.

— Да. Така е. Това ги прави по-силни и по-трудни за унищожаване. Могат да убият и да изпият кръвта на всеки човек или дампир, но повече от всичко жадуват за кръвта на мороите. Търсят я упорито. Те са станали слуги на мрака, само и само да се сдобият с безсмъртие. Готови са на всичко, за да го запазят. Отчаяни стригои са нападали морои дори наред обществени места. Групи от стригои са

нахълтвали в академии като тази. Има стригои, които живеят по хиляди години и се хранят с поколения от морои. Почти невъзможно е да бъдат убити. Ето защо броят на мороите непрестанно намалява. Те не са достатъчно силни — дори и когато са заобиколени с пазители, — за да се съпротивляват. Някои морои дори не виждат смисъл да се опитват да избягат и вместо това избират да се превърнат в стригои. А като изчезнат мороите...

— ... ще изчезнат и дампирите — довърших вместо него.

— Да — рече той и облиза устните си. — Явно в крайна сметка все пак си научила нещо. А сега ще видим дали ще успееш да научиш достатъчно, за да преминеш този клас и да придобиеш квалификацията, необходима за твоите практически занимания през следващия семестър.

Уф. До края на този ужасен учебен час останах смълчана на чина — бях благодарна, че поне престана само с мен да се занимава, — като си повтарях наум последните му думи. Практическите занимания бяха най-доброто в обучението на начинаещите. Поне половин семестър нямаше да имаме занятия в класната стая, а вместо това всеки от нас щеше да бъде прикрепен към някой ученик морой, за да го пази и следва като сянка навсякъде из Академията. По-възрастните пазители щяха да ни наблюдават и да ни изпробват с инсценирани атаки и други заплахи. Как един начинаещ ще премине през тези практически упражнения бе почти толкова важно, колкото всички останали изпити, взети заедно. Заради това имаше голямо значение кой от мороите ще ти се падне, за да бъдеш прикрепен към него след дипломирането.

Към кого ли ще ме разпределят? На този свят имаше само един представител на мороите, над когото исках да бдя.

След още два учебни часа най-после настана време за спасителната обедна почивка. Докато се влачех уморено през лагера на път за столовата, ме настигна Дмитрий. Сега не приличаше на бог — освен ако не се брой божествено красивата му външност.

— Предполагам, че си видял какво се случи в часа на Стан? — попитах го, без да използвам официално обръщение.

— Да.

— А не мислиш ли, че беше нечестно?

— Дали е имал право? Смяташ ли, че си напълно готова, за да защитаваш Василиса?

Сведох поглед към земята.

— Опазих я жива — промърморих.

— А как премина днешната ти схватка с твоите съученици?

Беше подло да ме пита за това. Не му отговорих, пък и знаех, че не е необходимо. След часа при Стан имах още един тренировъчен час и Дмитрий несъмнено беше наблюдавал как отново ме тръшват безпомощна на пода.

— Ако не можеш да се биеш с тях...

— Да, да, зная — прекъснах го с вкиснат тон.

Той забави широките си крачки, за да изравни темпото си с моето, забавено от болката в крака ми.

— По природа ти си бърза и силна. Само че се нуждаеш от системни тренировки. Не се ли занимаваше с някакъв спорт, докато те нямаше тук?

— Разбира се — свих рамене аз. — От време на време.

— Не се ли записа в някой отбор?

— Прекалено много труд се изисква за това. Ако толкова много исках да се занимавам с това, трябваше да си остана тук.

Той ме изгледа раздразнено.

— Никога няма да можеш истински да браниш принцесата, ако не усъвършенстваш уменията си. Винаги ще бъдеш губещата страна.

— Ще мога да я защитавам! — възразих пламенно.

— Знаеш, че няма никакви гаранции, че точно ти ще бъдеш определена да я пазиш след дипломирането си. — Дмитрий говореше тихо, но твърдо. Явно не ми бяха подбрали загрижен и благ наставник. — Никой не иска вашата връзка да бъде похабена, но и никой няма да ѝ даде неспособен пазител. Ако искаш да си с нея, ще трябва доста да поработиш. Трябва да преминеш през всички уроци, които са ти необходими. Имаш и мен на разположение. Можеш да се възползваш, а можеш и да не го направиш. Ти си идеалният избор за охранител на Василиса, след като и двете се дипломирате, но само ако успееш да докажеш, че може да се разчита на теб. Надявам се да успееш.

— Лиса, наричай я Лиса — поправих го аз. Тя мразеше истинското си име. Много повече предпочиташе съкратеното, както я наричаха американците.

Той се отдалечи.

Внезапно цялата ми напереност се изпари. Вече бях пропиляла по-голямата част от времето, отредено за обедната почивка. Повечето от учениците отдавна бяха заели местата си в столовата, забързани да се възползват от минутите за свободно общуване. Почти бях стигнала до вратата на сградата, където се помещаваше столовата, когато някой ме повика.

— Роуз?

Извърнах се към посоката, от която чух гласа. Видях Виктор Дашков. На лицето му цъфтеше любезна усмивка, докато се облягаше на бастуна си край стената. До него дежуреха двамата му пазители.

— Господин Даш... ь-ъ, Ваше височество. Здравейте.

Осъзнах се съвсем навреме, макар че едва не забравих за кралската етикеция на мороите. Не бях прибягвала до нея, откакто живеях сред хората. Мороите избираха своите владетели сред дванадесетте кралски фамилии. Най-възрастният във фамилията носеше титлата принц или принцеса. Лиса се беше сдобила със своята, понеже беше единствената оцеляла от нейния род.

— Как мина първият ти ден? — попита той.

— Още не е свършил. — Опитах се да измисля нещо подходящо за разговор. — На посещение ли сте дошли?

— Днес следобед си тръгвам, след като се видях с Натали. Когато научих, че Василиса... и ти... сте се завърнали, веднага пристигнах тук, за да ви видя.

Кимнах, неуверена какво да кажа. Той все пак беше приятел на Лиса, а не мой.

— Искам да ти кажа... — колебливо поде принцът, — че разбирам сериозността на това, което сте извършили, но мисля, че директорката пропусна да признае нещо. Ти си успяла да опазиш Василиса през цялото време. Това е впечатляващо.

— Е, дължи се просто на това, че не срещнах някой стригой или нещо подобно.

— Но все пак си се натъкнала на нещо?

— Разбира се. Веднъж изпратиха пси-хрътки по следите ни.

— Забележително.

— Не съвсем. Оказа се доста лесно да ги избегнем.

Той се засмя.

— Преди съм ловувал с тях. Никак не е лесно да им избягаш, като се имат предвид техните физически сили и интелигентност.

Това беше вярно. Пси-хрътките бяха едни от многото видове магически създания, които бродеха по света, макар че хората не знаеха нищо за тях или не вярваха на очите си, когато ги видеха. Тези кучета се скитаха на глутници и се отличаваха с някакъв вид психическа комуникация, която ги правеше смъртно опасни за плячката им, дори напомняха за вълци мутанти. — Срещна ли нещо друго?

Свих рамене.

— Нещо дребно тук-там.

— Забележително — повтори той.

— Мисля, че просто съм имала късмет. Оказа се, че действително съм изостанала в обучението си за пазител. — Сега вече и аз започнах да говоря като Стан.

— Ти си умно момиче. Ще се справиш. А освен това имате и тази специална връзка.

Отвърнах очи. Моята способност да „усещам“ Лиса толкова дълго беше наша съкровена тайна, че ми се струваше странно и други да знаят за нея.

— Хрониките изобилстват с описания на пазители, които са умеели да предусещат, когато поверените им са изпадали в опасност — продължи Виктор. — Изучаването на тази тема ми е хоби, както и проучването на старите обичан. От там знам, че тази дарба е от изключително значение.

— Предполагам — свих рамене аз. Какво досадно хоби, казах си, като си го представих приведен над стари хроники в някоя усойна библиотека, цялата тънеща в паяжини.

Виктор наклони глава. По лицето му се изписа любопитство. Кирова и другите имаха същото изражение, когато им споменахме за нашата връзка. Гледаха ни така, както се гледат опитните мишки в някоя лаборатория.

— На какво прилича това... ако не възразяваш, че те питам?

— То е... Не зная. Сякаш винаги в главата ми има едно бръмчене, което ми подсказва какво чувства тя в момента. Обикновено се ограничава само до емоциите. Не можем да си предаваме съобщения или нещо подобно. — Не му разказах, че понякога се

случваше да се промъквам в главата ѝ. Тази част от връзката ни дори за мен си оставаше абсолютно неразбираема.

— Но не действа ли двустранно? Тя не изпитва ли същото спрямо теб?

Поклатих глава. Лицето му се оживи от удивление.

— И как става?

— Не зная — изрекох аз, все още избягвайки погледа му. — Просто се появи преди две години.

Той се намръщи.

— Да не би да е станало по време на злополуката?

Кимнах колебливо. Злополуката не беше нещо, за което исках да разговаряме, това поне беше сигурно. Спомените на Лиса бяха достатъчно лоши, нямаше нужда да си припомням и моите. Сплескана ламарина. Усещане за адска горещина, после студ и накрая отново горещина. Письците на Лиса, предавани в мен, писъци, достатъчно силни, за да се събудят, писъци за нейните родители и нейния брат — да се събудят. Но никой от тях не се събуди. Само аз. И лекарите, които заявиха, че това само по себе си било истинско чудо. Казаха още, че аз не би трябвало да съм оцеляла.

Очевидно доловил моето смущение, Виктор изчака да отmine този деликатен момент, преди да се върне към това, което преди малко го беше заинтригувало.

— Все още не мога да повярвам във всичко това. Толкова отдавна не се е случвало подобно нещо. Ако се случваше по-често... помисли си само колко много би помогнало за сигурността на мороите. Ако има и други, които да изпитват същото като теб... Трябва да задълбоча проучванията си и да видя дали ще можем да го повторим и с други.

— Да — изгубих търпение, въпреки че много го харесвах. Натали беше доста бърлива. Съвсем ясно бе от кого от родителите си бе наследила това качество. Обядът привършваше и макар че мороите и дампирите имаха общи занятия следобед, не ми оставаше много време да си поговоря с Лиса.

— Може би бихме могли... — Той се закашля толкова силно, че цялото му тяло се разтресе. Болестта му — Синдром на Сандовски я наричаха лекарите — ограничаваше функциите на белите му дробове и неумолимо го тласкаше в лапите на смъртта. Улових тревожните

погледи, които си размениха пазителите му. Единият от тях пристъпи напред.

— Ваше височество — заговори вежливо, — трябва да влезете вътре. Тук е доста студено.

Виктор кимна.

— Да, да. Сигурен съм, че Роуз иска да отиде на обяд. — Обърна се към мен. — Благодаря ти, че си поговори с мен. Не мога да изразя с думи колко много означава за мен това, че Василиса е в безопасност — и че ти си помогнала за това. Бях обещал на баща й, че ще се грижа за нея, ако нещо се случи с него. И затова, когато вие двете си заминахте, го преживях като личен провал.

Прилоша ми, като си го представих измъчван от чувство за вина и тревога заради нашето изчезване. Досега реално не се бях замисляла какво може да са изпитали другите, след като ние избягахме оттук.

Сбогувахме се и аз най-после влязох в сградата на училището. Както можеше да се очаква, още от прага усетих нарастващата тревога на Лиса. Без да обръщам внимание на болката в крака ми, закрачих забързано към столовата.

И едва не връхлетях върху нея.

Тя обаче не ме видя. Нито тези, които бяха около нея: Ейрън и онази дребничка порцеланова кукла. Спрях се и се заслушах, но улових само края на разговора им. Момичето се приведе към Лиса, която изглеждаше по-смаяна от всякога.

— На мен ми прилича на нещо купено от гаражна разпродажба. А аз си мислех, че принцеса Драгомир има високи стандарти. — Произнесе името Драгомир с подчертано презрение.

Сграбчих порцелановата кукла за раменете и я разтърсих. Тя беше толкова лека, че отскочи на един метър и едва не падна.

— Тя наистина има високи стандарти — заявих, — ето защо разговорът ти с нея приключи.

ГЛАВА 4

Този път, слава Богу, не привлякохме всеобщото внимание в столовата. Само неколцина от минаващите покрай нас се спряха да ни позияпат.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — попита ме порцелановата кукла. Сините ѝ очи искряха от ярост. Сега, отблизо, можех да я огледам по-добре. Отличаваше се със същата крехка конструкция както повечето морои, но не беше висока като тях, което впрочем отчасти я правеше да изглежда толкова млада. Късата пурпурна рокличка, която беше навлякла, беше страхотна — което ми напомни, че наистина изглеждах като облечена от магазин за подпомагане на бедните. След като я огледах по-внимателно, реших, че беше някакъв дизайнерски модел, но не последна колекция. Скръстих ръце пред гърдите си.

— Да не си се изгубила, малката? Класните стаи на първолаците са ей там, в западната част на учебния корпус.

Страните ѝ мигом се обагриха в яркорозово.

— Да не си посмяла отново да ме докоснеш. Ако се опиташ да ми извъртиш някой гаден номер, веднага ще ти го върна тъпкано.

Брей, каква яка увертюра! Единствено предупредителното поклащане с глава на Лиса ме възпря да не се развихря и да не я сложа на мястото ѝ. Вместо това предпочетох само да ѝ отвърна с подobaваща грубост:

— Ако пък ти се опиташ да извъртиш гаден номер на някоя от нас, ще те прекърша на две. Ако не ми вярваш, иди и питай Доун Яроу какво се случи с ръката ѝ, когато се сбихме в девети клас. Но ти тогава навярно си била още в пелени, та си проспала това събитие.

Инцидентът с Доун всъщност не беше сред най-приятните ми спомени. Честно казано, не очаквах да ѝ счупя някоя кост, когато я блъснах в едно дърво. Все пак именно този инцидент ми помогна да се сдобия и с репутацията на опасен побойник, освен тази на остроумна. Тази история в края на краищата се превърна в легенда и на мен ми бе

приятно да си представям как още я разказват край лагерния огън късно вечер. Ако можеше да се съди по изражението на момичето пред мен, тъкмо това ставаше край лагерните огньовете.

Точно тогава един от членовете на патрулиращия екип премина покрай нас и огледа с подозрение милата ни среща. Порцелановата кукла побърза да се отдалечи, като улови Ейрън за ръка.

— Хайде — нареди му тя.

— Здравей, Ейрън — сърдечно го поздравих аз, за да му припомня къде се намира. — Радвам се да те видя отново.

Той ми кимна забързано и се усмихна смутено точно докато момичето го задърпа назад. Горкият стар Ейрън. Може и да беше добър и умен, но не бе агресивен.

Обърнах се към Лиса.

— Добре ли си? — Тя ми кимна. — Имаш ли някаква представа коя беше тази, която току-що заплаших да натупам?

— Никаква.

Поисках да я поведе със себе си, за да се наредим на опашката от последните чакащи в столовата за обяда, но тя поклати глава.

— Трябва да отида при хранителите.

Обзе ме странно усещане. Бях свикнала само аз да съм основният ѝ източник на кръв и мисълта да се върнем към нормалните привички на мороите ми се стори донякъде странна. Всъщност дори ме обезпокои. А не би трябвало. Ежедневното хранване бе част от живота на мороите — нещо, което не можех да ѝ предложа, докато живеехме сами. Онази ситуация беше доста неудобна, защото след подобно хранване аз губех силите си, а пък нейните чезнеха през паузите между тях. Така че би трябвало да съм щастлива, че Лиса ще се върне към нормалния за нея начин на живот.

— Разбира се — кимнах с пресилена усмивка.

Продължихме към помещението за хранване, което бе до кафенето. Отвътре беше разпределено на малки кабинки, за да се осигури известно уединение на всеки посетител. Една чернокоса жена от мороите, очевидно дежуреща тук, ни посрещна на входа и сведе поглед към листовите, закрепени върху клипборд. На бърза ръка ги прелисти, намери това, което ѝ бе необходимо, и с жест подкани Лиса да я последва. Мен ме удостои само с един озадачен поглед, но не ми забрани да вляза.

Дежурната ни отведе до една от клетките, където заварихме друга жена, по-закръглена, на средна възраст, да прелиства някакво списание. При появата ни вдигна глава, озърна се и ни се усмихна. В очите ѝ долових онзи сънлив отнесен поглед, с който се отличаваха повечето хранители. Съдейки по блаженото ѝ отнесено изражение, вероятно вече приближаваше изчерпването на лимита ѝ за деня. Като позна Лиса, на лицето ѝ грейна усмивка.

— Добре дошла, принцесо.

Дежурната се отдалечи, а Лиса се настани на стола до жената. Усетих, че изпитваше странно притеснение, малко по-различно от моето. Това и за нея беше непривично. Все пак бе минало доста време. Но захранващата не страдаше от подобни задръжки. На лицето ѝ се изписа зажадняло изражение. Вид на пристрастен наркоман в очакване на поредната доза.

Едва не ми прилоша. Това беше стар инстинкт, утвърден преди толкова много години. Хранителите бяха изключително важни за живота на мороите. Те бяха хора, които доброволно изявяваха желание да им служат като редовен източник на кръв; хора от утайката на обществото, готови да отдадат живота си на тайния свят на мороите. В замяна за тях се грижеха усърдно и им се предоставяше всичкият комфорт, от който се нуждаеха. Но в своята същност те си оставаха просто една разновидност на наркоманите, само че робуващи не на дрогата, а на слюнката на мороите, която им се предлагаше в щедри дози при всяко ухапване. Самите морои пък — както и техните пазители — гледаха с презрение на тази зависимост, въпреки че без нея не биха оцелели, освен ако насила не се докопат до жертвите си. Което си беше пълно лицемерие от тяхна страна.

Хранителката наклони глава, за да осигури на Лиса пълен достъп до врата си. Кожата ѝ беше белязана с доста драскотини заради ухапванията от ежедневните ѝ смени. Тъй като аз рядко бях захранвала Лиса, вратът ми бе останал чист, белезите от ухапванията ѝ рядко се задържаха за повече от ден-два.

Лиса се наведе напред и кучешките ѝ зъби се впиха в жълтеникавата плът на хранителката. Жената затвори клепачи и издаде тих стон на наслада. Преглътнах, докато наблюдавах как Лиса изсмукваше кръвта ѝ. Всъщност не виждах кръв, само си я представях. В гърдите ми се надигна вълна от преплетени емоции. Може би бе

копнеж. Или ревност. Побързах да отвърна очи, като приковах поглед в пода. Мислено се упреквах за чувствата, бушуващи в мен.

Какво ти става? Не би трябвало това да ти липсва! Та ти го правеше веднъж на няколко дни. Не си се пристрастила, не и като тази тук. А и не искаш да заприличаш на нея.

Но не можех да се сдържа, не можех да променя начина, по който се чувствах, докато си припомнях райското блаженство и небивалото възбуждане при всяко ухапване от вампир.

Лиса скоро приключи и ние се върнахме в столовата, за да се наредим на опашката. За наша радост редицата от чакащи не беше дълга, понеже оставах само петнадесетина минути до края на обедната почивка. Щом дойде моят ред, се заех да пълня подноса си с пържени картофи, както и с някакви дребни заоблени хапки, май че бяха пилешки. Лиса си взе само кисело мляко. Мороите се нуждаят от храна също както дампирите и хората, само че рядко имат апетит, след като са пили кръв.

— Е, как минаха занятията ти? — подпитах я аз.

Тя присви рамене. Лицето ѝ сияеше, възвърнало нормалния си цвят и оживление.

— Добре. Доста ме зяпаха. Не откъсвах погледи. Отрупах ме с въпроси къде сме били. И си шепнат какво ли не зад гърба ми.

— Същото е и при мен — кимнах аз. Касиерката приключи с нашите сметки и ние се насочихме към масите. Хвърлих кос поглед към Лиса. — А ти как приемаш всичко това? Не те притеснява, нали?

— Не. Всичко е наред. — Емоциите ѝ, които достигаха до мен посредством връзката ни обаче, противоречаха на думите ѝ. И тъй като много добре знаеше как ще реагирам, тя се опита да смени темата, като ми подаде учебната програма на нейния клас. Надвесих се над рамото ѝ, за да надникна в листа, който ми показва:

1-ви час	Руски — втора част
2-ри час	Американска колониална литература
3-ти час	Основи на контролиране на елементите
4-ти час	Антична поезия
Обяд	
5-и час	Поведение и физиология на животните

6-ти час	Висша математика
7-ми час	Култура на мороите, 4-та част
8-ми час	Славянско изкуство

— Пълна тъпотия — изсумтях аз. — Ако беше като мен в някоя глупава математическа паралелка, щяхме да имаме еднакви програми за следобедите. — Спрях се. — Защо си в класа по основи на контролиране на елементите? Това тук е програма за второкурсници.

Тя ме изгледа.

— Защото учениците от горните курсове посещават часовете по елемента, в който са се специализирали.

След което и двете замълчахме. Всички морои владеят магията на елементите. Това е едно от нещата, по които живите вампири се различават от стригоите, мъртвите вампири. Мороите гледат на магията като на дар. Тя е част от душата им и ги свързва със света.

Преди много, много векове те използвали открито магическите си дарби, като предотвратявали природни бедствия и си помагали в такива основни дейности като набавянето на храна и вода. Но макар вече да не се нуждаеха от това, древните магически умения си бяха останали в кръвта им. Това ги изгаря отвътре, подтиква ги да се изявяват, а освен това им помага да владеят много добре силите си. Академии като тази тук съществуват, за да помагат на мороите да контролират магиите и да се научават как точно да се справят с тази сложна материя. Освен това изучават още как да управляват магическите събития в обкръжаващия ги свят. Тези правила са утвърдени от столетия и се спазват стриктно.

Всеки от мороите притежава известна способност по всеки от тези елементи. След като ученик от мороите достигне нашата възраст, той се „специализира“ когато властта му над един от елементите — земя, вода, огън или въздух — надделее над останалите. Онези, които не са се специализирали, все едно не са преминали пубертета.

А Лиса... е, Лиса още не се бе специализирала.

— Госпожа Кармак още ли ви преподава? Какво ти каза тя?

— Каза ми, че не е притеснена. Смята, че скоро ще открия своето призвание.

— А ти... казали й за...

Лиса поклати глава.

— Не. Разбира се, че не.

Повече не го обсъждахме. Това бе нещо, за което мислехме доста често, но рядко говорехме за него.

Отново тръгнахме напред, като оглеждахме масите, преди да решим къде да седнем. Няколко чифта очи се насочиха към нас, за да ни огледат с безочливо нахално любопитство.

— Лиса! — прокътня нечий глас наблизко. Като се озърнахме, видяхме Натали да маха с ръка към нас. Двете с Лиса се спогледахме. Натали беше нещо като братовчедка на Лиса, така, както и Виктор ѝ се падаше нещо като чичо, обаче никога досега не бяхме дружили с нея кой знае колко.

Лиса сви рамене и се насочи към нея.

— Защо не?

Последвах я с неохота. Натали беше мила, ала освен това и една от най-безинтересните личности, които познавах. Повечето от особите с кралски произход в училището се радваха на някакъв статут като знаменитости, само тази овчица Натали така и не успя да попадне в тази каста. Беше толкова невзрачна, толкова не заинтересувана от интригите между кастите в Академията, че така и не се научи да лавира ловко измежду тях.

Приятелите на Натали ни изпиваха с преливащи от любопитство погледи, но поне си оставаха безмълвни. Единствено тя не съдържа радостния си изблик. Разпери широко ръце, за да ни прегърне и двете вкупом. Също като Лиса тя имаше нефритенозелени очи, но косата ѝ бе съвсем черна, точно като тази на Виктор, преди да посивее заради болестта му.

— Ти се върна! Знаех си, че така ще стане! Всички тук все ми повтаряха, че си заминала завинаги, но аз така и не им повярвах. Знаех, че не можеш да останеш вечно там. Защо ти трябваше да заминаваш? Какви ли не истории се изприказваха защо си заминала! — Лиса и аз отново си разменихме погледи, докато Натали не преставаше да бърбори: — Камила обяви, че едната от вас била бременна и заминала да уреди аборта си, но аз си знаех, че не може да е вярно. Някоя друга подхвърли, че сте заминали при майката на Роуз, но аз предположих, че госпожа Кирова и татко нямаше да бъдат чак толкова разстроени, ако сте при нея. Знаеш ли, че можем да бъдем съквартирантки? Само трябва да говоря с...

И продължи да дърдори все тъй оживено, като кучешките ѝ зъби проблясваха от време на време. Аз само се усмихвах учтиво. Бях оставила Лиса да се справя с бърбривата си братовчедка, докато Натали не зададе опасния въпрос:

— Какво правеше, за да си осигуриш кръв, Лиса?

Всички на масата ни изгледаха въпросително. Лиса се вцепени, но аз моментално се намесих, като лъжата без никакви усилия се отрони от устните ми:

— О, това е лесно. Има толкова много хора, които искат да го правят.

— Наистина ли? — удиви се един от приятелите на Натали с разширени от удивление очи.

— Да. Намираш ги на разни купони и други места за забавления. Те през цялото време се оглеждат за някое екстремно изживяване и всъщност дори не зацепват, че си имат работа с вампир. А после повечето са толкова замаяни, че направо нищо не си спомнят. — Вече почти бях изчерпала смътните описания на подробностите, затова просто свих рамене, придадох си вид на много умна и самоуверена. Не че някой от останалите знаеше повече от мен по въпроса. — Та, както вече ви казах, лесно е. Почти толкова лесно, колкото с нашите хранители тук.

Натали прие обяснението и тутакси се впусна да бърбри за нещо друго. А Лиса ми хвърли поглед, преливащ от благодарност.

Аз отново изключих от разговора и се загледах в отдавна познатите ми, но позабравени лица, като се опитвах да отгатна кой с кого движеше и кои бяха най-популярните в училището. Мейсън, седнал сред група от начинаещите, улови погледа ми и аз му се усмигнах. До него имаше група морои, смеещи се на нещо. Там бяха също Ейрън и неговата тъпа блондинка.

— Хей, Натали — извиках аз, обърнах се към нея и прекъснах бърборенето ѝ. Тя като че ли нямаше нищо против. — Коя е новата приятелка на Ейрън?

— А? О, тази ли! Това е Мия Риналди. — И като видя безизразното ми лице, додаде: — Не я ли помниш?

— Трябва ли да я помня? Била ли е тук, когато избягахме?

— Винаги е била тук — обясни ми Натали. — Тя е само с една година по-малка от нас.

Погледнах въпросително към Лиса, но тя само сви рамене.

— А защо ни е толкова сърдита? — поинтересувах се аз. — Никоя от нас двете не я познава.

— Не зная — отвърна Натали. — Може би просто ревнува Ейрън. Не беше много известна, когато вие изчезнахте. Но след това наистина стана популярна, наистина много бързо. При това въобще не е от кралска фамилия или нещо подобно, ала след като започна да излиза с Ейрън, тя...

— Добре, стига ми толкова. Благодаря — прекъснах я. — Всъщност това не ме интересува...

Отместих поглед от лицето на Натали и го насочих към Джеси Зеклос, който тъкмо в този момент премина покрай нашата маса. Ах, Джеси. Бях го забравила. Приятно ми беше да флиртувам с Мейсън и някои от начинаещите, но Джеси беше съвсем друга класа. Да флиртуваш с другите момчета беше да го правиш просто заради самото флиртуване. Но да флиртуваш с Джеси все се свеждаше до надеждите да се озовеш с него полугола в леглото. Той беше морой от кралско потекло и освен това бе толкова привлекателен, че би трябвало да носи предупредителна табела с надпис „Взривоопасен“. Щом срещна погледа ми, веднага ми се усмихна.

— Здравей, Роуз. Добре дошла отново при нас. Още ли разбиваш мъжките сърца?

— Ти какво, да не би да си кандидат?

Усмивката му разцъфна още повече.

— Нека да си чукнем среща някой път и ще разберем. Ако отменят домашния ти арест.

С тези думи продължи нататък, а аз го проследих с поглед, преливащ от възхищение. Натали и приятелките ѝ ме зяпаха благоговейно. Може и да не бях богиня според разбиранията на Дмитрий, но в тази група Лиса и аз си оставахме богини — или поне бивши богини — макар и от друга категория.

— О, Боже мой — възкликна едно момиче. Не можах да си спомня името ѝ. — Това беше Джеси.

— Да — рекох с усмивка. — Точно той.

— Бих искала да изглеждам като теб — добави тя с въздишка.

Всички пак се вторачиха в мен. Строго погледнато, аз бях наполовина морой, но външността ми беше съвсем като на нормалните

хора. Това ми позволяваше да се смесвам с хората, така че въобще не ми се налагаше да се замислям за външността си. А ето че тук, както се бях озовала сред слабичките момичета морои, до една с малки бюстове, някои мои черти — може би доста по-едрият ми бюст и по-добре оформените бедра — изпъкваха отдалеч. Знаех, че съм хубава, но за момчетата морои моето тяло беше не просто хубаво. Беше секси. И то по един опасен начин. Дампирите се смятаха за екзотично завоевание или новост, която всички момчета морои искаха да опитат.

Беше ирония на съдбата, че дампирите бяха такава неустоима съблазън тук, защото доста по-слабите момичета морои приличаха досущ на кльощавите манекенки, толкова популярни в света на хората. Повечето от хората никога не можеха да постигнат тази *идеална* мършавост, докато момчетата морои никога не можеха да изглеждат като мен. Всеки искаше това, което не можеше да има.

Двете с Лиса успяхме да седнем една до друга в общите ни часове през следобедните занятия, но не си говорихме много. Погледите, за които ми бе споменала, продължаваха да ни следват, но аз установих, че колкото повече разговарям с околните, толкова по-топло започваха да се държат с нас. Постепенно, макар и доста бавно, съучениците ни сякаш започваха да си спомнят кои бяхме ние, а и новината за налудничавото ни приключение започваше да избледнява, въпреки че все пак интригата си оставаше.

Или може би беше по-точно да кажа, че те си спомниха коя бях аз. Защото говорех само аз. Лиса през цялото време гледаше само право напред, слушаше, но не реагираше, нито участваше в разговорите. Усещах безпокойството и тъгата, които струяха от нея.

— Добре де — рекох ѝ накрая, когато най-последните часове свършиха. Стояхме пред училището и аз напълно съзнавах, че нарушавам уговорките от споразумението ми с Кирова. — Няма да останем тук — обещах ѝ аз, докато оглеждах напрегнато лагера. — Ще намеря начин да се измъкнем.

— Наистина ли мислиш, че ще можем да го направим за втори път? — попита Лиса тихо.

— Абсолютно. — Говорех уверено, благодарна, че тя не може да улавя моите чувства. Да избягаме първия път беше доста трудно. Но да

го направим още веднъж... е, това вече си беше истинско, яко предизвикателство, да не говорим, че аз още не можех да измисля точно как да стане.

— Наистина ще го направиш, нали? — Тя се усмихна, но повече на себе си, отколкото на мен, все едно ѝ бе хрумнало нещо забавно. — Разбира се, че ще го направиш. Това е толкова... — Въздъхна. — Не зная дали трябва да го правим. Може би... може би трябва да останем.

Примигнах удивено.

— Какво? — Не беше обичайният ми изблик на красноречие, но това бе най-доброто, което в момента успях да измисля. Никога не бях очаквала това от нея.

— Аз те наблюдавах, Роуз. Видях как говориш с другите ученици по време на часовете, как споделяш с тях толкова много неща за упражненията. Всичко това ти е липсвало.

— Не си струва да говорим за това — възразих аз. — Не и ако... виж, ако ти... — Не успях да довърша, но тя беше права.

Беше го разбрала. Липсваха ми другите начинаещи. Дори и някои от мороите. Но имаше и още нещо. Моята неопитност и изоставане се увеличаваха с всеки изминал ден.

— Може да е за добро — опитваше се да ме убеди тя. — Нямам толкова много... ти знаеш какво ме измъчваше преди. Вече не се чувствам така, сякаш някой непрекъснато ни следи или дебне.

Нищо не ѝ отговорих. Преди да напуснем Академията, тя непрекъснато имаше чувството, че някой я следи, че все я преследват. Никога не бях видяла някакво доказателство в подкрепа на тези нейни страхове, но веднъж чух една от учителките ни да говори за подобни явления. Тази учителка беше госпожа Карп — привлекателна, въпреки че беше морой — с тъмнокафява коса и високи скули. Аз пък още тогава бях категорично убедена, че тя е пълна откачалка.

— Никога няма да знаете кой ви наблюдава — обичаше да повтаря тя, докато крачеше забързано из класната стая и спускаше щорите. — Или кой ви следи. Най-добре е да бъдете предпазливи. Най-добре е винаги да сте предпазливи. — Ние се кискахме, както учениците винаги реагират на ексцентричните и страдащи от някаква параноя преподаватели. Притеснявах се, че един ден Лиса може да стане като нея.

— Какво не е наред? — попита ме Лиса, като забеляза, че бях потънала в мислите си.

— А? О, нищо. Просто се бях замислила за... — Въздъгнах, докато се опитвах да балансирам желанията си с това, което щеше да бъде най-добро за нея. — Лиса, мисля, че можем да останем тук... но при няколко условия.

— Какво е това? Ултиматумът на Роуз? — разсмя се тя.

— Не. Говоря напълно сериозно. — Това бяха думи, които не казвах много често. — Искам от теб да стоиш по-надалече от другите кралски особи. Не говоря конкретно за Натали или някоя като нея, а само за ония другите, знаеш кои. По-влиятелните в играта като Камила или Карли. Цялата тази тайфа.

Веселото ѝ настроение мигом помръкна, изместено от удивление.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Нали никога не си ги харесвала?

— Но ти ги харесваш.

— Не. Или поне не съвсем. Е, допада ми това, което могат да ни предложат, купоните и останалите забавления.

— И ще се лишиш от всичко това? — попита ме тя със скептично изражение на лицето.

— Разбира се. Нали така живяхме в Портланд.

— Да, ама там беше по-различно. — Погледът ѝ се зарея накъде настрани, без да се фокусира върху нещо конкретно. — Тук... тук аз трябва да стана част от това. Не мога да го избегна.

— Можеш, по дяволите. Как може Натали да остава настрани от тях?

— Натали няма да наследи титла от фамилията си — възрази ми Лиса. — Докато аз вече съм наследила моята. Трябва да се включа, да започна да си създавам познанства. Андре...

— Лис... — простенах аз. — Ти не си Андре. — Не можех да повярвам, че все още продължава да се сравнява с брат си.

— Той винаги участваше активно в социалния живот.

— Да, добре — троснато се съгласих аз. — Само че сега е мъртъв.

Лицето ѝ мигом се вкорави.

— Знаеш ли, че понякога хич не си добра.

— Ти не ме държиш край себе си, за да ти бъде добродушна сянка. Ако толкова искаш някоя по-добричка, там има цяло стадо от овчи души, които са готови гърлата си да прережат, само и само да се сближат с принцесата от фамилията Драгомир. Ти ме държиш край себе си, за да ти казвам истината право в очите, а тя е следната: Андре е мъртъв. Завинаги. Вече ти и единствено ти си наследницата на титлата и ще трябва да се справиш с това според възможностите си. Но засега това означава преди всичко да страниш от другите личности от кралски произход. Ние просто трябва да се снишим. Да го даваме тихо и кротко. Ако отново се забъркаш с онази тайфа, Лис, накрая ще се докараш до...

— Лудост? — подсказа ми тя, когато не довърших изречението си.

Сега бе мой ред да отклоня погледа си.

— Нямах точно това предвид...

— Всичко е наред — реши тя след кратък размисъл. Въздъхна и докосна ръката ми. — Чудесно. Ще останем и ще стоим настрана. Ще го даваме тихо и кротко, щом така искаш. Предполагам, че ще трябва да движим с Натали.

Ако трябваше да бъде напълно честна, длъжна бях да призная, че не ми се щеше точно това. Искях да посещаваме всички кралски купони и празненства с яко пиене, както го правехме преди. С години не бяхме допускани до този начин на живот, докато не загинаха родителите и братът на Лиса. Андре трябваше да наследи семейната титла и определено се държеше като истински принц. Красив, мил и приветлив, той с лекота очароваше всекиго, с когото се сближеше. Така успя да се наложи като лидер във всички кралски клики и клубове, съществуващи в Академията. След смъртта му Лиса реши, че е нещо като неин свещен или по-скоро семеен дълг да го замести.

Аз трябваше да се присъединя с нея към този изискан свят. При това никак не ми бе трудно да го сторя, тъй като не бях длъжна да се съобразявам с политическите игри в техните среди. Бях само едно симпатично момиче дамбир, от онези, които нямаха нищо против да се забъркват в най-различни каши и винаги бяха готови да спретнат някоя щуротия. Дори се превърнах в обект на внимание. На тях им допаднаше да се навъртам около тях, за да ги забавлявам.

Лиса обаче трябваше да се справя с други проблеми. Фамилията Драгомир беше една от дванадесетте управляващи кралски фамилии. Лиса заемаше много важно място в обществото на мороите и заради това другите млади особи от кралски произход държаха да поддържат добри отношения с нея. Много от тях се преструваха, че са нейни искрени приятели и се опитваха да я въвлекат в своите комплоти, насочени срещу други клики. Кралските особи можеха да си позволяват да се държат подкупващо сърдечно с теб и в следващия миг да ти забият нож в гърба. И така се отнасяха с всеки от своята среда. За нас, дампириите, и въобще за всички останали, които нямаха кралски произход, те бяха напълно непредсказуеми.

Това жестоко наследство накрая се отрази на Лиса. Тя беше открита и мила по природа. И такава я обичах. Мразех да я виждам огорчена и потисната от интригите на висшите аристократи. След злополуката стана много неуверена и уязвима, така че всички празненства, балове и купони на света не си струваха, ако цената бе да я видя наранена.

— Добре тогава — отстъпих аз накрая. — Ще видим как ще потръгне. Ако нещо се обърка... каквото и да е то... напускаме играта. И без никакви спорове повече.

Тя кимна.

— Роуз?

И двете погледнахме към внезапно появилия се Дмитрий. Надявах се, че не е чул последните ни думи.

— Закъсняваш за упражненията — отбеляза той с равен делови тон. Като видя Лиса, кимна учтиво: — Здравейте, принцесо.

Тръгнах с него, но продължавах да се тревожа за Лиса и се питах дали оставането ѝ тук е най-доброто решение. Посредством връзката ни не долавях нищо обезпокоително, но емоциите ѝ пулсираха неудържимо. Смущение. Носталгия. Страх. Очакване. Силни и мощни, те ме пронизваха цялата.

Още преди да се случи, усетих как някаква сила ме увлече. Беше също като преживяното в самолета: емоциите ѝ дотолкова се усилиха, че ме „всмукаха“ в главата ѝ, преди да успея да ги спра. Сега можех да виждам и да изпитвам същото, което виждаше и преживяваше тя.

Тя крачеше бавно, заобиколи сградата на столовата и влезе в малкия православен параклис, посещаван от повечето от учащите тук.

Лиса редовно присъстваше на всички литургии. Но не и аз. Моето споразумение с Всевишния бе доста странно: съгласна бях да повярвам в Него — макар и доста неохотно — стига да ме оставяше да се наспивам в неделните утрини.

Ала щом тя влезе вътре, почувствах, че не е отишла там да се моли. Имаше друга цел, за която не знаех нищо. Тя се озърна, за да се увери, че нито свещеникът, нито някой от богомолците е някъде наблизо. Мястото сега беше съвсем безлюдно.

Плъзна се през задната врата на параклиса и се заизкачва по тесните скърцащи дървени стъпала към таванското помещение. Там завари само полумрак и прахоляк. Единствената светлина проникваше от големия прозорец с цветно стъкло, пречупващ ярките слънчеви лъчи в дребни многоцветни отблясъци по пода.

До този момент не подозирах, че това помещение е нейното убежище, където редовно се беше усамотявала. Но сега можех да го усетя, да доловя в спомените ѝ как е имала навика да идва тук, за да избяга от всички, да остане насаме с мислите си. Безпокойството ѝ донякъде стихна, когато се озова в познатата обстановка. Лиса се настани на скамейката под прозореца и облегна глава на стената, за да се наслади на тишината и светлината.

Мороите, за разлика от стригоите, могат да понасят слънчевата светлина, но само за кратко. Като седеше там, можеше да си представи, че е изложена на ласките на слънцето, макар че цветното стъкло на прозореца поглъщаше част от лъчите и я предпазваше от слънчевата светлина.

Дишай дълбоко, каза си тя, само дишай дълбоко. Всичко ще бъде наред. Роуз ще се погрижи за всичко.

Вярваше в това страстно, както винаги, което още повече я успокои.

И тогава от мрака заговори един приглушен глас:

— Можеш да притежаваш цялата Академия, но не и скамейката под прозореца.

Тя подскочи от изненада. Сърцето ѝ заби учестено. Тутакси долових тревогата ѝ и моят пулс също се ускори.

— Кой е там?

В следващия момент една фигура се надигна иззад струпаните в ъгъла дървени сандъци. Лиса не бе успяла да огледа този тънещ в мрак

ъгъл. Фигурата пристъпи напред и на фона на оскъдната светлина започнаха да се материализират познатите очертания на едно лице. Разчорлена черна коса. Бледосини очи. И сардонична усмивка, която не слизаше от това лице. Лицето на Кристиан Озера.

— Не се тревожи — заговори той. — Не хапя. Е, поне не по този начин, от който се опасяваш. — И се засмя на собствената си шега.

Тя обаче не я намери за смешна. Напълно беше забравила за Кристиан. Както и аз.

Независимо какво се случва в нашия свят, някои основни истини за вампирите си остават все същите. Мороите са живи; стригоите са съживени мъртъвци. Мороите са смъртни; стригоите са безсмъртни. Мороите се раждат; стригоите се създават.

Съществуват два начина да се създаде един стригой: само с едно-единствено ухапване може насила да се превърне в стригой някой човек, дампир или морой. Или пък мороите, изкушени от желанието да се сдобият с безсмъртие, могат по свой избор да се превърнат в стригои, ако преднамерено убият, изпивайки всичката кръв на жертвата. Но да направят това, се счита за най-страшният и извратен грях, най-непростимият от всички грехове, противоречащ на начина на живот на мороите и на самата природа. Мороите, които избират този мрачен път, изгубват способността си да използват магическите елементи, както и другите свръхестествени сили в света. Ето защо те повече не могат да излизат на слънце.

Точно това се бе случило преди години с родителите на Кристиан. Те бяха стригои.

ГЛАВА 5

Или по-скоро са били стригои. Батальон от пазители ги бе проследил и убил. Ако слуховете бяха верни, Кристиан е бил свидетел на цялата тази трагедия още когато е бил много малък. И макар самият той да не беше стригой, някои подозираха, че си остава дълбоко свързан с тях, съдейки по това, че винаги се обличаше само в черно. Пък и по начина, по който се държеше с всички около себе си.

Стригой или не, аз не му вярвах. За мен си оставаше съмнителен тип, затова мълчаливо изкрещях на Лиса да се махне оттам — не че моят вик можеше да свърши някаква работа. Глупава еднопосочна връзка.

— Какво правиш тук? — запита го тя.

— Любувам се на гледката, разбира се. Онзи стол, покрит с мушама, е особено красив по това време на годината. А пък там се пази старо ковчеже, пълно с писанията на благословения и луд свети Владимир. Да не забравяме и красивата маса без крака там в ъгъла.

— Както и да е, нямам намерение да ти преча. — Тя завъртя очи, приближи се към вратата и понечи да излезе, но той ѝ препречи пътя.

— Е, ами ти? — продължи той с насмешлив тон. — Ти какво правиш тук? Нима купоните свършиха? Няма ли някого, чийто живот да съсипеш?

Лиса живна за миг.

— Леле, колко остроумно. Решил си да наминеш, за да видиш дали ще можеш да вбесиш Лиса, за да докажеш колко си умен, така ли? Днес ми се разкрещя някакво момиче, което въобще не познавам, а ето че сега трябва да търпя и теб. Какво да направя, за да остана за малко сама?

— О, значи затова си дошла тук горе. За да си устроиш жалейно парти.

— Това не е шега. Говоря сериозно. — Усетих, че Лиса започна да се ядосва. Гневът потуши тъгата, завладяла я преди малко.

Той сви рамене и се облегна на скосената стена.

— Аз също. Обичам жалейните партита. Щеше ми се да бях донесъл шапчици. За какво искаш първо да похленчиш? За това, че ще ти трябва цял ден, за да станеш отново всеобща любимка? Или че ще се наложи да чакаш две седмици, докато от „Холистър“ ти изпратят нови парцалки? Ако платиш за бърза доставка, чакането може и да не се окаже толкова дълго.

— Пусни ме да си вървя — извика тя гневно и този път го блъсна.

— Почакай — подвикна той, когато тя стигна до вратата. Саркастичната му интонация се бе стопила. — Какво... хм, как беше...?

— Кое как е било? — попита остро Лиса.

— Да си там, навън. Извън Академията.

Тя се поколеба за миг, преди да му отговори, изненадана от искрения му интерес и желание за разговор.

— Беше страхотно. Никой не знаеше коя съм. Просто едно лице от тълпата и нищо повече. Не бях морой. Нито кралска особа. Нищо особено. — Сведе поглед към пода. — Докато тук всички си мислят, че знаят коя съм.

— Да. Трудно е да се отърсиш от миналото си — констатира той с горчивина.

В този миг Лиса се замисли — по подразбиране това се предаде и на мен — колко труден може би е сега животът на Кристиан, През повечето време хората се държаха с него така, сякаш не съществува. Все едно е призрак. Не говореха с него. Не говореха за него. Дори не го забелязваха. Петното на позора заради престъплението на родителите му бе неизлично и хвърляше сянка върху цялата фамилия Озера.

Все пак той я вбесяваше и тя не искаше да изпитва съчувствие към него.

— Я чакай — да не би сега да сме на твоето жалейно парти?

Той се засмя.

— Тази стая от една година вече ми служи като място за жалейни партита.

— Съжалявам — изрече Лиса с ехиден тон. — Имах навика да идвам тук, преди да си тръгна. Така че имам повече права от теб.

— Да, но аз пък се възползвам от правото на незаконно самонастанилите се. Освен това се старая да стоя колкото се може по-

близо до параклиса, за да се убедят останалите, че не съм станал стригой... поне засега. — В интонацията му отново се прокрадна нотка на горчивина.

— Наистина винаги съм те виждала на литургиите. Това ли е единствената причина да ги посещаваш? За да изглеждаш добър и праведен? — На стригойте им бе забранено да стъпват на свети места заради непростимите им грехове срещу света.

— Разбира се — потвърди той. — Защо иначе ще го правя? Заради спасението на душата си?

— Както и да е — рече Лиса, която явно беше на различно мнение. — Тогава ще те оставя сам.

— Почакай — отново повтори той. Явно не му се искаше тя да си тръгне. — Искам да ти предложа сделка. Можеш да стоиш тук колкото искаш, ако ми кажеш едно нещо.

— Какво е то? — попита тя, като се извърна и го погледна в очите.

Той се приведе напред.

— От всички слухове, които чух за теб днес — и повярвай ми, чух много, макар че никой не е разговарял пряко с мен — има един, който никак не се връзва. Те разнищиха най-подробно всичко друго около теб: защо си заминала, какво си правила там, защо си се върнала, за специализацията ти, какво казаха Роуз на Мия и тям подобни глупости. Но в същото време никой, буквално никой не се усъмни и не попита нищо за цялата онази тъпа история, която разказа Роуз, че там имало хора, които ти давали кръвта си.

Тя извърна поглед, а аз усетих как страните ѝ пламнаха.

— Това не е глупава история. Нито е измислица.

Той се изсмя тихо.

— Живял съм сред хората. Заедно с леля ми, след като родителите ми... умряха. Не е толкова лесно да си набавиш кръв. — Тя не отговори и той пак се засмя. — Роуз е била, нали? Тя те е охранявала.

Вълна от страх се надигна и в двете ни. Никой в Академията не би могъл да знае за това. Разбира се, Кирова и старшите пазители бяха осведомени, но пазеха тази информация за себе си.

— Е, ако и това не е доказателство за приятелство, то не знам кое е — заключи той.

— Не бива да казваш на никого — изрече Лиса задъхано.

Само това ни липсваше. Както вече обясних, хранителите са пристрастени към вампирските ухапвания. Ние ги приемаме като част от живота, но при все това гледаме отвисоко на тях. За всички други — особено за дампириите — да позволят на морой да смуче от кръвта им е... срамно и порочно. Всъщност едно от най-извратените, едва ли не порнографски неща, които един дампир може да извърши, е да позволи на морой да пие кръвта му по време на секс.

Разбира се. Лиса и аз не сме правили секс, но и двете знаехме какво щяха да си помислят останалите за мен, ако разберат, че съм я захранвала.

— Не казвай на никого! — повтори Лиса.

Той пъхна ръце в джобовете на палтото си и седна върху един от дървените сандъци.

— И на кого да кажа? Слушай, защо не седнеш на скамейката до прозореца? Отстъпвам ти я за днес, ако не се страхуваш от мен.

Тя се поколеба, докато го изучаваше. Целият в черно, загадъчен и груб, с устни, извити в предизвикателно бунтарска усмивка. Но не изглеждаше много опасен. Не приличаше на стригой. Тя се отпусна предпазливо на скамейката под прозореца и несъзнателно потри раменете си с ръце, за да се предпази от студа.

Кристиан не откъсваше поглед от нея. Не след дълго въздухът в помещението се постопли.

Лиса се вгледа в очите на Кристиан и се усмихна, изненадана, че не е забелязала колко леденосини бяха преди малко.

— Огънят ли е елементът, в който специализираш?

Той кимна и издърпа един счупен стол.

— Ето че сега си имаме и отопление, и луксозно обзавеждане.

В този миг видението изчезна.

— Роуз? Роуз?

Примигнах и се взрях в лицето на Дмитрий. Беше се навел над мен. Ръцете му разтърсваха раменете ми. Спрях се. Намирахме се наред площада, разделящ сградите за горните класове.

— Какво ти е?

— Аз... Бях... бях с Лиса... — Притиснах длан към челото си. Никога досега не бях имала толкова продължително и ясно преживяване. — Бях в главата ѝ.

— В нейната глава?

— Да. Това е част от връзката ни. — Не исках да се впускам в подробности.

— А тя добре ли е?

— Да, тя е... — Поколебах се. Наистина ли беше добре? Кристиан Озера току-що я беше поканил да остане с него. А това не беше за добро. Помежду им имаше сравнително спокойни моменти като плаване в тихи води, а след това мигове на притеснение и тревога. Но чувствата, които нахлуваха през нашата връзка, вече не бяха наситени само със страх или безпокойство. Сега тя бе почти доволна, макар и все още леко нервна. — Тя не е в опасност — изрекох накрая. Или поне се надявах да е така.

— Можеш ли продължиш да вървиш?

Коравият, стоически издръжлив воин, с когото се бях сблъскала преди, бе изчезнал и сега имаше загрижен вид. Наистина загрижен. Под настойчивия му поглед нещо в мен потрепна... което беше глупаво от моя страна, разбира се. Нямаше причина да се размеквам само защото този мъж е прекалено красив. В края на краищата нали той — поне според Мейсън — бил бог, който с никого не се сближавал. Такъв, който навярно ще ми причини всякакви болки.

— Да. Добре съм.

Отидох в съблекалнята на гимнастическия салон и се преоблякох в спортни дрехи, които някой най-после се бе досетил да ми остави, след като цял ден тренирах само по джинси и тениска. Оказаха ми се големи. Срещата на Лиса с Кристиан Озера продължаваше да ме притеснява, но се постарах да пропъдя тази тревога. Още повече, че в момента мускулите ми направо крещяха, че не искат да бъдат подлагани на повече изтощителни упражнения.

Затова предложих на Дмитрий днес да прескочим тренировките.

Той се засмя. Бях сигурна, че се смееше на мен, а не с мен.

— Какво е толкова смешно?

— О — рече той и усмивката му се стопи. — Явно си била сериозна.

— Разбира се, че бях! Виж какво, фактически от два дни не съм спала. Защо точно сега трябва да започваме тази тренировка? Остави ме да си полегна малко — захленчих аз. — Поне само за час.

Той скръсти ръце и ме измери с поглед отгоре до долу. От предишната му загриженост за мен не бе останала и следа. Сега бе безкомпромисен професионалист. Труден тип.

— Как се чувстваш сега? След предишната тренировка?

— Дяволски ме боли.

— Утре ще бъде още по-зле.

— Така ли?

— Така, затова по-добре потренирай малко сега, докато... докато още не си се почувствала съвсем зле.

— Що за логика е това? — възмутих се аз.

Но повече не посмях да споря с него. Той ме отведе в залата за вдигане на тежести. Показа ми тежестите и упражненията, които искаше да изпълня, след което се оттегли в ъгъла с един изпомачкан от много четене роман за Дивия запад. Като някой бог, решил да се усамоти.

Когато свърших, той застана до мен и ми показа няколко упражнения за отпускане на мускулатурата.

— Как така си станал пазител на Лиса? — попитах го аз. — Отскоро си тук. Учил ли си въобще в тази Академия?

Не ми отговори веднага. Имах чувството, че няма навика често да говори за себе си.

— Не. Учил съм в едно училище в Сибир.

— Брей. Това сигурно е единственото място на света, което е по-лошо от Монтана.

В очите му проблесна нещо — може би искра на развеселеност, — но не отвърна на шегата ми.

— След като се дипломирах, бях пазител на лорд от рода Зеклос. Наскоро го убиха. — Усмивката му помръкна и лицето му потъмня. — Изпратиха ме тук, защото се нуждаеха от допълнителни пазители в Академията. Когато принцесата се завърна, ме причислиха към нея, понеже и без това бях налице. Не зная дали ще продължа да я пазя, когато напусне лагера.

Замислих се над това, което ми беше сподели. Някой стригой е убил този, когото той е трябвало да охранява.

— А този лорд умря по време на твоята смяна, така ли?

— Не. Беше с друг пазител. Аз отсъствах.

Замълча. Очевидно мислите му витаеха някъде другаде. Мороите очакваха много от нас, но поне признаваха, че ние, пазителите — повече или по-малко — сме само хора. И макар да сме техни предани до смърт телохранители, и ние като останалите от всички други професии се нуждаем от заплащане и време за почивка. Някои от покоравите пазители — като майка ми например — се отказваха от ваканциите, като се къляха, че никога няма да изоставят своите морои. Сега, докато се взирах в Дмитрий, не можех да се отърся от усещането, че и той е от тази рядко срещана порода. Ако е бил в законна отпуската, едва ли би трябвало да се упреква за това, което е сполетяло неговия повереник. И все пак се упрекуваше. Аз също бих се обвинявала, ако нещо се случеше с Лиса.

— Хей — рекох му, внезапно обзета от желание да го поободря, — ти ли измисли плана как да ни върнеш тук? Защото беше много добър. Груба сила и всичко останало.

Той изви нагоре вежди, обзет от любопитство. Супер яко. И аз винаги съм искала да мога да правя това.

— Да не ми правиш комплимент за плана?

— Е, все пак беше много по-добър от последния, с който се опитаха да ни заловят.

— Последният ли?

— Да. В Чикаго. С глутницата от пси-хрътки.

— Това бе първият път, когато ви намерихме. В Портланд.

Престанах с упражненията за отпускане на мускулатурата и кръстосах крака.

— Хм, не мисля, че съм си въобразила онези пси-хрътки. Кой друг би могъл да ги изпрати? Те реагират само на мороите. Може би никой не ти е казал за предишните опити да ни открият.

— Може би — рече той, но по недоверчивото изражение на лицето му си личеше, че не му се вярва.

След тренировката се прибрах в спалното помещение на начинаещите. Учениците морои живееха от другата страна на площада, онази, която бе по-близо до столовата. Помещенията бяха съобразени с изискването спалните на начинаещите да бъдат по-близо до гимнастическия салон и тренировъчните площадки. Но освен това ние живеехме поотделно с оглед на различията в начина на живот на мороите и дампириите. Техните спални помещения имаха много малко

прозорци, при това всичките затъмнени, така че пропускаха съвсем слабо слънчевата светлина. Освен това имаха и специална секция за хранителите, които винаги им бяха под ръка. Спалните на начинаещите бяха построени с много повече прозорци и в тях винаги беше по-светло.

Разполагах със собствена стая, понеже начинаещите бяха малко на брой, особено момичетата. Стаята, която ми дадоха, беше малка и семпло обзаведена, само с едно двойно легло и бюро с компютър. Малкото мои вещи бяха пренесени от Портланд и още бяха в кашони, струпани в стаята. Поразтършувах се из тях, за да намеря една тениска за спане. Попаднах и на две фотографии: на едната бяхме снимани с Лиса на едно футболно игрище в Портланд, а на другата бях само аз по време на ваканцията със семейството ѝ една година преди трагичната злополука с родителите и брат ѝ.

Настаних се на стола до бюрото и включих компютъра. За щастие някой от техниците ми бе оставил лист с новия ми имейл адрес и новата парола. Бях щастлива, че никой не се бе досетил, че така ще мога да се свързвам с Лиса. Ала сега бях прекалено уморена, за да ѝ пиша. Тъкмо се бях приготвила да изключа компютъра, когато забелязах, че вече съм получила някакво съобщение. От Джанин Хатауей. Беше кратко:

Радвам се, че се завърна. Но това, което направи, не може да бъде извинено.

— И аз те обичам, мамо — промърморих и изключих компютъра.

Строполих се в леглото и заспах още преди главата ми да докосне възглавницата. И точно както бе предрекъл Дмитрий, като се събудих на следващата сутрин, се чувствах десет пъти по-зле. Останах да полежа в леглото, докато обмислях възможностите за ново бягство. После си спомних колко много пъти падах при вчерашните тренировки и си казах, че единственият начин да не позволя това отново да се случи е, като тази сутрин се постарая да издържа на натоварването.

Болките в костите и мускулите бяха ужасни, но все пак оцелях при упражненията с Дмитрий преди часовете, така че следващите занятия минаха без да припадна от изтощение.

По време на обяда дръпнах Лиса настрани от масата на Натали, за да ѝ изнеса поучителна лекция, достойна за Кирова, относно Кристиан — най-вече я скастрих за това, че бе издала пред Кристиан съкровенията тайна за нашето кръвно общуване. Ако това се разчуе, репутацията ни в тукашното общество щеше да бъде съсипана, а аз му нямах доверие и се опасявах, че ще ни издаде.

Лиса обаче имаше други грижи.

— Отново си била в главата ми? — възкликна тя. — При това за толкова дълго?

— Не го направих нарочно — заоправдавах се аз. — Просто се случи от само себе си. Пък и не това е най-важното. Ти колко дълго остана при него?

— Не много. И ми беше доста... забавно.

— Но това не бива да се повтаря. Ако някой разбере, че стоиш там при него, ще те разпънат на кръст. — Измерих я с разтревожен поглед. — Нали не си се увлякла по него?

— Не. Разбира се, че не — засмя се тя.

— Добре. Защото ако толкова ти е нужно гадже, можеш да си върнеш Ейрън. — Той беше скучен, но безопасен. Също като Натали. Как могат всичките тези безобидни хора да са толкова скучни? Може би това е дефиницията на безопасността.

Лиса се засмя още по-звучно.

— Ама тогава Мия ще ми издере очите.

— Можем да се справим с нея. Освен това той заслужава някоя, която не пазарува в детски магазини.

— Роуз, трябва да спреш да говориш такива неща.

— Просто изричам това, което ти не смееш да кажеш.

— Тя е само с една година по-малка от нас — припомни ми Лиса и пак се разсмя. — Не мога да повярвам, че си мислиш, че аз ще съм тази, която ще въвлече и двете ни в беда.

Докато вървахме към класната стая, я стрелнах косо с поглед.

— Все пак Ейрън е доста готин, нали? — попитах с усмивка.

Тя също се усмихна, ала избягна погледа ми.

— Да. Доста е готин.

— Ооо! Виждаш ли? Значи трябва да се заемеш с него.

— Едва ли. Засега нямам нищо против да сме само приятели.

— Приятели, които са свикнали да си завират един друг езиците в гърлата.

Тя завъртя очи.

— Чудесно. — Продължавах да я дразня. — Нека Ейрън си остане при своята приятелка от забавачницата. Също както ти трябва да стоиш по-далеч от Кристиан. Той е опасен.

— Преувеличаваш. Той няма да се превърне в стригой.

— Но ти влияе лошо.

— Нима смяташ, че има опасност да стана стригой? — засмя се тя.

Не изчака отговора ми. Вместо това се втурна напред, за да отвори вратата на класната стая. Застанала на прага, се замислих притеснено над думите ѝ, сетне я последвах. Малко след това видях в действие привилегиите на потомците на фамилиите с кралски произход. Няколко момчета се смееха и закачаха с едно дългнесто момче от мороите, докато група момичета седяха отстрани и с кискане наблюдаваха сцената. Не го познавах добре, но поне бях наясно, че е от бедняшки произход и със сигурност нямаше кралска кръв. Две от момчетата, които го измъчваха, прилагаха магия с основен елемент въздух и с нейна помощ разпръскваха тетрадките на жертвата, оставени върху чина, след което ги раздухваха из цялата класна стая, докато нещастникът напразно се мъчеше да ги улови.

Инстинктите ми ме подтикваха да направя нещо, може би да се нахвърля върху някого от мъчителите му, но не можех да се сбия с всички наоколо, които ме дразнеха с нахалното си поведение, още по-малко пък с група момчета от кралските фамилии. Да не говорим за опасността Лиса да се озове в центъра на вниманието им. Затова само ги изгледах с отвращение, докато отивах до чина си. И щом седнах там, една ръка ме докосна по рамото. Джеси.

— Здравей — поздравих го аз весело. За щастие той не се бе присъединил към групата мъчителни. — А сега си дръпни ръката от стоката.

Дари ме с ослепителна усмивка, но не си дръпна ръката от мен.

— Роуз, разкажи на Пол за онзи път, когато предизвика сбиването в часа на госпожа Карп.

Наклоних кокетно глава към него и му се усмигнах закачливо.

— Много сбивания съм предизвиквала в нейните часове.

— Имам предвид онази история с рака отшелник и лалугера.

Засмях се, като си спомних онзи случаи.

— О, да. Но мисля, че всъщност беше най-обикновен хамстер. Просто го пуснах в кутията при рака и те двамата, пощурели от това, че бях прекалено близо до тях, а не можеха да се измъкнат, се сбиха помежду си.

Пол, момчето, което седеше до нас, и което не си спомнях, също се засмя. Очевидно е бил преместен тук миналата година и не беше чувал тази история.

— И кой спечели?

Погледнах въпросително към Джеси.

— Не помня. А ти спомняш ли си?

— И аз съм забравил. Помня само как се разкреця госпожа Карп. — Обърна се към Пол. — Човече, трябваше да видиш каква шантава учителка имахме тогава. Все си въобразяваше, че някой я преследва и вършеше какви ли не безсмислени работи. Голяма скица беше. И вечно скитосваше из училището, докато всички останали спяха.

Усмигнах се, макар и малко сковано, сякаш бе казал нещо забавно. Замислих се за госпожа Карп. Изненада ме това, че за един ден-два пъти си спомних за нея. Джеси беше прав — докато още работеше тук като учителка, тя неуморно кръстосваше из кампуса. А това си беше доста шантаво, понякога ме побиваха тръпки, като я видех. Помня още как веднъж най-неочаквано налетях на нея.

Тъкмо се измъквах през прозореца на спалното помещение, за да отида на среща с едни приятели. Беше след часовете и от всички нас се очакваше да сме по креватите и даже вече да сме заспали. Но аз редовно се измъквах тайно. Много ме биваше в това.

Само че тогава не улучих най-подходящия момент. Стаята ми беше на втория етаж и по средата на спускането внезапно полетях надолу. Като усетих как земята стремглаво се втурна срещу мен, с отчаяно усилие се опитах да се заловя за нещо и така да забавя падането. Грубата каменна облицовка на сградата одра кожата ми, но в онзи кошмарен за мен миг не обърнах внимание на драскотините. Стоварих се на земята, добре поне, че улучих тревата, защото паднах по гръб и целият ми въздух излезе от дробовете.

— В лоша форма си, Роузмари. Трябваше да бъдеш по-внимателна. Инструкторите ти ще останат доста разочаровани.

Вперих смаян поглед през разрошените си коси и съзрях госпожа Карп, надвесена над мен с развеселена физиономия. В същото време болки пронизваха всяка част на тялото ми.

Постарах се, поне доколкото можех, да не обръщам внимание на свирепите болки и се надигнах от тревата. Да си в класната стая с откачалката Карп, докато си заобиколен от съучениците си, е едно. Но да се озовеш насаме с нея, бе съвсем различно нещо. Очите ѝ, както винаги, имаха някакво тайнствено и отнесено изражение, от което цялата ми кожа мигом настръхна.

А на всичкото отгоре съществуваше голяма вероятност на сутринта да ме завлече право в кабинета на Кирова, за да ми бъде наложено съответното наказание. От което още по-силно настръгнах.

Но вместо това тя само ми се усмихна и протегна ръце към моите. Потръпнах, но ѝ позволих да ги улови. Тя зацъка удивено с език, когато видя охлузванията ми. Стисна здраво ръцете ми и смръщи вежди. Сякаш нещо изгори кожата ми, сетне някакъв лек полъх се плъзна по мен като приятен морски бриз и раните се затвориха. За кратко ми се зави свят и температурата ми рязко се повиши. Кръвта по мен изчезна, както и болката в бедрото и надолу по крака ми.

Ахнах. Издърпах уплашено ръцете си от нейните. Бях виждала доста от магиите на мороите, ала нищо от тях не приличаше на това чудодейно изцеление.

— Какво... какво ми направихте?

Тя отново ми се усмихна със странната си неразгадаема усмивка.

— Връщай се в леглото си, Роуз. Тук навън има лоши неща. Никога не знаеш какво ще те сполети.

Аз все още се вирах смаяно в ръцете си.

— Но...

Вдигнах очи към нея и за пръв път забелязах драскотини по двете страни на челото ѝ, сякаш нечийи нокти се бяха забивали там. Тя ми намигна.

— Няма да те издам, ако и ти не ме издадеш.

Рязко се върнах в настоящето, объркана от спомена за онази странна нощ. Междувременно Джеси разказваше за предстоящия купон:

— Тази вечер трябва да се отвържеш от кучешката си каишка. Ще дойдем към осем и половина да те отведем на нашето място в гората. Марк ще донесе малко трева.

Въздъгнах завистливо, изпълнена със съжаление, което пропъди студените тръпки, породени от спомена за госпожа Карп.

— Не мога да се откопча от каишката. Аз съм с моя руски тъмничар.

Той пусна ръката ми, видимо разочарован. Прокара пръстите си през косата си с цвят на бронз. Да. Дяволски гадно бе, че нямаше да мога да бъда с него. Наистина в най-скоро време трябваше да направя нещо по въпроса.

— Няма ли начин някой път да те пуснат за примерно поведение? — пошегува се той.

Удостоих го с това, което се надявах да мине за съблазнителна усмивка, докато сядах на чина си.

— Разбира се — провикнах се през рамо. — Ако изобщо някога бъда примерна.

ГЛАВА 6

Тъй като срещата на Лиса с Кристиан продължаваше да ме тревожи, на следващия ден ми хрумна нещо.

— Здравейте, Кирова... хм, госпожо Кирова. — Стоях на прага на кабинета ѝ, без да имам уговорена среща. Тя вдигна очи от документите, пръснати върху бюрото ѝ, явно раздразнена да ме види.

— Да, госпожице Хатауей?

— Моят домашен арест означава ли, че не мога да ходя на църква?

— Моля?

— Казахте, че когато не съм в клас или на тренировки, трябва да стоя в спалното помещение. Но какво ще кажете за църковните служби в неделя? Не мисля, че е честно да ме възпирате от религиозните ми... хм, потребности. — Или по-точно да ме лишава от възможността да се срещам с Лиса.

Тя отмести очилата си по-нагоре на носа.

— Нямах представа, че имате религиозни потребности.

— Открих Исус, докато отсъствах от Академията.

— Майка ви не беше ли атеистка? — попита ме тя със скептичен тон.

— А пък баща ми вероятно е мюсюлманин. Но аз съм поела по свой собствен път. Не бива да ме възпирате.

Тя издаде някакъв звук, който ми прозвуча като хихикане.

— Не, госпожице Хатауей, няма да се стигне дотам. Можете да присъствате на неделните служби.

Въодушевлението ми от тази тъй лесно извоювана победа обаче се оказа мимолетно, защото всичко в църквата беше все така скучно и унило както при посещението ми преди няколко дни. Успях да седна до Лиса, което все пак беше някаква награда. През повечето време само оглеждах присъстващите. Посещенията в църквата не бяха задължителни за обучаващите се в Академията, но тъй като повечето от тях произхождаха от източноевропейски фамилии и изповядваха

източноправославно християнство, присъстваха на службите. Немалко от тях бяха искрено вярващи, а други бяха така възпитани от родителите си.

Кристиан седеше от другата страна на централната пътека, като се преструваше на свят и набожен, както сам бе заявил. Колкото и да не го харесвах, фалшивата му набожност ме караше да се усмихвам. Дмитрий седеше най-отзад, потънал в сенките. И той също като мен се отказа да стане и да се присъедини към опашката от богомолци, очакващи да получат светото причастие. Изглеждаше доста замислен, та се усъмних дали въобще слуша службата. Аз самата начесто изключвах вниманието си и я чувах само от време на време.

— Никога не е лесно да се следва Божият път — говореше свещеникът. — Дори и свети Владимир, светецът, признат за патрон на нашето училище, е преживявал трудни времена. Той бил дотолкова обзет от възвишения дух, че хората се трупали около него, омаяни от възможността само да го слушат, само да се радват на неговото присъствие. Толкова величав бил духът му, се казва в старите писания, че можел да изцерява болните. Ала въпреки тези дарби много хора не го тачели. Дори му се подигравали, като повтаряли, че бил заблуден и объркан.

Това бе само един по-любезен начин да се каже, че свети Владимир си е бил напълно луд. Което за никого не бе тайна. Той е един от малцината светци на мороите, затова на свещеника му бе приятно да разказва неговото житие. Всичко това вече го бях слушала, при това нееднократно, преди да избягаме от тук. Страхотно, няма що. Все едно че разполагах с цяла вечност, съставена само от неделни сутрини, да слушам отново и отново все същата история.

— ... и така станало и с целунатата от сянката Анна.

Вдигнах рязко глава. Нямах ни най-малка представа за какво говореше свещеникът в момента, защото от известно време не го слушах. Целуната от сянката. Измина доста време, откакто за пръв път чух тези думи, ала никога не ги забравих. Зачаках го с надеждата да продължи, но той вече бе преминал към следващата част от службата. Проповедта бе свършила.

Богомолците започнаха да напускат параклиса. Щом и Лиса се накани да си тръгва, аз ѝ дадох знак с глава. *Почакай ме. Ей сега идвам.*

Втурнах се през гъстата тълпа, за да се измъкна по-бързо навън, където свещеникът разговаряше с неколцина от паството. Едва не изгубих търпение, докато го чаках да свърши разговора. И Натали беше там, за да го пита за някаква дейност за доброволци, която тя би могла да върши. Уф! Щом най-после свърши, тя си тръгна, като на излизане мина покрай мен, без да пропусне да ме поздрави, разбира се.

Като ме видя да се приближавам, свещеникът повдигна въпросително вежди.

— Здравей, Роуз. Радвам се, че отново те виждам.

— Да... аз също — промърморих. — Чух ви да говорите за Анна. За това как била целуната от сянката. Какво означава това?

Той се намръщи.

— Не съм съвсем сигурен. Тя е живяла много отдавна, във времена, когато хората често са били наричани с имена, отразяващи някои от характерните им черти. Възможно е да са я наричали така заради буйния ѝ нрав.

Опитах се да прикрия разочарованието си.

— О, и коя е била тя?

Този път смръщването му бе по-скоро израз на неодобрение, отколкото на замисляне.

— Споменах го няколко пъти.

— О. Ами, хм, сигурно съм го пропуснала.

Разочарованието му се усили и той се извърна.

— Изчакай ме малко.

Изчезна през вратата до олтара, същата врата, по която Лиса се беше качила в таванското помещение. Поколебах се дали да не духна, но си казах, че Господ може да ме накаже за това. След по-малко от минута свещеникът се върна с някаква книга в ръка. Подаде ми я. Заглавието ѝ беше „Светиите на мороите“.

— Тук можеш да научиш повече за нея. Следващия път, като те видя, бих искал да чуя какво си научила.

Отдалечих се, начумерена и недоволна. Велико. Ето че получих от свещеника домашно.

До изхода намерих Лиса, увлечена в разговор с Ейрън. Докато му говореше, тя се усмихваше. Чувствата ѝ, които се предадоха и на мен, показваха, че е щастлива, макар и не заслепена от страст.

— Шегуваш се! — възкликна тя.

— Не — поклати той глава.

Като ме видя да минавам покрай нея, тя се извърна към мен.

— Роуз, никога няма да повярваш на това. Чула ли си за Аби Бадика и Зандър? Техният пазител поискал да се оттегли. За да се ожени за друга жена пазител.

Е, това се казваше клюка. Всъщност си беше истински скандал.

— Сериозно? Избягали ли са заедно?

— Да. Щели да си наемат къща — кимна тя. — Предполагам, че смятат да си намерят работа сред хората.

Погледнах към Ейрън, който се притесни, щом ме видя.

— И как реагират Аби и Зандър на този слух?

— Ами добре. Смутени са. Хм... Мислят, че е глупаво. — После се сети пред кого говори. — Ох, не исках да кажа, че...

— Няма значение — усмихнах се сковано. — Наистина е глупаво.

Брей. Останах смаяна. Бунтовническата същност на моя характер ме тласкаше да обичам всекиго, който се опитваше да се съпротивлява на системата. Само че в този случай те се бореха срещу моята система, същата, в която през целия си живот бях обучавана да вярвам.

Дампирите и мороите имаха странно уреден съвместен живот. Дампирите по начало се раждаха само от смесени двойки — морои и хора. За нещастие дампирите не можеха да се възпроизвеждат помежду си, нито пък чрез смесени двойки с хора. Това бе някаква странна генетична загадка. Веднъж ми казаха, че било така и при мулетата, от което никак не ми стана приятно. Дампирите и чистокръвните морои можеха заедно да имат деца, обаче благодарение пак на някаква друга генетична особеност техните деца се оказваха стандартни дампери — с наполовина човешки гени и наполовина вампирски гени.

И тъй като мороите бяха единствената раса, с която ние, дампирите, можехме да се размножаваме, за нас бе жизненоважно мороите да оцелеят. Защото без тях ще сме загубени. Обречени на изчезване. А след като стригоите толкова жадно изтребваха мороите, тяхното опазване и защитаване се бе превърнало в наша първостепенна грижа.

Ето така бе възникнала системата на пазителите. Ние, дампирите, не можехме да правим магии, но пък бяхме превъзходни воини — за разлика от мороите. И така чудесно се допълвахме

взаимно. Ние наследявахме изострените си сетива и рефлексии от вампирските гени, докато силата и издръжливостта си придобивахме благодарение на човешките гени. Освен това ние, за разлика от мороите, не бяхме ограничавани в действията си от нуждата да смучем кръв. Нито излагането на ярката слънчева светлина беше проблем за нас. Разбира се, не бяхме толкова силни, колкото стригоите, но пък тренирахме упорито, системно и методично, за да се справим с тежката задача да браним мороите. Повечето дампири бяха съгласни, че си струва да пожертват живота си дори само за да е сигурно, че расата на мороите в крайна сметка ще оцелее и пребъде, така че другите дампири след тях да могат да имат потомство от мороите.

И понеже мороите обикновено искаха да имат деца морои, рядко се срещаха дълготрайни връзки между двойки от морои и дампири. Още по-малко бяха жените морои, които искаха да имат връзка с мъж дампир. Но за сметка на това пък, имаше много млади мъже сред мороите, които се забавляваха да съблазняват жени дампири, но впоследствие се женеха за жени морои. В резултат на което имаше множество самотни майки сред дампирите, обаче ние бяхме корава раса, ето защо съумявахме да се справим и с това.

Но много от майките дампири не проявяваха желание да станат пазители, а отдаваха всичките си сили само на отглеждането на своите деца. Понякога тези жени се наемаха на работа при мороите или хората. Някои от тях предпочитаха да живеят в обособени общности. Разбира се, тези общности се ползваха с доста незавидна репутация. Не бях сигурна доколко бе вярно всичко онова, което се приказваше за тях, но слуховете твърдяха, че мъжете от расата на мороите доста често ги посещавали, при това по всяко време, понеже някои жени дампири им позволявали да им смучат кръвта, докато правят секс. Или както презрително ги заклеймяваше обществото, те не бяха нищо повече от кървави курви.

И така, пазителите дампири бяха основно мъже, което пък означаваше, че мороите бяха повече от наличните пазители. Повечето от дампирите се примиряваха с безрадостната перспектива, че никога нямаше да имат свои деца. Те знаеха, че техният дълг се свежда най-вече до защитаването и опазването на скъпоценната раса на мороите, за да могат техните сестри и братовчедки да имат деца от тях.

Някои жени сред расата на дампирите — като майка ми например — все още си оставаха непоколебимо убедени, че са длъжни да бъдат пазители, дори и това да означаваше, че никога няма да родят и отгледат свои деца. След като съм се родила, тя ме е дала за отглеждане от морои. По традиция мороите и дампирите тръгват на училище много отрано, така че Академията на практика бе поела грижите за отглеждането ми — вместо родителите ми — още когато съм била само на четири години.

Като имах за пример живота на майка ми и това, на което ме бяха възпитавали в Академията, аз отраснах с непоколебимата вяра, че смисълът на живота на всеки дампир е да защитава мороите. Това бе част от нашето наследство, пък и беше единственият начин ние да оцеляваме като раса. Всичко бе толкова просто.

Та именно това правеше толкова шокиращо стореното от пазителя на Бадика. Той бе изоставил поверения му морой и бе избягал с някаква жена пазител, което пък означаваше, че тя съответно бе зарязала нейния морой. Тези двама бегълци не можеха да имат деца, като в същото време две фамилии от мороите оставаха без охранители. Какъв бе смисълът на цялата тази авантюра? Никой обаче не се вълнуваше, ако тийнейджъри сред дампирите си устройваха срещи или ако възрастни дампери се увличаха по по-млади момичета от мороите. Но съвсем друго бе да се стигне до една сериозна дълготрайна връзка. Особено ако бе свързано с изоставянето на задълженията и бягство от поверените за защита морои. Как можеше да се окачестви това? Само като пълна загуба за всички замесени страни. И пълно опозоряване.

След като си побъбрихме още малко за преживелиците на двамата Бадика, двете с Лиса се разделихме с Ейрън. Щом излязохме навън, аз дочух шум от нещо, което се свличаше отнякъде, след което го видях да пада върху нас двете. Ала твърде късно. Разбрах какво стана чак когато отгоре ни се стовари внушителна камара от мокър сняг, срутил се от покрива на параклиса. Беше началото на октомври и снощи бе навалял първият сняг, който обаче почти веднага започна да се топи. Крайният резултат бе твърде неприятен — и двете здравата се намокрихме и направо измръзнахме.

Лиса все пак успя леко да отскочи настрана, но аз се разкрещях, когато леденостудената вода обля косата ми и се стече право във врата

ми, а после и надолу по гръбнака. Покрай нас притичаха още няколко души, но тази мини лавина ги засегна съвсем слабо.

— Добре ли си? — попитах я аз тревожно. Палтото ѝ бе подгизнало. Мокрите кичури от платиненорусата ѝ коса полепнаха по лицето ѝ.

— Д-добре съм — отвърна тя, макар че зъбите ѝ тракаха от студ. Съблякох палтото си и ѝ го подадох. За щастие беше непромокаемо и водата се бе стекла по хлъзгавата му повърхност.

— Съблечи твоето.

— Но ти ще...

— Вземи го.

Тя ме послуша и нахлузи моето палто. А аз избухнах в смях както винаги при подобни ситуации. Но не я гледах в очите, а само следях да не ме покапе водата, стичаща се от подгизналото палто на Лиса.

— Ще ми се да не беше обличала палто, Роуз — рече Ралф Саркози, необикновено едър и тлъст морой. Мразех го. — Сега щеше да изглеждаш страхотно по мокра риза.

— Тази риза е толкова грозна, че трябва да бъде изгорена. Да не си я задигнала от някой клошар?

Вдигнах глава и видях Мия да приближава към нас, после хвана под ръка Ейрън. Русите ѝ къдрици бяха безупречно подредени, а на всичкото отгоре се кипреше върху страхотни обувки с адски високи токчета, които щяха да стоят по-добре на мен. Поне я правеха да изглежда по-висока — трябваше да ѝ го призная. Ейрън бе вървял само на няколко крачки зад нас, но като по чудо успя да избегне затрупването от свлеклия се мокър сняг. Но като видях самодоволното изражение на лицето ѝ, разбрах, че тук няма намесено никакво чудо.

— Предполагам, че ще ми предложиш да я изгориш? — попитах равнодушно, без да издавам колко дълбоко ме е засегнала с тази обида. Отлично знаех, че през последните две години не бях имала възможност да следя модата и не бях в час с дрехите. — О, почакай — огънят май не беше твойт елемент, нали? Ти работиш само с водата. Какво съвпадение. Върху нас току-що се изля толкова много вода.

Мия придоби вид на незаслужено обидена, но блясъкът в очите ѝ издаваше, че се радва прекалено много за един безучастен свидетел.

— Какво означава това?

— За мен — нищо. Но госпожа Кирова вероятно би намерила какво да каже, когато разбере, че използваш магия срещу друг ученик.

— Не беше нарочно — подсмихна се тя. — А и не бях аз. Беше божие дело.

Неколцина от насъбралите се наоколо се разсмяха, най-вече за нейна голяма радост. Във въображението си ѝ отговорих: Както и това, след което я заблъсках в стената на църквата. Но в реалността Лиса просто ме сръга и ме подкани:

— Хайде да тръгваме.

Двете продължихме към спалните помещения, оставяйки зад гърба си смеха и подмятанията за това, че целите бяхме измокрени и че Лиса нищо не знаела за специализацията с елементите. Вътрешно кипях от гняв. Осъзнах, че е крайно време да направя нещо с тази Мия. Освен че ме дразнеше неимоверно държанието ѝ на истинска кучка, не исках Лиса да се тормози и стресира излишно. Първата седмица изкарахме добре. Исках така да продължава и занапред.

— Знаеш ли — заговорих, — колкото повече се замислям, толкова по-силно се убеждавам, че е добре отново да си върнеш Ейрън. Ще послужи за урок на онази кучка, порцелановата кукла. Обзалагам се, че лесно ще го спечелиш. Той е луд по теб.

— Не искам да давам урок на когото и да е — отвърна ми Лиса. — А и не съм влюбена в него.

— Стига де, тя само всява раздори и говори зад гърба ни. Вчера ми се подигра, че нося джинси, приличащи на подарени от Армията на спасението.

— Но джинсите ти наистина са от Армията на спасението.

— Е, да — изсумтях аз, — ама тя нямаше право да ме прави за смях, след като самата тя носи парцали от Таргет^[1].

— Хей, нищо лошо му няма на Таргет. Аз харесвам дрехите им.

— Както и аз. Но работата не е в това. Тя се опитва да представи парцалите си, сякаш са модели на дизайнерката Стела Маккартни.

— А това да не би да е престъпление?

Придобих сериозно изражение.

— Абсолютно. Трябва да ѝ отмъстиш.

— Казах ти, че не се интересувам от никакво отмъщение — отрязва ме Лиса и ме изгледа косо. — Както и ти не би трябвало да се интересуваш.

Усмигнах се колкото можах по-невинно и когато пътищата ни се разделиха, почувствах облекчение, че тя не можеше да чете мислите ми.

— И така, кога ще започне големият бой на дивите котки? — попита Мейсън, който ме чакаше отвън пред нашето спално помещение. Приличаше на симпатичен безделник, както се бе облегал на стената със скръстени ръце и вперен в мен поглед.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Той се отдели от стената и влезе след мен в сградата, като ми подаде своето палто, понеже Лиса бе заминала с моето сухо палто.

— Видях ви как се карате пред църквата. Нима нямате уважение към Божия храм?

— За разлика от теб, аз имам достатъчно уважение към Божия храм, езичнико — изсумтях сърдито. — Ти дори не стъпваш вътре. Освен това, както сам каза, ние бяхме пред Божия храм.

— А пък ти не отговори на въпроса ми.

Само му се ухилих и навлякох палтото му.

Спряхме се в общото помещение, където момчетата и момичетата можеха да се срещат със своите гости морои. И понеже беше неделя, вътре бе претъпкано с хора. Всички бяха заети да си уреждат какво ще правят на следващия ден. Зърнах една малка незаета маса, сграбчих Мейсън за ръката ѝ го задърпах натам.

— Не трябва ли да се прибереш в стаята си?

Тръшнах се на най-близкия стол и се озърнах тревожно наоколо.

— Днес тук има толкова много хора, че едва ли някой ще ме забележи. Господи, писна ми да съм все затворена в стаята. А е минала само една седмица.

— И на мен ми писна. Така ни липсваше снощи. Събрахме се няколко души, за да се повеселим в стаята за отдих. Еди имаше грижата за барбекюто.

Простенах от мъка.

— Не ми говори повече за това. Не искам да слушам за страхотните ви забавления.

— Добре. — Той подпря лакът на масата и отпусна брадичка върху дланта си. — Тогави ми разкажи за Мия. Смяташ някой ден да я приковеш с един удар, нали? Доколкото си спомням, си го правила поне десетина пъти с разни персони, които се опитваха да те прекарат.

— Сега вече съм една нова реформирана Роуз — промърморих, надянала маската на скромна девица. Но май не се справих много добре, защото той тъй бурно прихна от смях, че едва не се задави. — Освен това, ако го направя, ще наруша изпитателните условия, наложени ми от Кирова. И тогава вече ще изхвърча като тапа оттук.

— Или казано с други думи, искаш да измислиш начин така да си го върнеш на Мия, че да не си навлечеш неприятности.

Усетих как ъгълчетата на устните ми се разтягат в усмивка.

— Знаеш ли какво най харесвам в теб, Мейс? Че мислиш точно като мен.

— Доста стряскащо заключение — отбеляза той сухо. — Тогава ми кажи какво мислиш за следното: аз зная нещо по-така за нея, но може би няма да се реша да го споделя с теб, защото...

Наведох се напред.

— О, вече събуди интереса ми. Трябва да ми кажеш. И то веднага.

— А може би не бива — продължи да ме дразни той. — Откъде да знам дали няма да го използваш за зло, а не за добро?

Примигнах кокетно.

— Можеш ли да устоиш на това лице?

Той замълча за миг, зает да изучава красивото ми лице.

— Не. Всъщност въобще не мога. Добре, ето каква е работата: Мия няма аристократичен произход.

Отпуснах се назад в стола си.

— Не ме занасяй. Това вече го знам. От двегодишна съм запозната с това кой кой е сред всички кралски фамилии.

— Да, ама има още нещо. Нейните родители са работели за един от аристократите от рода Дроздов. — Аз магнах нетърпеливо с ръка както се пропъжда досадна муха. Много от морите работеха в света на хората, но се намираше доста работа и в обществото на самите морои. Все някой трябваше да я върши. — По почистването. На практика са били прости прислужници и нищо повече. Баща ѝ косил тревата, а майка ѝ била камериерка.

Аз обаче се отнасях с искрено уважение към всекиго, който се хващаше на почтена работа независимо в какво се състоеше тя. Все някой трябва да върши и гадната черна работа. Но също както с дрешките от Таргет, съвсем друга е работата, когато някой се опитва да

се представя за такъв, какъвто не е. Макар да бях тук само от седмица, вече бях разбрала, че Мия отчаяно се натиска да попадне сред елита на училището.

— И явно никой друг не знае — отроних аз замислено.

— А пък тя естествено за нищо на света не иска да се разчуе. Нали ги знаеш как се държат онези от фамилиите с кралска кръв? — Мейсън замълча за кратко. — Е, с изключение на Лиса, разбира се. Та те създават доста главоболия на Мия с изискванията си за безупречен произход.

— А ти откъде узна всичко това?

— Моят чичо работи като пазител за фамилията Дроздов.

— И ти просто реши да споделиш с мен тази строго пазена тайна, така ли?

— Ако не ме издъниш обаче. Така че сега изборът е твой. По коя пътека ще поемеш? На доброто или на злото?

— Мисля, че ще проявя милост към нея...

— Госпожице Хатауей, много добре знаете, че не е редно да сте тук.

Една от надзирателките в женското спално помещение се изправи пред нас с изписано по лицето ѝ категорично неодобрение.

Не се шегувах, когато споменах, че Мейсън мисли точно като мен. Когато пожелаеше, можеше да бъде също толкова хитър, колкото и аз.

— В нашия клас имаме групов проект по хуманитарни науки. Как според вас да се подготвяме, ако Роуз не участва?

Надзирателката присви очи.

— Не ми изглеждате като заети с много работа.

Аз плъзнах по масата книгата на свещеника и я разтворих напосоки. Бях я оставила на масата, когато седнахме.

— Ние, хм, работим върху тази книга.

Тя продължаваше да ни гледа подозрително.

— Един час. Давам ви още един час тук. И наистина ще е по-добре да ви видя, че работите.

— Да, госпожо — рече Мейсън с безизразна физиономия. — Абсолютно.

Тя се оттегли, но без да престане да ни наблюдава.

— Ти си моят герой — обявих аз.

Моят герой посочи към книгата.

— Какво е това?

— Нещо, което ми даде свещеникът. Зададох му един въпрос по време на службата.

Той ме зяпна смаяно.

— О, я престани да се звериш и се опитай да изглеждаш заинтересован. — Прелистих набързо азбучния показалец. — Опитвам се да намеря една жена, чието име е било Анна.

Мейсън плъзна стола си до моя, така че да седне до мен.

— Добре. Да се заемем с проучването.

Намерих номера на страницата, който ме отведе в раздела, посветен на житието на свети Владимир. Кое то не ме изненада. Изчетохме главата, търсейки къде се споменава името Анна. Когато го намерихме, се оказа, че авторът не се разпростира много подробно върху биографията ѝ. Само беше цитирал откъс от някакъв друг писател, който очевидно бе живял по времето на свети Владимир:

И с Владимир винаги е Анна, дъщеря на Фьодор. Тяхната любов бе тъй чиста и свята, както е между брат и сестра, а тя много пъти го бранеше от стригите, които все търсеха как да унищожат и него, и светостта му. Пак тя бе тази, която го даряваше с утеха, щом духът му страдаше прекалено много, щом злото на Сатаната се опитваше да го срази и да порази здравето и тялото му. Тя го пазеше, защото те бяха свързани взаимно, откакто той ѝ бе спасил живота като дете. Това бе знак на Божията любов. Той бе изпратил на благословения Владимир пазител като нея, която бе целуната от сянката и винаги знаеше какво бе в сърцето му и в ума му.

— Ето че го откри — рече Мейсън. — Тя е била негов пазител.

— Да, ама не се казва какво означава това „целуната от сянката“.

— Вероятно не означава нищо.

Нещо в мен обаче отказа да повярва в това. Отново прочетох тези редове, като се опитвах да схвана смисъла в техния старомоден език. Мейсън ме наблюдаваше с любопитство, с вид на изгарящ от желание да помогне.

— Може би са се чукали — предположи той.

Засмях се.

— Той е бил светец.

— И какво от това? Вероятно и светците са харесвали секса. Тая работа с това „като брат и сестра“ ми звучи като прикритие. — Посочи към един от редовете. — Ето, виждаш ли? Те са били „свързани взаимно“. — Намигна ми. — Това е зашифровано.

Свързани. Странен избор за дума, обаче не означаваше непременно, че Анна и Владимир са си разкъсвали дрехите един на друг.

— Не мисля така. Просто са били близки. Момчетата и момичетата могат да бъдат само приятели — заявих аз натъртено, а той ме удостои с насмешлив поглед.

— Така ли? Ние с теб сме приятели, но аз не зная какво се таи в „сърцето ти и в ума ти“. — Изражението на Мейсън стана престорено философско. — Разбира се, че никой не знае какво става в сърцето и мислите на една жена...

— О, я престани! — изпъшках аз и го пернах по ръката.

— Те са странни и чудновати създания — продължи той с все същия даскалски тон — и мъжът трябва да умее да чете мисли, за да разбере как да ги направи щастливи.

Започнах да се кискам неудържимо. Знаех си, че пак ще се забъркам в неприятности.

— Е, опитай се да прочетеш мислите ми и престани да бъдеш такъв...

Свързани взаимно... и винаги знаеше какво бе в сърцето му и в ума му.

Те са имали връзка, осъзнах аз. Можех да се обзаложа за това на всичко, което притежавах — което впрочем хич не бе много. Разкритието бе зашеметяващо. Имаше толкова много неясни истории за това как морите и техните пазители са имали „връзка“. Но това бе първият път, когато конкретно научавах за някого, комуто това действително се е случило.

Мейсън забеляза смаяната ми реакция.

— Какво ти стана? Добре ли си? Имаш много странен вид.

— Да. Добре съм — свих рамене аз.

[1] Верига магазини за продажба на евтини стоки на дребно. —
Б. пр. ↑

ГЛАВА 7

Минаха две седмици и аз, потопена в живота в Академията, скоро забравих за легендата за Анна. Шокът от завръщането ни също позаглъхна твърде бързо, така че постепенно навлязохме в познатия ни дневен ритъм. Моето ежедневие се ограничаваше до посещенията ми в църквата, до обедите с Лиса и откъслечните прояви на социален живот, които можех да си позволя през свободното ми време. Но тъй като не разполагах със свободно време, не ми бе трудно да стоя настрана от всеобщото внимание, макар че от време на време си открадвах по малко забавление. Независимо обаче от всичките ми приказки пред Лиса да го „даваме тихо и кротко“, аз просто не можех да се променя. Обичах да флиртувам. Обичах купоните, обичах също да сипя в часовете хапливи остроумни забележки.

Новата ѝ роля на инкогнито подвизаваща се особа от кралски произход привличаше вниманието просто защото беше толкова различна от стила на живот преди бягството ни. Повечето около нас скоро привикнаха с това, примирявайки се с факта, че принцеса Драгомир бе слязла от социалната сцена и се задоволяваше само с компанията на Натали и нейната групичка. Самата Натали с неспирното си дърдорене често ме подлудяваше толкова, че изпитвах желание да си блъскам главата в най-близката стена, но наистина беше мила — или поне доста по-мила от повечето кралски особи — така че през повечето време ми беше приятно да съм край нея.

Точно както Кирова ми се бе заканила, през цялото време тренирах и работех усърдно. Но колкото повече време минаваше, толкова повече тялото ми преставаше да ме мрази. Мускулите ми се пооформиха, физическата ми издръжливост се увеличи. Все още задникът ми получаваше доста ритници в практическите упражнения, но не беше чак толкова зле, което си беше все пак някакво постижение. Новият ми дневен режим обаче се отрази зле върху кожата ми.

Многочасовият престой на открито разваляше лицето ми и само непрестанната подкрепа на лосионите на Лиса за поддържане на кожата ме предпазваше от издайническите белези на преждевременното състаряване. Но мазилата ѝ не ми помагаша много срещу мазолите по дланите и ходилата.

Двамата с Дмитрий скоро си изработихме нещо като стандартна дневна програма. Мейсън май се оказа прав, като заяви, че Дмитрий бил асоциален тип. По начало Дмитрий не общуваше охотно с другите пазители, макар всички те да се отнасяха с уважение към него. Аз също се изпълвах с все повече респект, колкото по-дълго ме тренираше, макар че не разбирах докрай същността на тренировъчните му методи. Все пак поне на пръв поглед не изглеждаха много противни. Винаги започвахме с леки упражнения в гимнастическия салон за последователно загряване и отпускане на мускулатурата, след което ме изпращаше навън да тичам и да се уча да се боря с все по-хапещия студ на късната есен в Монтана.

Един ден, когато бяха изтекли към три седмици след завръщането ми в Академията, се отбих в гимнастическия салон преди часовете. Заварих го там, изтегнал се върху един дюшек, зачетен в някаква книга от Луи Л'Амур. Някой беше донесъл в съблекалнята портативен CD-плейър и макар отначало това да ми допадна, не можеше да се каже същото за песента, която след малко зазвуча: „Когато гълъбите плачат“ на Принс. Смуцаващо бе, че знаех името на това парче, но това беше заради една от моите бивши съквартирантки, която си припадаше по всичко, що бе съчинено през осемдесетте.

— Здравсти, Дмитрий — поздравих го аз и захвърлих сака си на пода. — Зная, че това в момента е най-новият хит в Източна Европа, но не мислиш ли, че ще е по-добре да послушаме нещо, което не е било записано преди моето раждане?

Само очите му проблеснаха срещу мен. Нищо друго по него дори не трепна.

— На теб какво ти влиза в работа? Аз съм този, който го слуша. А ти би трябвало да тичаш навън.

Свих устни в кисела гримаса, преди да опра крака си върху най-близката пръчка от шведската стена, за да се посветя на опъването на сухожилията на бедрата. Все пак общо взето Дмитрий проявяваше добронамерена толерантност спрямо хапливите ми подмятания. Стига

да не клинчех от тренировките, явно нямаше нищо против моите непрестанно сипещи се забележки.

— Слушай — пак се обадох, след като се заех със следващата серия от разтягания на крайниците си, — за какво впрочем ми е нужно цялото това търчане навън? Искам да кажа, че осъзнавам значението на общата физическа подготовка и така нататък, ама не може ли да се заема с нещо, което да ми е полезно при нанасянето на удари? Ударите на спаринг-партньорите ми продължават да ме побъркват при груповите упражнения.

— Може би трябва да удряш по-силно — отвърна ми сухо той.

— Говоря сериозно.

— При теб това никога не се знае. — Остави книгата, но не промени удобната си поза. — Работата ми е да те подготвя да браниш принцесата и да се бориш със създанията на мрака, нали така?

— Да.

— Тогава ми отговори как ще решиш следната задача: да допуснем, че отново си наумиш да я отвлечеш оттук, за да я отведеш в някой търговски център. И докато си там, един стригой те нападне. Какво ще направиш?

— Зависи от това в какъв магазин сме.

Той ме изгледа кръвнишки.

— Добре де. Ще го промуша със сребърен кол.

Сега вече Дмитрий се надигна и кръстоса крака само с едно гъвкаво движение. Не можех да си обясня как някой толкова висок човек можеше да е толкова грациозен.

— О? — Вдигна многозначително черните си вежди. — Нима притежаваш сребърен кол? А знаеш ли как да го използваш?

Отклоних поглед от тялото му и се намръщих. Изработен чрез магия с основните елементи, сребърният кол представляваше най-смъртоносното оръжие, което можеше да попадне в ръцете на пазителите. Да промушиш стригой в сърцето с такъв кол, означаваше сигурна смърт. Остриетата на тези сребърни колове бяха смъртоносни и за мороите, затова не се даваха много лесно на начинаещите. Моите съученици тепърва щяха да усвояват техниките на боравене с тях. Досега бях тренирала малко с това тъй опасно оръжие, но след завръщането ни никой още не ми бе позволил да припаря до него. За щастие съществуваха още два метода за ликвидиране на стригоите.

— Добре. Ще му отрежа главата.

— Като пренебрегнем факта, че нямаш оръжие, с което да го извършиш, как ще компенсираш неблагоприятното стечение на обстоятелствата, че той може да е с две глави по-висок от теб?

Изправих се, тъй като се бях навела, за да докосна върховете на пръстите на краката си, и се троснах раздражено:

— Е добре де, тогава ще го изгоря жив.

— Отново ти задавам същия въпрос: с какво ще го извършиш?

— Уф, стига. Предавам се. Нали знаеш отговора. Само ме объркваш. И така, да започнем отначало: аз съм в търговски център и виждам един стригой. Какво трябва да направя според теб?

Изглежда ме право в очите, без да примигне дори.

— Да побегнеш.

Успях да потисна желанието си да запратя нещо по него. Щом приключих с разтягането, той ми съобщи, че ще излезе да бяга с мен. Това вече бе новост. Може би бягането ни заедно щеше да ме осветли повече относно репутацията му на превъзходен професионален убиец.

Излязохме навън в студената октомврийска вечер. За мен още бе странно завръщането ми към шантавото разписание във вампирската академия. Тъй като учебните занятия щяха да започнат след около час, можеше да се очаква слънцето да изгрява, а не да залязва. Но то още блещукаше над хоризонта на запад, засипвайки с оранжево сияние заснежените хребети на планините в далечината. Толкова късно следобед слънцето не топлеше и аз скоро усетих как леденият въздух пронизва дробовете ми, изгарящи за кислород. Не разговаряхме. Той забавяше темпото си, за да се изравни с мен, така че през цялото време тичахме редом.

Сега обаче нещо друго започна да ме безпокои; внезапно осъзнах колко силно жадувах за одобрението му. Затова усилих темпото си, напрягайки докрай мускулите и дробовете си. Дванадесетте обиколки по трасето се равняваха на почти пет километра. Оставах ни още девет.

Когато навлязохме в предпоследната обиколка, покрай нас минаха двама от по-малките, подготвяйки се за груповите упражнения, към които скоро щях да се присъединя и аз. Като ме видя, Мейсън се провикна:

— В добра форма си, Роуз!

Аз му се усмихнах и му махнах с ръка.

— Забавяш темпото — озъби ми се Дмитрий, като видя, че се загледах по момчетата. Суровият му тон ме сепна. — Това ли е най-доброто, което можеш да покажеш? Не можеш ли по-бързо? Толкова ли лесно се разсейваш?

Засрамена, аз увеличих скоростта на бягане, въпреки че тялото ми гневно възнегодува. Приключихме с дванадесетте обиколки и когато той засече времето, се оказа, че сме финиширали с две минути по-рано от най-доброто ми време досега.

— Не е зле, а? — Ликувах, когато се върнах в гимнастическия салон. — Може би ще успея да избягам, преди стригите да ме настигнат в търговския център. Но не е сигурно как Лиса ще се справи.

— Ще бъде наред, ако ти си с нея.

Изгледах го изненадано. Това бе първият комплимент, който ми правеше, откакто бях започнала да тренирам с него. Кафявите му очи неотстъпно ме наблюдаваха, едновременно одобрително и развеселено.

И тогава то се случи.

Все едно, че някой ме удари по главата. Остро и пронизващо. Истински ужас експлодира в главата и в цялото ми тяло.

Заедно с по-дребни пристъпи на режеща болка. Зрението ми се замъгли и за миг сякаш вече не се намирах там, където бях съвсем доскоро. Бягах надолу по стръмна стълба, изплашена и отчаяна, трябваше да се измъкна оттам, да открия... себе си.

Зрението ми се проясни и аз отново се озовах в гимнастическия салон и извън главата на Лиса.

Без да кажа нито дума на Дмитрий, хукнах с все сили към спалното помещение на мороите. Нямаше значение, че допреди малко краката ми бяха подложени на сериозно изтощение от поредния минимаратон. Сега тичаха неуморно и бързо, сякаш ми бяха присадили съвсем нови. Знаех, че зад мен Дмитрий ме настига, чух го да пита какво не е наред. Но не можех да му отговоря. Имах една-единствена задача: да се добера до спалното помещение.

Високият тъмен силует на обвитата с бръшлян сграда тъкмо се изпречи пред погледа ми, когато едва не се сблъсках с Лиса, тичаща насреща ми с лице, обляно в сълзи. Заковах се на място. Дробовете ми сякаш щяха да се пръснат.

— Какво не е наред? Какво се случи? — запитах задъхано, като я сграбчих за ръцете, за да я принудя да ме погледне право в очите.

Ала тя не ми отговори. Само обви ръце около мен, за да се разхлипа на гърдите ми. Задържах я така, притисната до мен, като само галех дългата ѝ копринена коса и ѝ повтарях, че всичко е наред... независимо какво се е случило. И честно казано в този миг не се вълнувах много какво точно е станало. Аз бях при нея и тя беше в безопасност. Това бе всичко, което имаше значение. Дмитрий се втурна към нас, нащрек, готов да реагира срещу всяка заплаха. С него до нас аз се почувствах по-сигурна.

След половин час се струпахме в стаята на Лиса заедно с още трима други пазители, госпожа Кирова и високата надзирателка. За пръв път идвах в стаята на Лиса. Натали се бе уредила да бъде нейна съквартирантка и двете половини на стаята бяха като илюстрация в учебник за контрасти. Кътът на Натали изглеждаше изпълнен с живот, с много снимки по стената и пъстроцветна дамаска на леглото с волани по края, явно внесена отвън, понеже в цялата Академия не можеше да се открие подобна шарения. Докато Лиса, както и аз, имаше много малко вещи, така че нейната половина от общата стая бе почти гола. Върху стената над леглото бе залепена само една фотография, направена при последното празнуване на Хелоуин, където и двете бяхме облечени като феи, с криле и блестящ грим. Като видях снимката, си спомних колко весело си живеехме тогава и тъпа болка стегна гърдите ми.

При цялата тази възбуда и суматоха никой не се сети, че не бе редно аз да присъствам тук. Отвън в коридора се струпаха още момичета от мороите, които се опитаха да разберат какво става вътре. Натали си проправи път сред тях, докато се чудеше от какво бе предизвикана бъркотията в нейната стая. Но когато откри причината, тя се закова на място.

По лицата на почти всички, вперили погледи към леглото на Лиса, беше изписан ужас и погнуса. Върху възглавницата ѝ бе просната лисица с червеникавооранжева козина, тук-там с бели петна. Изглеждаше толкова нежна и крехка, така удобно сгушила се, че можеше да мине за домашен любимец, може би котка или някое друго животинче, което обичаш да взимаш в ръце и да притискаш към гърдите си.

С изключение на факта, че гърлото ѝ бе прерязано.

Вътрешността на среза изглеждаше розова, подобна на желе. Кръвта се бе стекла надолу по жълтата кувертюра на леглото и бе образувала голямо тъмночервено петно на сред постелята. Очите на лисицата бяха втренчени нагоре, в тях се четеше шок, сякаш не можеше да повярва, че това се бе случило.

Повдигна ми се, но се насилих да не отвръщам очи. Не можех да си позволя да бъда гнуслива и мекушава. Един ден сигурно ще се наложи да убия някой стригой. Ако не мога да се справя с една лисица, никога няма да оцелея в истинска битка на живот и смърт.

Това, което бе сполетяло лисицата, беше гадно и извратено, очевидно сторено от някой извратен ненормалник. Лиса гледеше безмълвно, със смъртнобледо лице, а накрая дори пристъпи няколко крачки напред, неволно протягайки ръка. Това варварско злодеяние я бе потресло до дъното на душата ѝ, знаех го, защото добре помнех колко много обичаше животните. И тя ги обичаше, и те я обичаха. Докато живеехме сами, тя често ме молеше да си вземем някой домашен любимец, ала аз неизменно ѝ отказвах, като ѝ припомнях, че не можем да се грижим за него, след като във всеки един момент може да ни се наложи да се спасяваме с бягство през глава. Освен това животните ме мразеха. Затова тя се задоволяваше да помага и да утешава изгубили се животинчета, както и да се сприятелява с кучетата или котките на съседите като котарака Оскар например.

Но не можеше да се погрижи за тази лисица. За нея нямаше връщане назад, но дори и сега с удивление видях изписаното по лицето ѝ желание някак си да стори нещо за нея, както бе свикнала да помага на всичко живо около себе си. Хванах я за ръката, за да я дръпна настрана, защото внезапно си спомних един наш разговор отпреди две години:

— *Какво е това? Да не е врана?*

— *Прекалено е голяма. По-скоро е гарван.*

— *Мъртъв ли е?*

— *Да. Определено е мъртъв. Не го докосвай.*

Само че тогава тя не ме послуша. Надявах се поне сега да се вслуша в съвета ми.

— *Още дишаше, когато се прибрах в стаята — прошепна ми Лиса, вкопчила се в ръката ми. — Макар и едва-едва. О, Господи,*

толкова е разтърсващо. Трябва много да е страдала.

Усетих как в гърлото ми се надигна горчилка. В никакъв случай не биваше да повръщам.

— А ти да не би?...

— Не. Искаше ми се... но... и тъкмо се канех да...

— Тогава забрави за това — прекъснах я остро. — Глупаво е. Глупава хлапашка шега. Ей сега ще почистят. Ако поискаш, вероятно ще ти дадат нова стая.

Тя се извърна към мен с див блясък в очите.

— Роуз, помниш ли... че ние с теб веднъж...

— Спри — отсякох аз. — Забрави за онова. Сега не е същото.

— Ами ако някой е видял? Ами ако някой знае?

Стегнах хватката си около ръката ѝ, дори забих нокти в кожата ѝ, за да привлека вниманието ѝ. Тя се сепна рязко.

— Не. Не е същото. Онова няма нищо общо с това. Чуваш ли ме?

— Усещах вперените в нас погледи на Натали и Дмитрий. — Всичко ще бъде наред. Всичко ще е наред.

Лиса кимна, макар че изражението ѝ подсказваше, че не ми е повярвала.

— Почистете всичко тук — разпореди Кирова на надзирателката.

— И проверете дали някой е видял нещо.

Най-после някой се досети, че аз бях тук и заповяда на Дмитрий да ме отведе, въпреки че разгорещено ги молах да ме оставят при Лиса. Той ме поведе обратно към спалните помещения на начинаещите. Не проговори, докато не стигнахме там.

— Ти знаеш нещо. Нещо за случилото се. Това ли имаше предвид, когато предупреди директор Кирова, че Лиса е в опасност?

— Не зная нищо. Било е само някаква тъпа шега.

— Имаш ли някаква представа кой може да го е направил? И защо?

Замислих се. Преди да избягаме оттук, бих могла да посоча много хора като евентуални извършители. Това се дължеше на начина ни на живот, защото тогава бяхме много популярни. Но сега? Лиса водеше доста по-скромен живот. Единствената личност, която наистина ни мразеше и презираше, беше Мия, но тя май винаги предпочиташе да води битките си с нас чрез думи, а не с действия. Но дори и да бе решила да предприеме нещо по-агресивно, защо ще прави

това? Подобно нещо не беше типично за нея. Съществуваха милион други начини да си го върнеш на някого, който те дразни.

— Не — отговорих му. — Нямам никаква представа.

— Роуз, ако знаеш нещо, кажи ми го. Ние с теб сме в един отбор. Длъжни сме да я защитим. А това днес беше сериозно.

Извърнах се, решила да насоча към него гнева си от инцидента с лисицата.

— Да, сериозно е. Всичко е толкова сериозно. Ако продължаваш да ме караш само да тичам по цял ден, кога ще се науча да се бия, за да мога да я защитавам! Щом толкова искаш да ѝ помогнеш, тогава ме научи на нещо! Научи ме как да се сражавам, защото вече зная как да се спасявам с бягство.

До този миг не бях осъзнала колко силно копнеех да се науча да побеждавам в истински схватки, колко страстно желяех да се докажа пред него, пред Лиса, пред всички останали. Инцидентът с лисицата ме накара да се почувствам безпомощна, а това никак не ми допадаше. Искях да направя нещо, каквото и да е.

Дмитрий понесе спокойно избухването ми, без по лицето му да трепне и мускул. Когато свърших, просто ми махна с ръка да вървя напред, все едно че нищо не бях казала:

— Хайде, върви. Иначе ще закъснееш за упражненията.

ГЛАВА 8

Изгаряща от гняв, през този ден аз се впусках в тренировъчните схватки по-стремително и умело, отколкото когато и да било при упражненията ми с начинаещите от нашия клас. Толкова се увлякох, че накрая спечелих първата си победа в пряка схватка, като тръшнах на дюшека Шейн Райе. Направо го попилях. Но нали вече се бяхме сприятелили, той не ми се разсърди, дори изръкопляска на изпълнението ми заедно с неколцината зрители в салона.

— Започнала си да си възвръщаш старата форма — отбеляза Мейсън след часовете.

— Така изглежда.

Той докосна нежно ръката ми.

— А как е Лиса?

Не се изненадах от това, че и той вече знаеше. Слуховете се разпространяват толкова бързо понякога, че оставаш с впечатлението, че тук всеки притежава телепатична връзка.

— Добре е. Справя се някак. — Не си направих труда да му обяснявам откъде знам, че е добре. Нашата невидима връзка се пазеше в тайна от другите ученици в Академията. — Мейс, ти твърдиш, че добре познаваш Мия. Мислиш ли, че тя може да стои зад всичко това?

— Хм, аз... не съм експерт по нейните способности и въобще по нещо, свързано с нея. Но искаш ли честно мнението ми? Мисля, че не е тя. Мия дори не посещаваше часовете по биология, когато трябваше да правим дисекции. Не мога да си я представя дори да улови лисица, камо ли пък да я убие.

— А има ли някакви приятели, които биха могли да сторят това заради нея?

Той поклати скептично глава.

— Всъщност няма. Защото те не са от онези, които биха си изцапали ръцете с кръв. Но кой може да знае със сигурност?

Когато по-късно се срещнахме за обяд, Лиса още трепереше. А настроението ѝ още повече се вкисна, когато през цялото време около

масата Натали и групата ѝ не спряха да говорят само за лисицата. Очевидно Натали бе успяла да надмогне отвращението си от кървавата сцена, за да се наслади сега на всеобщото внимание, което успяваше да привлече благодарение на спектакъла, който ни изнесе. Хм, кой знае, може пък и да не беше чак толкова доволна от скромната си роля, както бях смятала досега.

— И беше точно там — оживено обясняваше тя, без да пести ръкомаханията си, за да наблегне на току-що казаното. — Точно в средата на леглото. И навсякъде всичко бе в кръв.

Лиса само мълчеше, с лице, зелено като пуловера ѝ. Издърпах я рязко от масата преди още да приключа с обяда си и тутакси избълвах цяла поредица ругатни относно чувството за такт на Натали.

— Тя е мила — машинално отрони Лиса. — Нали онзи ден ми казваше колко много я харесваш.

— И сега продължавам да я харесвам, но тя е доста недодялана за някои неща.

Стояхме отвън в коридора, преди да започне часът по поведение на животните. Направиха ми впечатление любопитните погледи, които ни хвърляха преминаващите покрай нас и шушуканията им, щом се отдалечаваха. Въздъгнах тежко.

— Как ще се справиш с всичко това?

Бегла усмивка пробяга през лицето ѝ.

— Не можеш ли да се досетиш сама?

— Мога, но искам да го чуя от теб.

— Не зная. Но мисля, че ще се справя. Само не ми се ще да ме гледат сякаш съм някакво извънземно.

Гневът ми отново експлодира. Това с лисицата бе много лошо. Досадното любопитство на хората наоколо още повече влошаваше ситуацията, но поне с тях можех да се справя.

— Притеснява ли те някой?

— Роуз, не можеш да натупаш всеки, с когото имаме проблеми.

— Мия ли имаш предвид? — предположих аз.

— Както и други, освен нея — отговори уклончиво тя. — Слушай, всъщност няма значение. Това, което искам да знам, е как е могло това... Всъщност не мога да спра да мисля за онзи път...

— Недей — предупредих я аз.

— Защо се преструваш, че нищо не се е случило? Точно ти от всички хора. Подиграваш се на приказките на Натали за това и онова, но не е обичайно да се владееш толкова. Обикновено говориш за какво ли не.

— Но не и за онова. Трябва да го забравим. Беше отдавна. И всъщност дори не знаем какво се случи в действителност.

Тя се вгледа в мен с тези нейни големи зелени очи, докато обмисляше следващите си думи.

— Здравей, Роуз.

Приближаването на Джеси прекрати разговора ни. Извърнах се и го удостоих с най-хубавата си усмивка.

— Здравей.

Той кимна сърдечно на Лиса.

— Здравей пак, тази вечер ще бъда в общежитието ти, за да се присъединя към изследователската група, която ще се събира там. Ти също можеш да си помислиш... евентуално...

Моментално забравих за Лиса. Съсредоточих цялото си внимание върху Джеси. Изведнъж така силно ми се прииска да направя нещо диво и лошо. Прекалено много събития ми се струпаха днес.

— Разбира се.

Той ми каза кога ще бъде там и аз му обещах, че ще се срещнем в една от стаите за „по-нататъшни инструкции“. Когато Джеси си тръгна, Лиса впери поглед в мен.

— Ти си под домашен арест, забрави ли? Няма да ти позволят да се мотаеш наоколо и да си говориш с него.

— Аз всъщност не искам да си говоря с него. Просто ще се позабавляваме.

Тя простена.

— Понякога наистина не те разбирам.

— Това е, защото ти си предпазливата от нас двете, докато аз съм безразсъдната.

След като започна часът по поведение на животните, аз отново се замислих дали Мия бе отговорна за случката с лисицата. Ако можеше да се съди по самодоволното изражение на ангелското ѝ лице, с голяма вероятност можеше да се предположи, че сега се наслаждава на суматохата, причинена от инцидента с лисицата. Но това още не

означаваше, че тя бе виновницата. След като я бях наблюдавала внимателно през последните две седмици, вече бях наясно, че тя изпитваше радост от всичко, което създаваше тревоги на мен и Лиса, ала това не означаваше, че именно тя ги е причинила.

— При вълците, както и при много други подобни животински видове, е характерно наличието на водачи, самки и самци, с които цялата останала глутница се съобразява. Тези водачи почти винаги са физически най-силните екземпляри, макар че много пъти крайният изход от сблъсъците между тях зависи доста от волята за победа и други лични качества. Когато един самец водач бъде предизвикан и победен, той може да бъде прогонен от глутницата и дори да бъде нападнат.

Сепнах се, отърсих се от бляновете си и се постарях да съсредоточа вниманието си само върху госпожа Майснър.

— Повечето предизвикателства и единоборства настъпват през периода на съвкупление — продължи тя. Това естествено причини вълна от хихикания в класа. — При повечето глутници двойката водачи са единствените, които се съвкупяват. Ако самецът водач е застарял и изглежда уморен, някой по-млад вълк може да си повярва, че е дошъл неговият ред да го замени. Младокът обаче често не осъзнава колко опасно може да го нарани по-опитният вълк.

Тези разкази за съперничествата между младите и по-старите опитни вълци нещо не се връзват, помислих си аз, въпреки че останалото в урока ми изглеждаше достоверно. Навярно сред светските кръгове в Академията, реших аз с горчивина, се срещат немалко вълци водачи и по-млади претенденти за тяхното място.

Мия вдигна ръка.

— А какво можете да ни кажете за лисиците? И при тях ли има водачи?

Целият клас затаи дъх. Чуха се и няколко нервни подхилквания. Никой не очакваше Мия да си позволи това. Госпожа Майснър почервеня, предполагавам от гняв.

— Днес се занимаваме само с вълците, госпожице Риналди.

Мия изглежда нямаше нищо против да изтърпи някое и друго мъмрене, стига да спечели всеобщото внимание с дързостта си и когато класа се раздели на групи по двойки за самостоятелна работа, тя през по-голямата част от времето ни зяпаше и се подсмиваше. Чрез

връзката ни усещах как Лиса все повече се измъчва, докато кошмарните образи на закланата лисица обсебваха съзнанието ѝ.

— Не се тревожи — побързах да я успокоя аз. — Ще намеря начин да...

— Хей, Лиса — прекъсна ни някой.

Двете вдигнахме очи, когато Ралф Саркози се изпречи пред чиновете ни. Лицето му сияеше от глуповата усмивка — негова запазена марка, а аз не можех да се отърся от предчувствието, че бе дошъл при нас само за да направи впечатление на приятелчетата си.

— Признай си, де — поде той. — Ти си убила лисицата. Опитваш се да убедиш Кирова, че си луда, за да можеш отново да се махнеш оттук.

— Я иди да се чукаш — тихо го напсувах аз.

— Да не би да ми се предлагаш?

— От това, което съм слушала за теб, май няма какво много да се чука.

— Леле — продължи той с още по-закачлив тон. — Май наистина си се променила. Последното, което помня за теб, беше, че никак не ти пука пред кого се събличаш.

— А пък последното, което аз помня за теб е, че си виждал голи жени само по интернет.

Той наклони глава с престорено драматичен жест.

— Хей, знаеш ли, ей сега ми хрумна: ти си го извършила, нали? — Погледна към Лиса. — Ти си я накарала да убие лисицата, така ли е? С някаква лесбийска магия и хоп, готово! Оххх!

Ралф избуха в пламъци.

Моментално скочих и изтласках Лиса настрани. Никак не беше лесно, понеже седяхме на чиновете си. Стоварихме се на пода миг преди писъците на целия клас — като най-силно вресчеше Ралф — да огласят стаята. Госпожа Майснър се втурна към пожарогасителя.

И тогава пламъците изчезнаха. Просто така. Ралф още кресчеше и се търкаляше по пода, но по него нямаше нито едно обгорено място. Единственото свидетелство за това, което току-що се бе случило, бе миризмата на дим във въздуха.

За няколко секунди цялата класна стая застина от удивление. После всички бавно се заеха да сглобяват парчетата от пъзела. Добре известни бяха специализациите на морите по различните видове

магии, затова аз, след като огледах съучениците си, отделих само онези трима, които владееха изкуството да боравят с огъня: Ралф, неговият приятел Джейкъб и...

... Кристиан Озера.

И понеже нито Джейкъб би посегнал на приятеля си, нито самият Ралф би подпалил себе си, се оказа безкрайно лесно да се открие виновникът. Фактът, че Кристиан се смееше истерично, също го издаваше.

Цветът на лицето на госпожа Майснър се промени от червен на морав. Все едно от домат на патладжан.

— Господин Озера! — кресна тя. — Как смеете... нямате представа какво ви очаква... Веднага в кабинета на директор Кирова!

Кристиан, без ни най-малко да се смути, премина покрай Ралф, който подплашено отскочи назад. Останалата част от класа зяпаше с отворени уста.

След това госпожа Майснър се опита да въдвори ред в класната стая, ала напразно. Всички оживено говореха за това, което се бе случило. Беше шокиращо по няколко причини. Първо, никой досега дори не беше сънувал подобна зрелищна магия — силен огън, който мигом обгръща жертвата, без обаче да изгори дори късче от нея. Второ, Кристиан бе използвал уменията си нападателно. Беше си позволил да атакува друга личност. Мороите никога не си позволяваха подобно нещо. Те вярваха, че магиите служат само за да се грижат за земята, да помагат на хората да живеят по-добре. Затова никога, ама никога не прибъгваха до магиите си като оръжие. Инструкторите ни по магически умения никога не ни бяха учили на нещо подобно, дори си мисля, че самите те не владееха уменията да се воюва чрез магия. И накрая, което си беше най-налудничавото в цялата история, точно Кристиан си бе позволил да впрегне магическите си умения. Същият този Кристиан, когото досега никой не забелязваше, нито даваше пукната пара за него. Е, сега вече го забелязаха.

Оказа се, че някой все пак действително владееше магическите нападателни умения. И докато се наслаждавах на изкривената от ужас физиономия на Ралф, ми хрумна, че Кристиан може би наистина е луд.

— Лис — рекох й аз след излизането ни от класната стая, — моля те, кажи ми, че не си се виждала отново с него.

Усещането за вина, пренесло се по нашата телепатична връзка, ми каза повече, отколкото би могло да стори каквото и да било нейно обяснение.

— Лис! — Сграбчих я за ръката.

— Е, във всеки случай не много често — измърмори тя уклончиво, видимо притеснена. — Той си е съвсем наред...

— Наред? Наред? — Всички по коридора се вторачиха в нас. Едва сега се усетих, че се бях разкрещяла с цяло гърло. — Та той е напълно луд! Той подпали Ралф. Мислех, че сме решили повече да не се срещаш с него.

— Ти го реши, Роуз. Не аз. — В интонацията ѝ се прокрадна остра нотка, каквато не бях чувала скоро.

— Какво става с теб? Да не би да сте... нали се сещаш...

— Не! — отрече тя настойчиво. — Вече ти обясних, Роуз. Господи! — изглежда ме с отвращение. — Не всички мислят... и действат... като теб.

Потръпнах, обидена от думите ѝ. В този миг видяхме Мия да минава покрай нас. Не бе дочула разговора ни, но все пак бе уловила тона. Неискрена усмивка цъфна на лицето ѝ.

— Какво става? Проблеми в рая?

— Върви да си изпиеш успокоителното и си затваряй устата! — срязях я аз, без да дочакам отговора ѝ. Устата ѝ остана отворена за няколко секунди, после стисна устни.

Лиса и аз продължихме да вървим мълчаливо, сетне тя изведнъж избухна в смях. И от скарването ни не остана и следа.

— Роуз... — Сега тонът ѝ бе по-мек.

— Лиса, той е опасен. Никак не го харесвам. Моля те, бъди внимателна.

Тя докосна ръката ми.

— Внимателна съм. Аз съм предпазливата от нас двете, докато ти си безразсъдната, нали така?

Надявах се все още да е така.

Но по-късно, след часовете, отново ме налегнаха черни съмнения. Бях се прибрала в стаята си и си пишех домашните, когато внезапно почувствах полъх на нещо, което можеше да се определи като

лукав опит за измъкване. При това сигналът идваше от Лиса. Веднага забравих за домашните и онемяла вперих очи в пространството, като се опитвах да вникна по-дълбоко в това, което ставаше с нея. Нямаше по-удобен момент от този да проникна в съзнанието ѝ, но не знаех как да го контролирам.

Смръщих вежди и се опитах да мисля единствено за това, което при нормални обстоятелства ми позволяваше да осъществявам връзката ни. Обикновено настъпваше само когато тя преживяваше нещо необичайно, когато я разтърсваше някаква емоция, толкова дълбока, толкова мощна, че тя се стремеше едва ли не с взлом да нахлуе в моето съзнание. Трябваше да полагам доста усилия да ѝ се противопоставя и винаги досега бях успявала да издигна в себе си мислена стена.

Но сега се фокусирах върху тази стена, опитвайки се да я отместя. Първо успокоих дишането си и прочистих съзнанието си. Моите мисли вече нямаха значение, само нейните бяха важни. Трябваше да отворя ума си и да се слеем.

Никога досега не бях вършила нещо подобно. Защото никога досега не бях имала търпение за каквото и да било, камо ли за медитиране. Ала сега нуждата ми да проникна в съзнанието ѝ бе тъй силна, че съсредоточих цялото си същество да се прочистя от всичко ненужно, за да постигна пълно отпускане. Трябваше да зная какво става с нея и след няколко минути усилията ми бяха възнаградени.

Влязох в съзнанието ѝ.

ГЛАВА 9

Проникнах в съзнанието ѝ и за пореден път виждах и директно преживявах това, което ставаше около нея. Тя се промъкваше тайно в тавана на параклиса, потвърждавайки най-лошите ми опасения. Както и предишния път не се натъкна на никаква пречка. Мили Боже, помислих си аз, как може този свещеник да е толкова нехаен относно посетителите на поверената му света обител?

Изгряващото слънце освети прозореца с цветно стъкло и срещу него се очерта силуетът на Кристиан — той се бе настанил на пейката до прозореца.

— Закъсняваш — каза и той. — Отдавна те чакам.

Лиса издърпа един от плетените столове и го забърса от праха, преди да седне на него.

— Мислех, че ще се забавиш при директор Кирова.

Той поклати глава.

— Не се оказа толкова дълго. Просто ме отстраниха за една седмица, това бе всичко. Пък и не е толкова трудно да се измъкна. — Махна с ръка наоколо. — Както сама виждаш.

— Изненадана съм, че не ти наложиха наказание за по-дълъг срок.

Един блуждаещ слънчев лъч озари кристалносините му очи.

— Да не би да си разочарована?

Тя го изгледа сепнато.

— Но ти го подпали!

— Не, не го подпалих. Видя ли да е изгорен някъде?

— Целият бе обгърнат от пламъци.

— Само че ги държах под контрол. Внимавах да не се докосват до него.

Тя въздъхна.

— Не биваше да го правиш.

Както се беше изтегнал, той се изпъна, преди да се надигне, за да се наведе към нея.

— Направих го заради теб.

— Нападна го заради мен?

— Разбира се. Той тормозеше теб и Роуз. Тя и сама с лекота би се справила с него, поне така си мисля, но си казах, че няма да е зле да получи малко подкрепа. Освен това по този начин ще запушим устата на всеки, който продължава да рие в онази история с лисицата.

— Не биваше да правиш това — повтори тя убедено, но отвърна поглед от него. Явно не знаеше как да реагира на неговата *щедрост*. — И не ми разправяй, че си го направил заради мен. На теб ти харесва да го правиш. Част от теб го желае... просто така.

Самодоволната усмивка на Кристиан се стопи и по лицето му се изписа изненада, изражение, нетипично за него. Лиса може и да не беше медиум, но притежаваше смайващата способност да отгатва мислите на другите.

Забелязала смущението му, тя продължи:

— Да нападаш някого с магически средства е забранено — и точно заради това обичаш да го правиш. Непозволените неща ти доставят удоволствие.

— Тези правила са тъпи. Ако бяхме използвали магията като оръжие за самоотбрана, вместо само за добри и сладникави дела, стригите нямаше да успеят да изтребят толкова много от нас.

— Грещиш — рече твърдо тя. — Магията е дар. Но ни е даден само за да служи на това, което носи единствено мир.

— Само защото те ни вгълпяват това. Повтаряш като папагал уроците за разграничителната линия, на която ни учат през целия ни живот. — Кристиан се изправи и закрочи нервно из тесния таван. — Сама много добре знаеш, че невинаги е било така. Използвали сме магията, за да се сражаваме, при това рамо до рамо с нашите пазители... и така продължило столетия наред. Но по някое време предните ни се уплашили и престанали да си служат с нея. Решили, че е по-безопасно да я крият. Забравили са магическите умения за атака.

— А ти откъде ги знаеш тогава?

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Е, не всички са ги забравили.

— Като хората от твоята фамилия? Като твоите родители?

Усмивката му мигом се стопи.

— Не знаеш нищо за родителите ми.

Лицето му помръкна, погледът му стана суров. Може и да вдъхваше страх у повечето хора, но докато Лиса се вираше изпитателно в лицето му, без да скрива възхищението си, той изведнъж придоби странно уязвим вид.

— Прав си — призна след кратък размисъл тя с омекнал глас. — Не зная нищо за тях. Съжалявам.

За втори път през срещата им Кристиан изглеждаше изумен. Навярно никои не му се бе извинявал толкова често. Всъщност, по дяволите, никой не говореше често с него. Навярно никой не го изслушваше докрай. Но и сега, както обикновено, той побърза да нахлузи присмехулната си маска.

— Забрави. — Спря рязко да кръстосва из тесния таван и коленичи пред нея, така че тя да може да го гледа право в очите. От неочакваната им близост дъхът ѝ секна. А на неговите устни разцъфтя опасна усмивка. — И всъщност не разбирам защо точно ти от всички останали реагираш толкова гневно, задето съм използват *строго забранената магия*.

— Аз от *всички останали*? Какво искаш да кажеш с това?

— Можеш да се правиш на невинна колкото си щеш... и те бива много в тая работа... само че аз зная истината.

— За каква истина говориш? — Тя не успя да прикрие внезапно обзелото я безпокойство както от мен, така и от Кристиан.

Той се наклони още по-близо към нея.

— Ти използваш внушението. При това постоянно.

— Не, не го използвам — отрече незабавно тя.

— Разбира се, че го използваш. Нощем, докато лежа буден, често се опитвам да си обясня как вие двете сте успели във външния свят да си намерите квартира под наем и дори да се запишете в някаква гимназия, без никой там да не поиска да се срещне с родителите ви. И накрая се досетих. Използвала си внушението. И вероятно така сте избягали от тук.

— Разбирам. Просто така предполагаш. Без никакво доказателство.

— Сдобих се с всичките доказателства, които ми бяха нужни само като те наблюдавах.

— Значи си ме следил? Шпионирал си ме? За да докажеш, че прибягвам до внушението?

Той сви рамене.

— Не. Всъщност те следях най-вече защото те харесвам. Внушението беше допълнителна премия. Видях те как го използва онзи ден, за да се сдобиеш с извинение при онова изпитване в часа по математика. Прибягна до него и срещу госпожа Кармак, когато тя поиска от теб да направиш още тестове.

— Значи ти предполагаш, че става дума за внушение? А случайно не ти ли хрумна, че просто съм доста добра в умението си да убеждавам хората около мен? — Сега в интонацията ѝ се прокрадна предизвикателна нотка. Напълно разбираема реакция с оглед на това, че в момента бе обзета от страх и едновременно с това кипеше от гняв. Само че я придружи със силно отмятане на косата си, което — кой друг, ако не аз знаех по-добре от всички останали — можеше да се възприеме и като жест, подканващ към флирт. Но дали наистина го знаех по-добре от всички? Внезапно ме обзе съмнение.

Той продължи да говори, ала нещо в очите му ми подсказа, че бе забелязал отмятането на косата ѝ, а той винаги забелязваше всичко около нея.

— Хората винаги придобиват онези глуповати физиономии, когато ги заговориш. И не само хората. Способна си да въздействаш и на мороите по този начин. А вероятно и на дампириите. Ето това е най-налудничавото в цялата история. Нямах представа, че това е възможно. Та ти си нещо като суперзвезда. Нещо като дяволска, въздействаща с внушение суперзвезда. — Беше обвинение, обаче както тонът, така и целият той излъчваше същата готовност за флирт, както и тя самата.

В този миг Лиса просто не знаеше какво да каже. Защото той имаше право. Всичко, което ѝ каза, беше вярно. Именно способността ѝ да внушава ни бе позволила да се справим във външния свят без помощта на възрастните. Тъкмо така тя успя да убеди онези в банката да ѝ разрешат да използва наследството си.

И все пак внушението се смяташе за също толкова вредно, както и използването на магията като оръжие. И защо не? Та това също беше оръжие. При това могъщо, с което много лесно някой можеше да бъде покорен. На мороите още от най-ранно детство им бе втъпявано, че внушението е нещо лошо, много лошо. Никого не обучаваха да го използва, въпреки че технически погледнато всеки морой владееше тази способност. Лиса просто неусетно бе започнала да използва

внушението и вече не можеше да спре. Или както току-що Кристиан бе изтъкнал: тя умееше да завладява душите на мороите, а също на хората и дампирите. Или казано с други думи: на всички раси, като изключим стригоите, разбира се.

— И какво смяташ да правиш? — запита го тя. — Ще ме издадеш ли?

Той поклати глава и се усмихна.

— Не. Мисля, че е супер.

Тя го зяпна изумено, с разширени очи и бясно разтуптяно сърце. Нещо в извивката на устните му я заинтригува.

— Роуз смята, че си опасен — изгърси нервно тя. — Тя мисли, че ти си убил лисицата.

Не знаех какво да чувствам, след като бях въввлечена в този тъй странен диалог. Някои хора се плашат от мен, може би и той в това число.

Но очевидно той не беше сред тях, ако можеше да съди по оживлението, долавящо се в гласа му, когато заговори:

— Всички си мислят, че съм психически нестабилен, но мога да те уверя, че Роуз е десет пъти по-опасна от мен. Разбира се, така е много по-трудно да те прецакват, затова нямам нищо против. — Облегна се назад и прекъсна мига на интимност. — Освен това ти гарантирам, че не съм извършил онова. Открий кой го е сторил и тогава... тогава това, което направих с Ралф, ще изглежда детска игра в сравнение с това, което ще му сторя.

Галантното му предложение за страховито отмъщение не успя да постигне одобрение от страна на Лиса... но донякъде я развълнува.

— Не искам да вършиш нещо подобно. А колкото до онова, все още не зная кой го е направил.

Той се наведе към нея и улови китките ѝ с длани. Понечи да каже нещо, но се спря и погледна изненадано надолу, галейки с палците си избледнелите, едва забележими белези. После пак вдигна очи към нейните. На лицето му се изписа нежност, нещо твърде странно за него.

— Може наистина да не знаеш кой го е извършил. Но все нещо знаеш. Нещо, за което упорито избягваш да говориш.

Тя се взря в него, а в гърдите ѝ се надигна вихрушка от емоции.

— Не можеш да знаеш всички мои тайни — прошепна Лиса.

Кристиан отново сведе очи към китките ѝ, сетне ги пусна и се усмихна сухо.

— Да, предполагам, че нямам право.

В този миг я обзе спокойствие, усещане, за което си мислех, че само аз съм способна да ѝ вдъхна. Върнах се в собствената си глава, в моята стая, седнала на пода с тетрадката за домашното по математика. Ала после, без реално да осъзнавам защо, сграбчих тетрадката и с все сила я запратих към стената.

Прекарах останалата част от вечерта в размисъл и така чак до часа, за който бе уговорена срещата ми с Джеси. Спуснах се крадешком по стъпалата и влязох в кухнята — място, което можех да посещавам, стига да е набързо — и привлякох погледа му още докато прекосявах голямата предна зала.

Докато минавах покрай него, се спрях за миг и му прошепнах:

— На четвъртия етаж има малък салон, който никой не използва. Качи се по стълбата от другата страна на баните. Ще се срещнем там след пет минути. Ключалката на вратата е счупена.

Той се подчини на секундата и скоро се срещнахме в салона, за който се бяхме уговорили — тъмен, прашен, безлюден. Намалването на броя на пазителите в течение на годините бе довело до опустяването на много помещения — тъжен знак за обществото на мороите, но точно сега се оказа ужасно удобно.

Джеси приседна на дивана, а аз се изпънах по гръб, като отпуснах краката си в скута му. Все още бях силно раздразнена от срещата на Лиса с Кристиан сред странно романтичната обстановка на онзи таван и в момента исках само да забравя за всичко.

— Наистина ли си дошъл тук, за да учиш, или е само извинение? — попитах го аз.

— Не. Наистина е така. Трябва да учим заедно с Мередит. — По тона му личеше, че не е особено щастлив от това.

— Ооо — подразних го аз. — Да не би общуването с дампири да е под кралското ти достойнство? Не трябва ли да се почувствам обидена?

Той се усмихна, разкривайки уста, пълна със свършени бели зъби, сред които изпъкваха кучешките.

— Ти си много по-секси от нея.

— Радвам се, че съм избраницата на сърцето ти. — В очите му заискри огън, който заплашваше да подпали и мен, особено когато ръката му се плъзна по крака ми. Но преди това се нуждаех от нещо друго. Време беше за едно малко отмъщение. — Мия сигурно също е секси, след като вие, момчетата, ѝ позволявате да виси край вас. Нищо че не е с кралска кръв.

Пръстът му закачливо ме сръга в прасеца.

— Тя движи с Ейрън. А освен това аз самият имам доста приятели, които нямат кралски произход. Както и приятели сред дампирите. Не съм чак такъв задник.

— Да, ама знаеш ли, че нейните родители на практика са били прислужници на фамилията Дроздов?

Ръката му върху крака ми внезапно спря. Малко попреувеличих, но той бе толкова зажаднял за свежи клюки... пък и беше прочут със способността си да ги разпространява.

— Сериозно?

— Да. Търкали подовете, сребърните съдове, вилици, лъжици и другите прибори.

— Хм.

Видях как тъмносините му очи проблеснаха заинтригувано и потиснах усмивката си. Семето беше посято.

Надигнах се и се притиснах по-близо към него, като метнах крак връз скута му. Обвих го с ръце и след секунда, вече яко подпалена от въздействието на тестостерона му, всичките ми мисли за Мия се изпариха. Започна да ме целува жадно — на моменти малко лигаво дори — притисна гърба ми към дивана, а аз се отдадох на това, което навярно би трябвало да бъде първото ми приятно физическо упражнение от седмици насам. Целувахме се дълго и аз не го спрях, когато свали блузата ми.

— Няма да правим секс — предупредих го между целувките. Нямах намерение да изгубя девствеността си върху пращен диван в някакъв салон.

Той се спря, замисли се за момент и накрая реши да не настоява.

— Добре.

Но ме бутна отново върху дивана, легна отгоре ми и продължи да ме обсипва с целувки. Устните му се спуснаха до шията ми и когато

острите краища на кучешките му зъби се плъзнаха по кожата ми, не можах да се сдържа и изохках възбудено.

Той веднага се надигна и се взря в лицето ми с непресторена изненада. За миг едва можех да си поемам дъх, като си спомних прилива на наслада, с която ме изпълваше едно вампирско ухапване, като се чудех какво ли ще бъде да се стигне докрай. После стародавните табути отново се върнаха в мен. Дори и да не правим секс, да даваме кръв, докато правим това, все още си оставаше грях, нещо много мръсно.

— Недей — предупредих го аз.

— Ама ти го искаш. — Гласът му прозвуча учудено и силно възбудено. — Мога да се закълна.

— Не, не го искам.

Очите му светнаха.

— Искаш го. Как... хей, правила си го и преди?

— Не — изсумтях аз. — Разбира се, че не.

Прекрасните му сини очи ме изпиваха и можех да видя как зад тях се завъртяха зъбните колела на мисловния му механизъм. Джеси можеше да е заклет флиртаджия и да имаше прекалено голяма уста, ала в никакъв случай не беше глупак.

— Държиш се, сякаш си го правила. Възбуди се, когато стигнах до шията ти.

— Защото много те бива с целувките — парирах го аз, макар че не беше изцяло вярно. Устата му се наля със слюнка повече, отколкото предпочиташ. — Не мислиш ли, че ако давах кръвта си, вече всички щяха да знаят?

Той се позамисли.

— Да, ако си го правила, преди да избягате. Но ти си го правила, докато ви нямаше, нали? Ти си захранвала Лиса.

— Разбира се, че не — повторих аз.

Но той бе напипал нещо и го съзнаваше.

— Това е бил единственият начин. С вас не е имало кой друг да я захранва. О, Боже.

— Тя си намираще кой — излъгах аз. Към същата версия се придържахме и пред Натали, която естествено побърза да го разпространи и никой не се усъмни. С изключение на Кристиан. — Много от хората го правят.

— Разбира се — отвърна с усмивка той. И отново доближи устата си към шията ми.

— Не съм кървава курва — озъбих се и се отдръпнах от него.

— Ама го искаш. Харесва ти. Всички момичета дампири си припадат по това. — Зъбите му отново докоснаха кожата ми. Остро. И сладострастно.

Усещах, че враждебността, с която бях заредена, още повече влошаваше нещата, затова побързах да разсея напрегнатата ситуация със закачки.

— Престани — рекох му нежно и прокарах пръст по устните му. — Както вече ти казах, не съм такава. Но ако искаш да направиш нещо с устата си, мога да ти дам някои идеи.

Това моментално изостри интереса му.

— Да? Като да...

И тогава вратата рязко зейна.

Подскочихме и мигом се раздалечихме. Готова бях да се сблъскам с някой друг ученик или дори с надзирателката на етаж. Но не бях подготвена да се озова срещу Дмитрий.

Втурна се като вихър през вратата. Сигурно бе очаквал да ни завари тук и в този ужасен миг, когато връхлетя като буря, проумях защо Мейсън го боготвореше. Преди още да успее да примигна, той вече бе прекосил салона и сграбчил Джеси за ризата. Едва не го отлепи от пода.

— Как се казвате? — излая Дмитрий срещу него.

— Джеси, господине. Джеси Зеклос, господине.

— Господин Зеклос, имате ли разрешение да бъдете в тази част на общежитието?

— Не, господине.

— А знаете ли правилата, които важат в Академията за контактите между момчетата и момичетата?

— Да, господине.

— Тогава ви предлагам да се изметете от тук колкото можете побързо, преди да съм ви предал на някого, който ще ви накаже както е редно. Ако още веднъж ви хвана като сега — Дмитрий посочи към дивана, където още се намирах, при това полугола, — аз ще бъда този, който ще ви накаже. И ще боли. *Много*. Ясно ли е?

Джеси преглътна мъчително, все още с широко разтворени очи. От обичайното му перчене нямаше и помен. Може би защото не бе свикнал да бъде сграбчван така от истински мъжкар, от един висок и крайно вкиснат руснак.

— Да, господине!

— А сега си вървете. — Дмитрий го пусна и Джеси изхвърча навън по-бързо, отколкото Дмитрий беше връхлетял вътре. Моят наставник се извърна към мен с опасен блясък в очите. Не каза нищо, но гневното, крайно неодобрително послание, излъчвано от него, бе съвършено ясно и смазващо.

И тогава нещо се промени.

Сякаш бе сащисан от изненада, все едно че за пръв път ме виждаше. Ако беше някой друг, бих казала, че ме разглежда, и то съвсем старателно. И да, всъщност действително ме изучаваше. Изучаваше лицето ми, тялото ми. А аз изведнъж осъзнах, че съм само по джинси и сутиен... при това черен сутиен. Прекрасно знаех, че никак не бяха много момичетата в това училище, които изглеждаха така добре по сутиен като мен. Дори и мъж като Дмитрий, който вечно правеше впечатление на погълнат само от дълга си, тренировките и така нататък, нямаше как да не оцени това.

И накрая усетих как ме обля гореща вълна, пък и този негов поглед ми въздействаше много повече от всички целувки на Джеси. Понякога Дмитрий можеше да бъде странно притихнал и отнесен, но също така притежаваше страстна отдаденост и жизнена енергия, каквито не бях среща у никого другото. Запитах се как тази негова сила и мощ би могла да се изяви при... е, в секса. Запитах се още какво ли ще бъде да ме докосне и... по дяволите!

Какво си въобразявах аз? Да не си бях изгубила ума? Крайно притеснена, реших да прикрия чувствата си с дръзко поведение.

— Виждаш нещо, което ти харесва?

— Облечи се.

Стисна устни и каквото и да бе изпитал преди малко, сега вече бе отлетяло. Тази свирепост в тона му ме наскърби и ме накара мигом да забравя за обезпокоителната си реакция. Незабавно си навлякох блузата, притеснена от мрачната му физиономия.

— Как ме намери? Следял си ме, за да си сигурен, че няма да избягам?

— Млъквай — озъби ми се той и се наведе, така че да се гледаме очи в очи, без аз да вдигам глава. — Един от пазачите те видял и съобщил къде си отишла. Имаш ли представа колко глупаво си постъпила?

— Зная, зная, помня и цялата процедура около условната ми присъда, нали така?

— Не е точно така. Сега ти говоря за глупостта да се забъркаш в такава ситуация.

— Аз през цялото време се забърквам все в такива ситуации, другарю. Не е кой знае какво за мен. — Гневът измести страха ми. Никак не обичах да ме третират като дете.

— Престани да ме наричаш така. Дори не знаеш за какво говориш.

— Разбира се, че знам. Нали миналата година трябваше да пиша реферат за РСФСР.

— СССР. А за един морой е голям успех да свали едно момиче дамфир. Обичат да се хвалят с това.

— Е, и?

— Е, и? — изглежда ме с отвращение. — Към никого ли нямаш уважение? Помисли си за Лиса. Изглеждаш евтина и достъпна. Държиш се така, че даваш повод на много хора да си мислят какво ли не за момичетата дамфири, а това косвено ще се отрази и на нея. И на мен.

— О, разбирам. Затова ли било всичко? Че съм наранила твоята голяма, адски голяма мъжка гордост? И сега се опасяваш да не съсия репутацията ти?

— Вече съм си извоювал репутацията, Роуз. Установил съм си принципи и от години живея според тях. Но тепърва ще се види какво ще направиш ти с твоите. — Гласът му отново стана твърд. — А сега се върни в стаята си... ако можеш да го направиш, без да се забъркаш с още някого.

— Това ли е твоят деликатен начин да ме наречеш мръсница?

— Чувам историите, които вие учениците си разказвате. И за теб съм чувал да се говорят разни неща.

Ооо! Искаше ми се да му изкрещя, че не е негова работа какво правя с тялото си, но нещо в гнева и разочарованието, изписани по лицето му, ме накара да занемея. Да разочаровам някого като Кирова,

не беше болка за умирање, но да разочаровам Дмитрий... Спомних си колко горда се чувствах, когато той ме удостояваше с някоя и друга похвала по време на последните няколко наши практически упражнения. А сега, като видях как това изчезна в него... е, внезапно ме накара да се почувствам именно евтина, както ми намекна току-що.

Нещо се пречупи в мен. Примигнах, за да скрия сълзите си и само промълвих:

— Защо да е грях да търся някакво... не зная как да го нарека. Да кажем забавление? Знаеш, че вече съм на седемнадесет. Би трябвало да имам правото да се забавлявам.

— Ти си на седемнадесет и след по-малко от година ще ти бъде поверен нечий живот. Това е залог на живот и смърт. — Сега гласът му зазвуча още по-твърдо, но се долавяше и малко нежност в него. — Ако беше човек или морой, щеше да можеш да се забавляваш. Щеше да правиш това, което могат да правят всички други момичета.

— Но ти ми казваш, че не мога.

Той отмести поглед. Сега тъмните му очи се рееха в пространството. Сякаш се бе отнесъл някъде много далеч.

— Когато бях на седемнадесет, срещнах Иван Зеклос. Е, не бяхме като теб и Лиса, но станахме приятели и когато се дипломирах, той поиска да бъда негов пазител. Бях най-добрият ученик в нашето училище. В часовете обръщах внимание на всичко, обаче накрая и това не се оказа достатъчно. Така става в живота. Едно подхлъзване, един миг на отклонено внимание... — Въздъхна. — И сега е много късно това да се поправи.

Някаква буца заседна в гърлото ми, докато си мислех за това, че едно подхлъзване или миг на отклонено внимание можеха да костват живота на Лиса.

— Джеси е от фамилията Зеклос — рекох аз, внезапно осъзнала, че Дмитрий току-що бе изхвърлил оттук един родственик на някогашния си приятел и довереник.

— Зная.

— Това ли те безпокои? Може би той ти напомня за Иван?

— Няма значение как се чувствам аз. Няма значение как се чувства който и да е от нас.

— Но те безпокои, нали? — Изведнъж ми стана напълно ясно. Усещах болката му, която той отчаяно се мъчеше да прикрива чрез

усилена работа. — Наранен си. И това се повтаря всеки ден. Нали? Той ти липсва.

Дмитрий ме изгледа изненадано, сякаш не искаше аз да зная това, все едно бях проникнала в някаква тайна част от него. А аз си мислех, че той е един сдържан, антисоциален корав тип, но може би се държеше настрана от другите, за да не бъде наранен, когато ги изгуби. Смъртта на Иван несъмнено го беше белязала завинаги.

Запитах се дали Дмитрий не е самотен.

Изненадата в погледа му изчезна и отново се възстанови обичайното сериозно изражение.

— Няма значение как се чувствам аз. Те са на първо място. И ние трябва да ги защитаваме.

Отново се замислих за Лиса.

— Да. Така е.

Изтече дълга пауза, преди той отново да заговори.

— Каза ми, че искаш да се сражаваш, наистина да се сражаваш. Все още ли го искаш?

— Да. Абсолютно.

— Роуз... аз мога да те науча, но преди това трябва да повярвам, че си решила да се посветиш на това. Наистина да се посветиш. Не можеш да си позволяваш да се разсейваш с истории като тази. — Махна с ръка и посочи наоколо. — Мога ли да ти имам доверие?

Втренченият му поглед и сериозният му тон едва не ме накараха да се разплача. Не можех да си обясня защо имаше такова могъщо влияние върху мен. Не помнех друг път да съм била толкова загрижена за това какво мисли някой друг.

— Да. Обещавам.

— Добре. Ще те обуча, но трябва да си силна. Зная, че мразиш бягането, обаче то наистина е необходимо. Нямах представа какви са стригите. В училището се опитваме да те подготвим, но докато не видиш с очите си колко са силни и колко са бързи... дори не можеш да си представиш. Затова не мога да прекратя бягането и всички останали тренировки за поддържане на добра форма. Ако искаш да научиш повече за битките, ще се наложи да добавим още тренировки. А това ще ти отнеме повече време. Няма да ти остават толкова часове за домашните упражнения или за каквото и да било друго. И вечно ще бъдеш уморена. При това доста.

Замислих се за това, за него, а и за Лиса.

— Няма значение. Ако ми кажеш да го направя, ще го направя.

Той се вгледа изпитателно в мен, сякаш се опитваше да реши дали може да ми вярва. Накрая остана доволен и ми кимна рязко.

— От утре започваме.

ГЛАВА 10

Извинете ме, господин Наги. Не мога да се съсредоточа, след като Лиса и Роуз само си разменят бележки.

Мия се опитваше да отклони вниманието от себе си, защото не можеше да отговори на въпроса на господин Наги, така че денят — слава Богу — се очертаваше обещаващо вълнуващ. Все още продължаваха да се носят слухове за лисицата, но повечето от съучениците ни предпочитаха да коментират как Кристиан бе нападнал Ралф. Аз още не бях убедена дали Кристиан е напълно невинен за инцидента с лисицата — не че някога се бях съмнявала, че е достатъчно откачен, та да му скимне да направи нещо смахнато само и само за да впечатли Лиса, — ала каквито и да бяха мотивите му, той успя да отвлече вниманието от нея, точно както бе казал.

Господин Наги, прочут със склонността си да унижава учениците, като чете на глас бележките им, връхлетя върху нас по-скоростно от ракета земя-въздух с лазерно насочване. Сграбчи поредната бележка и обхванатият от възбуда клас временно притихна, за да изслуша учителя. Потиснах въздишката си и се опитах да изглеждам безразлична и незаинтересована, доколкото бе възможно. До мен Лиса имаше изражение на лицето, издаващо копнеж моментално да потъне вдън земя.

— Виж ти, виж ти — промърмори той, като прегледа бележката. — Ако учениците пишеха толкова много и в есетата си... Единият автор е доста по-зле с краснописа в сравнение с другия, затова ще ми простите, ако не разбере нещичко от тези невъзможни драсканици. — Изкашля се. — „Снощи видях Дж...“, така започва писанието на лицето с ужасен почерк, чийто отговор е „Какво стана“, следвано не от една, не от две, а от цели пет въпросителни. Разбираемо е, понеже само една — та дори и четири въпросителни — не могат да акцентират достатъчно, нали? — Класът прихна от смях. Забелязах, че Мия ме удостои с особено злобна тънка усмивчица. — Първият кореспондент

отговаря: „А ти какво си мислиш, че стана? Натискахме се в един от празните салони.“

Господин Наги вдигна глава, като дочу още по-яко кискане в класната стая. Префърцуненият му британски акцент само доля още масло в огъня. Всички вече се заливаха от смях, готови да изпадат от чиновете си.

— Мога ли да допусна, съдейки единствено по тази ваша реакция, че значението на думата „натискам“ спада към по-модния сексуален жаргон, а не към стандартното значение, с което сме израснали аз и моето поколение?

Още по-необуздано кискане. Не издържах, станах от чина и дръзко заявих:

— Да, господин Наги. Това е напълно правилно, сър.

Разнесоха се още по-яки кикотения.

— Благодаря ви за потвърждението, госпожице Хатауей. А сега докъде бях стигнал? А, да, сега другият участник в обмяна на мнения пита: „И как беше?“ Отговорът е „Добре“, с нарисувано след думата усмихнато личице за потвърждение на използваното прилагателно. Е, бих могъл да предположа, че славата за това постижение се полага на загадъчния Дж., хм, нали така? „И докъде стигнахте?“ Хм, дами — продължи господин Наги. — Остава ни само да се надяваме, че това няма да излезе извън границите на приличното поведение, налагани от родителския контрол. „Не стигнахме много далеч. Хванаха ни.“ И отново ни се демонстрира суровостта на ситуацията, само че този път чрез емотикон под формата на личице, което хич не се усмихва. „Какво стана?“ „Ами Дмитрий се появи. Изхвърли Джеси навън като мръсен парцал, а после ми тегли едно яко конско.“

Класът замря, след като чу господин Наги да произнася „тегли ми едно яко конско“, но най-вече от това, че за пръв път бяха посочени имената на някои от участниците в пикантната сцена.

— Да не би вие, господин Зеклос, да сте гореспоменатият Дж.? Същият, който си е спечелил усмихнатото личице от този неумел писател?

Лицето на Джеси мигом почервения, макар да не изглеждаше кой знае колко недоволен от това, че неговите подвизи бяха обявени на всеослушание пред приятелите му. Все пак досега бе опазил в тайна за

какво си бяхме говорили — включително и за кръвта, — понеже (или поне аз така подозирах) ужасно го беше страх от Дмитрий.

— Хм, макар да приветствам добрия завършек на това недоразумение и искрено съжалявайки следващия преподавател, чийто учебен час несъмнено ще се окаже напразно похабен, съм длъжен да напомня на вашите *приятели* за в бъдеще да имат предвид, че класната стая не е чат рум. — Захвърли бележката обратно на чина на Лиса. — Госпожице Хатауей, изглежда не е лесно да се открие начин да бъдете подобаващо наказана, след като вече са ви били наложени всички възможни форми на наказание, практикувани в това учебно заведение. Оттук следва, че вие, госпожице Драгомир, ще останете два пъти след часовете вместо само веднъж за сметка на вашата приятелка. Така че ви моля да не си тръгвате след последния звънец.

След часовете Джеси се доближи до мен с неловко изражение на лицето.

— Слушай, аз, хм, такова... за онази бележка де... знаеш, че нямам нищо общо с това. Ако Беликов разбере за това... ще му кажеш ли? Искам да кажа... ще му кажеш ли, че аз не съм...

— Да, да — прекъснах го аз. — Не се тревожи. Ти си в безопасност.

Застанала до мен. Лиса го изпроводи с поглед при излизането му от класната стая. Като си спомних колко лесно Дмитрий го изхвърли от салона, както и крайно страхливото поведение на Джеси, не можах да се стърпя и промърморих:

— Знаеш ли, май Джеси внезапно започна да ми се струва не чак толкова готин, колкото преди.

Тя само се засмя.

— По-добре си върви. Аз ще трябва да остана да бърша дъската.

Оставих я и се насочих към нашите спадни. По пътя натам минах покрай няколко ученици, струпани на малки групички навън пред сградата. Изглеждах ги със завист. Толкова ми се искаше и аз да имам свободно време, за да си приказвам с когото си пожелаая.

— Не, не е вярно — чух нечий самоуверен глас. Камила Конта. Красива и популярна, произхождаща от една от най-престижните фамилии от клана Конта. Преди да избягаме тя беше нещо като приятелка с Лиса, ама по онзи засукан маниер, по който две суперсили

се държат под око. — Те навярно са чистили тоалетните или нещо подобно.

— О, Боже мой! — възкликна приятелката ѝ. — На мястото на Мия щях да потъна в земята от срам.

Усмихнах се. Очевидно Джеси бе успял да разпространи поне част от това, което снощи бях споделила с него. За нещастие следващият откъс от подслушания от мен разговор тутакси помрачи радостта ми.

— ... говорят, че още била жива. Потръпвала върху леглото.

— Толкова е гадно. Защо са я оставили там?

— Не зная. А и защо изобщо ще я убиват?

— Мислиш ли, че Ралф е бил прав? Че тя и Роуз са го направили, за да...

Като ме видяха, веднага млъкнаха.

Намръщих се и прекосих забързано четириъгълния вътрешен двор. Още била жива, още била жива.

Отказах на Лиса да разговаряме за приликите между инцидента с лисицата и това, което се бе случило преди две години. Не исках да повярвам, че двете събития бяха свързани и със сигурност не желяех и тя да си мисли така.

Но не можех да престана да мисля за онзи инцидент. Не само защото беше смразяващ, но и понеже действително ми напомни за това, което сега бе станало в нейната стая.

Една вечер избягахме от последния час, за да се усамотим в гората край кампуса. Аз бях разменила с Аби Бадика чифт готини сандали с изкуствени диаманти срещу бутилка плодова ракия, която тя бе докопала незнайно откъде. Да, да, зная, отчайваща гадост бе, но човек е длъжен да се задоволява с това, което може да се намери в такава забравена от всички пустош като Монтана. Лиса поклати неодобрително глава, когато ѝ предложих да избягаме от часовете и да изпием бутилката, но накрая се съгласи. Както винаги.

Намерихме един стар дънер край зеленеещо мочурище и седнахме на него. Лунният сърп изпращаше бледите си лъчи към земята, но това стигаше на вампирите и полувампирите, за да виждат. Докато си предавахме една на друга бутилката, аз я разпитвах неуморно за Ейрън. Тя ми се бе похвалила, че те двамата правили секс

през последния уикенд и аз бях обзета от ревност, че ме бе изпреварила.

— Е, и как беше?

Тя сви рамене и отпи още една глътка.

— Не зная. Не беше нещо кой знае какво.

— Какво искаш да кажеш с това „не беше нещо кой знае какво“? Нима земята не се разтърси? Звездите не засветиха ли по-ярко? Или нещо от този сорт?

— Не — отвърна тя и потисна смеха си. — Разбира се, че не.

Всъщност не разбирах какво ѝ е толкова смешно, но ми беше ясно, че не желаше повече да го обсъждаме. Това беше по времето, когато нашата телепатична връзка бе започнала да се оформя и нейните емоции започваха да проникват в мен, макар и само епизодично. Надигнах бутилката и вперих поглед в нея.

— Не мисля, че това вътре ще ни подейства.

— Така е защото едва ли има някакъв алкохол в...

Някъде наблизо се дочу шум от нещо, движещо се в хрусталака. Веднага скочих на крака и се изпречих между нея и източника на подозрителния шум.

— Това е някакво животно — каза тя, когато след минута отново се възцари тишина.

Това обаче не означаваше, че не е опасно. Стражите в академията ни пазеха от стригоите, но диви животни като мечки или пуми често се появяваха в околността и ни напомняха, че съществуват и други заплахи.

— Хайде — казах ѝ аз. — Да се прибираме.

Но не изминахме много, когато отново чух нещо да се движи, след което една фигура се изпречи пред нас на пътеката.

— Здравейте, дами. Беше госпожа Карп.

Ние замръзнахме на място и аз не успях да демонстрирам бързите реакции, които бях научила при тренировките, защото се забавих с няколко секунди, преди да скрия бутилката зад гърба си.

По лицето ѝ се мярна бегла усмивка и тя протегна ръка.

Като покорна овца аз ѝ подадох бутилката. Тя я сложи под мишница. После, без да промълви нито дума, се обърна. Ние я последвахме. Знаехме, че тепърва щяхме да си понесем последиците.

— Нима си въобразявате, че никой няма да забележи, че половината клас се е изпарил? — попита ни тя след малко.

— Половината клас?

— Някои от вас очевидно са избрали днешния ден, за да пропуснат занятията. Може би се дължи на хубавото време и пролетната умора.

Двете с Лиса се повлякохме подир нея. Откакто госпожа Карп излекува ръцете ми по толкова чудодееен начин, не се чувствах спокойно в нейно присъствие. Особеното ѝ параноично поведение оказваше странно въздействие върху мен, по-странно, отколкото преди, дори плашещо. А напоследък не можех да я погледна, без да забележа онези белези по челото ѝ. Обикновено гъстата ѝ червена коса ги прикриваше, но невинаги. Понякога се виждаха нови белези, но имаше и периоди, когато старите напълно избледняваха.

От дясната ми страна се разнесе пърхащ звук. И трите спряхме.

— Предполагам, че е някой от съучениците ви — промърмори госпожа Карп и се обърна по посока на звука.

Но когато стигнахме до мястото, намерихме една голяма черна птица да лежи на земята. Птиците — и въобще повечето животни — никога не са ме вълнували, но дори и аз се възхитих на лъскавите ѝ пера и свирепозаострения клюн. Вероятно можеше като нищо за нула време да изкълве нечии очи, ако не беше в това състояние — явно умираше. С последното си сърцераздирателно потрепване тя замря напълно.

— Какво е това? Да не е врана? — попитах аз.

— Прекалено е голяма — обади се госпожа Карп. — По-скоро е гарван.

— Мъртъв ли е? — запита Лиса.

Аз посочих към него.

— Да. Определено е мъртъв. Не го докосвай.

— Може да е бил нападнат от друга птица — отбеляза госпожа Карп. — Понякога те воюват за територия и за източници на храна.

Лиса коленичи с изписано по лицето ѝ състрадание. Не се изненадах, защото тя винаги така постъпваше с животните. В продължение на няколко дни ми беше изнасяла поучителни лекции, след като организирах, макар и неволно, прословутия бой между хамстера и рака отшелник. За мен това бе само схватка между

достойни съперници, но тя го определи като проява на жестокост спрямо животните.

Унесена, като изпаднала в транс, тя се пресегна към гарвана.

— Лис! — извиках аз, напълно ужасена. — Може да ти лепне някаква зараза.

Но ръката ѝ се протегна напред, сякаш въобще не ме бе чула. Госпожа Карп стоеше скована като статуя с пребледняло като призрак лице. Пръстите на Лиса докоснаха крилете на гарвана.

— Лис — повторих аз, като понечих да пристъпя към нея, за да я дръпна назад. Внезапно някакво странно усещане прониза главата ми, някаква красива сладост и прилив на жизненост. Усещането бе толкова силно, че моментално се приковах на място.

И тогава гарванът помръдна.

Лиса изпищя леко и рязко прибра ръката си назад. И двете се взирахме в него с разширени очи.

Гарванът разпери криле и бавно се опита да се надигне и изправи. И докато се мъчеше да направи това, се обърна към нас, за да фиксира Лиса с поглед, който ми се стори прекалено разумен за обикновена птица. Очите му се впиха в нейните, но аз не успях да разчета реакцията ѝ посредством нашата връзка. Накрая гарванът отклони втренчения си в Лиса поглед и се издигна във въздуха, силно махайки с криле.

Единственият шум, останал след него, бе шумоленето на листата.

— О, Боже мой — въздъхна Лиса. — Какво стана?

— Дяволите да ме вземат, ако разбирам нещо — изсумтях аз, опитвайки се да прикрия обзелия ме ужас.

Госпожа Карп пристъпи напред, грабна ръката на Лиса и я извърна към себе си. Двете застанаха лице в лице. Настръхнах, готова в следващата секунда да се намеся, ако лудата Карп се опита да предприеме нещо, макар че дори и аз изпитвах угризения от мисълта да посегна на някой учител.

— Нищо не се е случило — заговори напрегнато госпожа Карп, а очите ѝ диво святкаха. — Чуваш ли ме? Нищо. И ти на никого не бива да казваш за това — на абсолютно никого — за това, което видя. Отнася се и за двете. Обещайте ми. Обещайте ми, че никога няма да говорите за това.

Лиса и аз си разменихме тревожни погледи.

— Добре — обеща Лиса с внезапно променен, много по-дрезгав от обичайното глас.

Госпожа Карп леко се успокои.

— И повече не го прави. Защото ако го направиш отново, те ще разберат и ще се опитат да те намерят. — Извърна се към мен. — А ти не ѝ позволявай да го прави. Никога вече.

Някой извика името ми, докато прекосяха вътрешния двор пред нашите спални.

— Хей, Роуз? Викам те може би вече за стотен път.

Забравих за госпожа Карп и за гарвана. Обърнах се към Мейсън, който очевидно бе тръгнал към спалните заедно с мен, докато аз бродех из страната на приказните чудеса.

— Извинявай — промърморих. — Нещо се бях отнесла. Просто съм... уморена.

— Прекалено много възбуждащи преживелици снощи, а?

Измерих го с присвити очи.

— Нямахте нищо, с което да не мога да се справя.

— Предполагам — засмя се той, макар че смехът му не прозвуча много развеселено. — Звучиш така, сякаш Джеси не е успял да се справи.

— Той се справи добре.

— Е, щом казваш. Но между нас казано, струва ми се, че имаш лош вкус.

Спрях се.

— А пък аз мисля, че това не е твоя работа.

Той се поразсърди.

— Само дето го направи работа на целия клас.

— Хей, не беше нарочно!

— И без това щеше да се случи.

Джеси има голяма уста.

— Той не би се раздрънкарал за това.

— Да бе — каза Мейсън. — Само защото е толкова готин и е от много важна фамилия.

— Престани да се правиш на идиот — озъбих се аз. — Пък и теб защо те е грижа? Да не би да ревнуваш, че не ти обръщам внимание?

Целият почервения, чак до корените на червената си коса.

— Просто не ми е приятно да слушам как хората говорят разни небивалици и всякакви други гадости по твой адрес, това е всичко. Разнасят какви ли не отвратителни слухове за теб. Наричат те мръсница.

— Хич не ме е грижа как ме наричат.

— О, да. Ти наистина си много корава. И от никого не се нуждаеш.

Спрях се.

— Не, не се нуждая. Аз съм една от най-добрите сред начинаещите в това шибано място. И хич не ми е притрябвало да ми се правиш на галантен рицар и да ме защитаваш. Не се дръж с мен сякаш съм безпомощно момиченце.

Обърнах се рязко и продължих напред, но той бързо ме настигна. Това е нещастieto да си висока само метър и седемдесет.

— Виж... не исках да те разстройвам. Просто се тревожа за теб.

Изсмях се грубо.

— Говоря сериозно. Почакай... — започна той. — Аз, хм, направих нещо за теб. Нещо по-особено. Снощи отидох в библиотеката и се опитах да прочета нещо за свети Владимир.

Отново се заковах на място.

— Направил си го?

— Да, но не намерих много за Анна. Всички книги са с разни родословия. За него пише само как лекувал хората, как ги връщал от прага на смъртта.

Това последното ме прободеше като докосване до оголен нерв.

— А... имаше ли още нещо? — заекнах аз.

Той поклати глава.

— Не. Вероятно се нуждаеш от някакви по-стари, първични източници, само че тук не разполагаме с такива.

— Първични какво?

Той изсумтя и лицето му се озари от усмивка.

— Занимаваш ли се с нещо друго, освен да изпращаш бележки? Тъкмо за тях говорихме вчера в часа на Андриус. Това са книги писани по времето, за което ти се интересува. Вторичните източници са

писани от хора, които живеят днес. Но за да се сдобиеш с по-надеждна информация, трябва да намериш нещо, писано от самия него. Или от някого, който действително го е познавал.

— Хм, добре. На какъв ми се правиш сега, на млад гений ли?

Мейсън ме плесна леко по ръката.

— Само ти обръщам внимание, това е всичко. Ти си толкова разсеяна, не забелязваш много неща. — Усмихна се нервно. — А освен това... Наистина съжалявам за това, което казах. Искях само да...

Ревнува, осъзнах аз. Виждах го в очите му. Как не бях забелязала досега? Той е луд по мен. Май наистина съм разсеяна.

— Всичко е наред, Мейс. Да го забравим — усмихнах му се. — И ти благодаря, че си погледнал онези книги.

Той отново се усмихна, а аз влязох вътре. Стана ми тъжно обаче, задето не изпитвах същите чувства към него.

ГЛАВА 11

Имаш ли какво да облечеш? — попита ме Лиса.

— Хм? Какво?

Погледнах към нея. Двете чакахме да започне часът на господин Наги по славянско изкуство. Междувременно бях прекалено заета да подслушвам как Мия упорито отрича слуховете за своите родители пред една от приятелките си.

— Те не са били прости слуги или нещо подобно! — възкликна тя, видимо смутена. Лицето ѝ се изопна в опит да добие надменно изражение. — На практика те са били съветници. Принцовете от фамилията Дроздов не са решавали нищо, без да се допитат до тях.

Едва не се задавих от смях, а Лиса само поклати недоволно глава.

— Прекалено много се забавляваш с това.

— Защото представлението е страхотно. Всъщност какво ме попита току-що? — Недочакала отговора ѝ, зарових трескаво в чантата си, за да намеря гланца си за устни. Но като го намерих, свих устни в кисела гримаса — беше почти свършил; не знаех откъде да се сдобия с нов.

— Попитах те дали имаш нужда от нещо за обличане за тази вечер — повтори тя.

— Е, да, разбира се, че имам нужда. Само че нищо от твоя гардероб не ми става.

— И какво ще правиш тогава?

Свих рамене.

— Ще импровизирам, както винаги досега. Всъщност никак не ме вълнува. Радвам се, че Кирова ми разреши да отида.

Тази вечер имахме бал. Беше първи ноември или празникът Все светии, което означаваше, че вече бе изтекъл почти пълн месец. Очакваше се кралската свита да посети Академията, оглавявана от самата кралица Татяна. Но мен, честно казано, това не ме вълнуваше. Тя и преди бе посещавала Академията. Беше доста обикновено и не

чак толкова велико събитие, както може да се стори някому. Освен това, след като поживях сред хората, сами избиращи водачите си чрез избори, вече нямах високо мнение за надутите кралски особи. Разрешиха ми да присъствам, защото всички останали щяха да бъдат там. Това бе шанс да се срещна за разнообразие с истински хора, а не да стоя заключена в стаята си. Малката глътка свобода определено си струваше да изтърпя досадните официални речи при откриването на церемонията.

След часовете не останах да си побъбрим с Лиса, както бях свикнала. Дмитрий спазваше стриктно обещанието си за допълнителните тренировки, така че и аз трябваше да спазя своето. Вече имах два допълнителни часа за практически упражнения с него — по един преди и по един след часовете. И колкото повече го наблюдавах, толкова по-добре разбирах на какво се дължеше репутацията му на смъртоносен противник. Той несъмнено знаеше много — шестте му татуировки под формата на мълнии го доказваха, — а аз изгарях от желание да ме научи на всичко, което знаеше.

Когато пристигнах в гимнастическия салон, ми направи впечатление, че днес бе облякъл тениска и по-широки панталони вместо обичайните за него джинси. Изглеждаше добре. Всъщност много добре. Дори адски добре. *Стига си го зяпала*, веднага си заповядах аз.

Зае позиция пред мен така, че да застанем лице в лице. Кръстоса ръце.

— Какъв е първият проблем, с който ще се сблъскаш, когато се озовеш пред стригой?

— Че са безсмъртни?

— Помисли за нещо още по-важно. По-важно от това?

Замислих се.

— Може да са по-едри от мен. И по-силни.

Повечето от стригоите — освен ако преди това не са били простосмъртни хора — имат същия ръст като техните братовчеди мороите. В сравнение с нас, дампирите, стригоите са по-силни, с по-бързи рефлексии и по-изострени сетива. Ето защо ние, пазителите, тренираме толкова упорито — за да компенсирате.

— Това доста затруднява битките с тях, но не е невъзможно да бъдат победени — кимна Дмитрий. — Можеш да използваш

прекомерно голямата височина и тегло на противника в негов ущърб.

Той се обърна и ми показа няколко техники, като ми демонстрираше каква трябва да е стойката на тялото и как се нанасят съкрушителните удари. Докато следях движенията му, донякъде ми стана ясно защо редовно ядях пердах при груповите ни упражнения. Бързо попивах неговите технически похвати и изгарях от желание да ги използвам на практика. Към края на часа той най-после ми позволи да се пробвам.

— Хайде, опитай се да ме удариш — подкани ме той.

Не се нуждаех от втора покана. Втурнах се напред, опитах се да го ударя и веднага бях блокирана и повалена на земята. Болката прониза цялото ми тяло, но отказвах да се предам. Отново скочих с надеждата да го издебна незащитен. Не успях.

След още няколко провалени опита се изправих и вдигнах ръце в знак, че искам прекъсване.

— Добре де, къде сбърках?

— Никъде.

Не бях убедена в това твърдение.

— Ако в нищо не съм сбъркала, досега да бях те проснала в безсъзнание на пода.

— Едва ли. Всичките ти движения бяха правилни, обаче това с първият път, когато наистина се опитваш да се биеш. Докато аз правя това от години.

Поклатих глава и завъртях очи при това изтъкване, че е по-стар и по-умен. Веднъж ми бе споменал, че е на двадесет и четири.

— Както кажеш, дядка. Може ли да опитаме отново?

— Вече закъсняваме. Не искаш ли да се приготвиш за вечерта?

Погледнах към прашния часовник на стената и рязко подскочих. Почти приближаваше часът за празничната вечеря. Тази мисъл ме зашемети. Чувствах се като Пепеляшка, само че без бална рокля.

— По дяволите, да, трябва да вървя.

Дмитрий тръгна пред мен. Докато го наблюдавах внимателно, осъзнах, че не бива да пропускам тази възможност. Нахвърлих му се изотзад, като избрах именно онази позиция, на която ме бе учил като стартова при атака на противника в гръб. Всичко беше перфектно изпиано от моя страна и той дори не би трябвало да успее да съзре, че му връхлитам от засада.

Ала преди да го достигна, той се завъртя невероятно бързо. С едно ловко движение ме сграбчи, сякаш бях лека като перце, и ме тръшна на земята, приковавайки ме като пеперуда в хербарий.

— Никъде не сгреших! — изпъшках.

Очите му бяха на нивото на моите, докато стискаше китките ми, обаче сега, кой знае защо, не изглеждаше толкова сериозен както по време на уроците. Сякаш се забавляваше.

— Бойният ти вик те издаде. Опитай се следващия път да атакуваш мълчаливо.

— Щеше ли да има разлика, ако бях съвсем тиха?

Замисли се върху въпроса ми.

— Не. Вероятно не.

Въздъгнах шумно, все още запазила остатъците от доброто си настроение, за да се оставя на разочарованието да ме срази без остатък. Имаше някои предимства да разполагам с такъв страхотен учител — такъв, който освен това се бе случил по-висок с две глави от мен и доста по-тежък, да не говорим за силата му. Не беше много грамаден, но тялото му бе изтъкано само от корави стегнати мускули. Ако успеех да го победя, щях да мога да побеждавам всеки друг.

Внезапно осъзнах, че той продължаваше да ме държи прикована към пода. Пръстите му, които стискаха китките ми, бяха топли и леко влажни. Лицето му бе на сантиметри от моето, а краката му и торсът му се притискаха плътно към моите. Част от кафявата му коса се бе спуснала около лицето и ми се стори, че той притаи дъх, загледан в мен, също като онази вечер, когато ни сгащи с Джеси в празния салон. И, о, Боже, ухаеше тъй добре. Внезапно ми стана ужасно трудно да си поемам дъх, но това нямаше нищо общо с усилената тренировка, нито с това, че притискаше гръдния ми кош.

Бих дала всичко, за да можех в този миг да прочета мислите му. Вече неведнъж след онази вечер бях забелязвала, че ме гледа със същото изучаващо изражение. Никога не си позволяваше подобна волност по време на практическите ни упражнения — за него те бяха работа. Но преди, както и след часовете за тренировките понякога лицето му светваше и забелязвах, че ме изпива с очи, едва ли не преливащи от възхищение. И понякога, ако наистина имах късмет, но голям късмет, ми се усмихваше. С истинска неподправена усмивка — а не с онази суховата имитация на усмивка, която придружаваше

саркастичните забележки, които толкова често си разменяхме. Никою не исках да призная това — нито пред Лиса, нито пред себе си дори, — но имаше дни, през които живеех само заради тези негови усмивки. От тях лицето му светваше. Дори думи като „прекрасно“ или „великолепно“ са много бледи, за да го опишат.

Надявайки се, че изглеждам спокойна, се опитах да измисля нещо професионално, което би казал един опитен пазител. Вместо това само изгърсих притеснено:

— И така... ще ми покажеш ли още някои хватки?

Дмитрий сви устни и за миг си помислих, че отново ще зърна една от онези усмивки. Сърцето ми замря. Но след малко, с видимо усилие, той пропъди усмивката и отново се превърна в моя строг възпитател. Отдръпна се от мен, стъпи на крака и се надигна.

— Хайде. Трябва да вървим.

Аз също се изправих и го последвах към изхода от гимнастическия салон. Докато вървеше отпред, нито веднъж не се обърна да ме погледне и аз през цялото време мислено се ругаех. И продължих все така чак докато се прибрах в моята стая.

Падах си по моя наставник. Падах си по по-възрастния ми учител. Трябва да съм напълно полудяла. Той беше със седем години по-голям от мен. Достатъчно възрастен, за да ми бъде... е, добре де, нищо. Но все пак е по-стар от мен. Седем години не са малко. Когато съм се родила, той вече е започвал да се учи да чете. Когато съм започвала да се уча да чета и да пращам тетрадките си по учителите, той навярно вече се е целувал с разни момичета. Нищо чудно да са били много, като се имаше предвид как изглежда.

Не, не, точно сега никак не се нуждаех от усложнения в личния си живот.

Щом се прибрах в стаята си, намерих един по-запазен пуловер, взех си душ и прекосих забързано двора на кампуса на път към залата за приема.

Въпреки мрачно надвисналите стени, фантастичните статуи и готическите кули по фасадите на сградите, отвътре Академията бе обзаведена съвсем модерно. Имахме локална мрежа за безжична връзка с интернет, флуоресцентни лампи и всякакви други технологии,

които можете да си помислите. По-конкретно столовата много приличаше на сладкарниците и барчетата, в които се хранех, докато бях в Портланд и Чикаго, с прости правоъгълни маси, с боядисани в различни тонове на сивото успокояващи стени, с малки стаички отстрани, където приготвяха храната ни от съмнително качество. По някои стени висяха черно-бели фотографии в рамки като скромно усилие да послужат за декоративни цели, макар че аз никога не възприемах снимките на вази или оголени дървета като „произведения на изкуството“.

Тази вечер обаче някой се бе погрижил да преобрази обикновено скучно изглеждащата столова в истински изискана дворцова зала за хранене. Вазите по масите бяха пълни с тъмночервени рози и нежни бели лилии, навред искряха свещи, покривките бяха от — че как иначе? — кървавочервен ленен плат. Ефектът бе пищно грандиозен. Трудно бе да се повярва, че това е същото място, където обикновено нагъвах сандвичите си с пилешко. Имаше вид на място, достойно, да кажем, за една кралица.

Масите бяха подредени в прави редици, образуващи централна пътека по средата на залата. Досуц като в католическа катедрала. Всички ние бяхме разпределени кой къде да седне и аз, естествено, нямах правото да седна до Лиса — която според високия ѝ придворен ранг бе настанена в предната редица от маси заедно с останалите морои, докато моето място беше най-отзад сред новаците. Но щом влязох в залата, тя погледна към мен и ме поздрави отдалече с блага усмивка. Беше взела назаем една рокля от Натали — синя, копринена и без презрамки, — така че изглеждаше възхитително с бледата си кожа и изящните си черти. Кой да знае, че Натали криела в гардероба си такива хубави тоалети? От всичко това моят скромен пуловер веднага изгуби още няколко точки в класацията за вечерта.

В Академията винаги провеждаха тези строго официални банкети по един и същи неизменен начин. Почетната маса както всякога бе подредена върху подиума в предната част на залата, за да можем всички ние, присъстващите, да ахкаме и охкаме, докато се любуваме на гледката как се хранят кралица Татяна и другите кралски особи от придворната ѝ свита. Покрай стените се бяха строили плътни редици от пазители, сковани и официални, бездушни като статуи. Дмитрий също беше сред тях и като го зърнах, странно усещане

присви стомаха ми от спомена за това, което преди малко се бе случило в гимнастическия салон. Очите му гледаха право напред, сякаш нефокусирани върху нищо и в същото време следящи всичко, което ставаше в залата.

Когато настъпи моментът за появата на кралицата, всички се изправихме от уважение към Нейно кралско величество, за да проследим с погледи как тя и свитата ѝ пристъпват по централната пътека. Разпознах неколцина сред тях, най-вече онези, чиито потомци учеха заедно с мен в Академията. Сред тях се отличаваше Виктор Драшков, понеже крачеше доста бавно и се подпираше на бастун. Макар че се зарадвах да го видя, сърцето ми се присви, като гледах всяка негова мъчителна стъпка, докато напредваше към подиума с почетната маса в дъното на залата.

След преминаването на височайшата група в залата влязоха четирима пазители със сериозни физиономии, издокарани в червени жакети, общити със сърма. Всички, освен подредените покрай стените пазители, мълком коленичиха с глуповат израз на почит и преданост към кралицата.

Прекалено много церемониалност и позиране, уморено си помислих аз. Монарха на мороите се избираше от предишния владетел сред членовете на най-видните фамилии с кралски произход, като той нямаше право да посочва някой от преките си наследници. Тронният съвет, съставен от най-достойните представители на аристократичните родове имаше правото да оспори избора при наличието на достатъчни основания. Това обаче почти никога не се случваше.

Кралица Татяна следваше личните си телохранители, облечена в рокля от червена коприна и съответно подбран жакет. Беше малко над шестдесетте. Черната ѝ коса, вече започнала да посивява, бе подстригана на черта под брадичката ѝ и украсена с корона като на мис Америка. Нейно величество пристъпваше по пътеката бавно, сякаш теглеше с невидими въжета втората група от четирима телохранители, подредени зад нея.

Тя не се задържа край нашия сектор от новаци, но все пак ни удостои с някое и друго кимване или усмивка. Дампирите може и да бяха наполовина човешки същества, незаконни деца на мороите, но ние тренирахме и отдавахме живота си в служба и опазване на тях, мороите. Никак не бе за пренебрегване вероятността много от нас да

загинат млади, така че кралицата бе длъжна да прояви уважение към нас.

Когато стигна до сектора с мороите, тя се спря за по-дълго и дори заговори няколко от учениците. Беше голяма работа да те удостоят с кралското внимание, но в повечето случаи това се дължеше на добрите отношения между кралицата и родителите на ученика. Кралските особи естествено се радваха на най-много внимание от нейна страна, макар че тя всъщност не разменяше много реплики с тях, а само по няколко предвзети думи.

— Василиса Драгомир.

Вдигнах рязко глава. През връзката ни се предаде сигнал за тревога още щом нейното име прозвуча от устата на кралицата. Нарушавайки протокола, аз се измъкнах от мястото си и се проврях напред, за да мога да виждам по-добре с надеждата, че точно сега никой няма да ми обърне внимание, защото околните следяха зорко как кралицата лично удостои с внимание последната наследница на рода Драгомир. Всички изгаряха от нетърпение да узнаят какво ще каже монархът на Лиса, прочула се като единствената принцеса, дръзнала да избяга от Академията.

— Узнахме, че сте се завърнали. Радваме се да посрещнем отново принцеса от фамилията Драгомир, още повече, че е останала само една. Дълбоко съжаляваме за загубата на вашите родители и вашия брат, те бяха сред най-изисканите морои и тяхната смърт е трагедия.

Така и никога не проумях защо всяка кралска особа винаги говореше за себе си като „ние“, но иначе всичко прозвуча много добре.

— Имате интересно име — продължи кралица Татяна. — Много от героините в руските приказки са носели името Василиса като Василиса Безстрашна и Василиса Прекрасна. Те са били млади жени, всичките носещи еднакво име и с еднакво превъзходни качества: сита, интелигентност, дисциплинираност и добродетелност. Всички те са извършвали велики дела и са постигали триумфални победи над противниците си. Както и да е, името на фамилията Драгомир винаги е вдъхвало особен респект. В нашата история има крале и кралици от рода Драгомир, които са управлявали мъдро и справедливо. Използвали са могъществото си за велики дела. Избивали са

стригоите, като са се сражавали редом със своите пазители. Ето защо са се прославили като кралски род.

Изчака за кратко, така че аудиторията да възприеме думите ѝ. Долових как се промени настроението в залата, както и изненадата и плахото задоволство, излъчвано от Лиса към мен посредством връзката ни. Това изявление на кралицата щеше да наруши равновесието в обществото. Вероятно бихме могли да очакваме още от утре да се появят първите ласкатели, които ще се опитат да направят добро впечатление на Лиса.

— Да — продължи кралица Татяна, — вие сте наследили величие и с двете си имена. Вашите имена символизират най-добрите качества, с които човек би могъл да се гордее. Синоним са на величие и доблест. — Замлъкна за миг. — Но както самата вие демонстрирахте, имената не правят хората. Нито са отговорни за това как се държат тези хора и какви ще се окажат в живота.

И след тази словесна плесница кралицата се обърна и продължи напред.

Колективен шок обзе залата. За кратко се замислих, но бързо се отказах от намерението си да изскоча на централната пътека и да се втурна срещу кралицата. Поне половин дузина пазители щяха да ми се нахвърлят и да ме повалят на пода още преди да съм извървяла и пет крачки. И останах така, измъчвана от безпокойство по време на празничната вечеря, докато през цялото време усещах безмилостното унижение, на което бе подложена Лиса.

След вечерята дойде ред на представянето на благородниците пред кралицата. Лиса предпочете да излезе на двора. Последвах я към вратите на залата, но се забавих, докато си проправях път сред множеството, увлечено в шумни разговори.

Тя обикаляше навън, в съседния вътрешен двор, който с оформлението си толкова добре подходеше на величественния архитектурен стил на целия комплекс, съставляваш Академията. Над главите на посетителите винаги се извисяваха извити преплетени клони на вековни дървета, толкова нагъсто разположени, че само тук-там просветваха отвори, пропускайки оскъдно светлината, така че да не страдат морите от слънчевите лъчи. Сега, преди настъпването на

зимата, клоните бяха напълно лишени от листата си, които бяха изпопадали долу, засипали всички старателно охранявани алеи и по-малките вътрешни пътеки, водещи към другите градини, спомагателните дворове и главния четириъгълен плац. В ъгъла се намираше езеро, също изпразнено за зимата, а над него се извисяваше внушителната статуя на самия свети Владимир. Изсечен от сив гранит, той изглеждаше страховито с дългото наметало, брадата и мустаците.

Щом заобиколих ъгъла, веднага се спрях на място, тъй като Натали беше настигнала Лиса преди мен. Замислих се дали да не прекъсна разговора им, но предпочетох благоразумно да отстъпя назад, преди да ме забележат. Шпионирането може би е нещо много лошо, но изведнъж бях обзета от непреодолимо силно любопитство да узная какво иска да сподели Натали с Лиса.

— Тя не биваше да казва това — рече Натали. Носеше жълта рокля с кройка, подобна на роклята на Лиса, но някак си ѝ липсваше фигурата и грациозността, за да изглежда така добре като Лиса. Поначало жълтото никак не ѝ подходеше, защото така мазната ѝ черна коса още повече изпъкваше, особено както я бе събрала на кок, леко изместен от центъра на главата ѝ. — Не беше справедливо — продължи тя. — Не позволявай това да те съсипе.

— Май вече е късно за това. — Погледът на Лиса не се отделяше от каменните плочи, с които бяха настлани алеите.

— Тя нямаше право.

— Тя имаше право! — възкликна Лиса. — Родителите ми... и Андре... те биха ме намразили заради това, което извърших.

— Не, не биха те намразили — заговори Натали нежно.

— Глупаво беше да избягам. И безотговорно.

— И какво от това. Сгрешила си. Та аз през цялото време греша. Преди два дни имах за домашно да прочета глава десета, а сбърках и вместо нея прочетох глава единадесета... — Натали млъкна и след като разигра една добре изпипана сцена на съжаление и размисъл, се върна отново към основната тема: — Хората се променят. Ние винаги се променяме, нали? Ти сега не си същата, каквато беше тогава. Сега и аз не съм същата, каквато бях тогава.

Всъщност на мен Натали абсолютно винаги ми е изглеждала една и съща, но това сега не ме вълнуваше. И без това вече ми бе напълно ясна.

— Освен това — додаде тя — дали наистина си допусната грешка? Все трябва да е имало някаква причина, за да избягаш оттук. Нещо трябва да те е принудило, нали? С теб се случиха много лоши неща. Особено след огромното нещастие с родителите ти и брат ти. Искам да кажа, че навярно си имала основания да постъпиш така.

Лиса прикри усмивката си. Както на нея, така и на мен ни беше пределно ясно, че Натали се опитваше да разбере защо бяхме избягали... както всички останали в училището. Ала тя действаше по-предпазливо, но за сметка на това по-коварно.

— Не зная дали съм имала причина, по-скоро нямах — отвърна Лиса. — Просто бях слаба. Ако беше на мое място, Андре не би побягнал. Той беше толкова добър. Добър във всичко. Добър в отношенията си с хората и с всички тези кралски глупости.

— И ти се справяш добре.

— Вероятно е така. Но всичко това не ми харесва. Искам да кажа, че харесвам хората, но... повечето от това, което вършат, е толкова фалшиво. Именно това не харесвам.

— Тогава не се чувствай зле, задето не участваш активно в социалния живот тук — посъветва я Натали. — Самата аз почти не се движа с тези хора и виж ме само. Чувствам се отлично. Тати казва, че изобщо не е важно дали общувам единствено с хора от кралски произход. Той иска само да бъде щастлива.

— Тъкмо заради това — заявих аз, като най-последно излязох на сцената — би трябвало да управлява той, а не тази кучка кралицата. Той е оцетен.

Натали едва не отскочи на три метра от изненадата. Бях сигурна, че целият ѝ запас от ругатни се свеждаше единствено до думите „Божичко!“ и „Проклятие“.

— Тъкмо се чудех къде си се дянала — каза ми Лиса.

Натали гледаше ту едната ту другата, внезапно смутена да се озове сред двете най-добри приятелки в цялото училище. Запристъпва смутено от крак на крак, после отметна кичур от косата си зад ухото.

— Ами... трябва да отида и да намеря тати. Ще се видим по-късно в стаята.

— Ще се видим там — обеща ѝ Лиса. — И ти благодаря.

Натали изчезна от погледите ни.

— Тя наистина ли го нарича тати?

Лиса ме изгледа укорително.

— Остави я на мира. Тя е добра.

— Да, наистина. Чух какво ти каза и макар никак да не ми е приятно, трябва да си призная, че всичко беше вярно. — Замълчах за кратко. — Ще я убия, да знаеш. Кралицата, а не Натали. Майната им на всичките ѝ пазители. Ще го направя въпреки тях. Не бива просто така да ѝ се размине.

— За Бога, Роуз! Дори не го казвай на глас. Ще те арестуват за измяна на короната. Просто забрави.

— Да го забравя? След това, което ти каза? И то пред всички в залата?

Тя не ми отговори, дори не ме погледна. Вместо това се заигра разсеяно с клоните на един храст, който вече се бе приготвил за дългия си зимен сън. На лицето ѝ се изписа онова уязвимо изражение, което толкова добре познавах — и от което толкова много се боях.

— Хей, почакай — отново я заговорих, но този път по-тихо. — Само не ме гледай така. Тя си няма представа за какво говори, разбра ли? Не се оставяй това да те съсипе. И не прави нищо, което не бива да правиш.

Лиса ме погледна отново.

— Но пак ще се случи, нали? — прошепна тя. Ръката ѝ, все още стискаща клонката, затрепери.

— Няма, ако ти не му позволиш. — Опитах се да хвърля скришом поглед към китките ѝ. — Нали не си...

— Не. — Тя поклати глава и примигна с насълзените си очи. — Не исках. Бях много разстроена след лисицата, но после се съвзех. Предпочитам да го даваме тихо и кротко, както ти беше казала. Ти ми липсваше, но вече всичко е наред. Харесвам... — Тя изведнъж замълча.

Но аз успях да чуя името, вече изплувало в съзнанието ѝ.

— ... Кристиан.

— Искане ми се да не правиш това. Или да не можеше.

— Съжалявам. Нужно ли е пак да ти изнасям лекция за вредата от близостта ти с онзи психар и загубеняк Кристиан?

— Мисля, че вече съм запомнила всичките ти съвети, след като ми ги повтори поне десет пъти — промърмори тя.

Тъкмо подех за единадесети път, когато чух нечий звънлив смях и тракане от високи токчета по каменните плочи. Към нас идваше Мия, следвана както винаги от неколцина приятелки, но този път без Ейрън. Всичките ми защитни механизми незабавно настръхнаха.

Вътрешно Лиса още бе потресена от забележките на кралицата. В нея се бяха загнездили тъга и унижение. Срамуваше се от това, което си мислеха сега другите за нея. Продължаваше да се измъчва и от мисълта как щеше да я презира собствената ѝ фамилия заради бягството ѝ отгук. Самата аз не го вярвах, но за нея беше съвсем реално и мрачните ѝ емоции кипяха все по-неудържимо. Не, тя не беше добре, колкото и да се стараше да не го показва и да изглежда безгрижна. Така че в момента Мия бе последната личност, която се нуждаеше да види.

— Какво искаш? — попитах я сърдито.

Мия се ухили надменно на Лиса, а на мен въобще не обърна внимание, преди да пристъпи още няколко крачки напред.

— Искам само да добия представа какво е да си толкова важна и толкова царствена. Би трябвало да си изключително вълнуваща особа, след като самата кралица благоволи да поговори с теб. — От свитата ѝ се разнесе презрителен кикот.

— Прекалено близко си застанала — предупредих я, като се изпречих между двете. Мия леко трепна и се олюля назад, изплашена, че мога да ѝ счупя ръката. — И освен това кралицата поне знае името ѝ, което далеч не може да се каже за теб и тези мазни блюдолизци, дето вечно се мъкнат подир теб. Нито пък за родителите ти.

Видях как се сгърчи от унижение. Господи, тя умираше от желание да бъде признавана за личност с кралски произход.

— Поне мога да виждам родителите си — тросна ми се тя. — Поне ги познавам. Докато само Бог знае кой е баща ти. А пък майка ти, макар да е сред най-прочутите пазители тук, хич не се грижи за теб. Всички знаят, че никога не те посещава. Дори може би много се е зарадвала, когато се е отгървала от теб. Ако въобще е забелязала отсъствието ти.

Заболя ме. Стиснах зъби.

— Е, тя поне е известна. И наистина съветва кралски особи и аристократи. А не почиства трапезата им след всяко хранене.

Чух как една от приятелките ѝ отзад се изкиска злобно. Мия отвори уста, несъмнено за да се впусне в някоя от поредните злобни реплики. През последните дни, откакто се разнесоха слухове за родителите ѝ, бе насъбрала доста злъч в себе си. Но се сепна за миг, може би защото една сигнална лампичка светна в главата ѝ.

— Ти си била! — ахна тя с облещени очи. — Някой ми подшушна, че слухът тръгнал от Джеси, но той няма откъде да знае толкова много за мен. Значи го е научил от теб, когато си преспала с него.

Сега вече действително започна да ми писва от нея.

— Не съм спала с него.

Мия погледна към Лиса и после отново към мен.

— Значи така, а? Ти ѝ вършиш мръсната работа, понеже тя е прекалено възвишена, за да си цапа ръчичките. Ти няма да можеш винаги да я защитаваш — предупреди ме тя. — Защото и ти не си в безопасност.

Напразни заплахи. Наведох се напред и придадох на гласа си колкото бе възможно по-заплашителна нотка. Кое то при сегашното ми вкиснато настроение никак не беше трудно.

— Нима? Опитай се де, само да ме докоснеш и ще си го получиш.

Надявах се да го направи. Искях да го направи. Точно сега едва ли имахме нужда от побърканата ѝ жажда за мъст. В момента тя просто беше едно разсейване, макар че много ми се искаше да ѝ прасна един във физиономията.

Погледът ми се отмести от нея и видях Дмитрий да идва откъм градината, търсейки с очи нещо... или някого. Имах много ясна идея коя можеше да е тая личност. Като ме видя, той мигом закрачи към нас. Пазителите умеят от километър да надуват опасността от сбиване. Разбира се, атмосферата около мен бе заредена с толкова електричество, че дори и шестгодишно дете би проумяло какво се задава.

Дмитрий застана до мен и скръсти ръце пред гърдите си.

— Наред ли е всичко?

— Разбира се, пазител Беликов — усмигнах му се аз, но вътрешно кипях от гняв. Цялата тази тъпа конфронтация с Мия само караше Лиса да се чувства още по-зле. — Тъкмо си обменяхме

поучителни истории за фамилното ни минало. Чувал ли си за родителите на Мия? Очарователна история.

— Хайде — обърна се Мия към свитата си. Поведете ги нататък, но не и преди да ми хвърли един последен леден поглед. Нямахше нужда да чета мислите ѝ, за да разбере какво искаше да ми каже. Не сме свършили. На всяка цена щеше да се опита да си го върне на едната от нас или и на двете. Чудесно. Хайде, Мия, давай.

— Трябва да те заведа в спалните — заяви сухо Дмитрий. — Не смяташе да се биеш, нали?

— Разбира се, че не — излъгах бодро, докато погледът ми трескаво оглеждаше безлюдната вече алея, по която Мия току-що бе изчезнала. — Не се бия пред публика.

— Роуз — простена Лиса.

— Да вървим. Лека нощ, принцесо.

Той се обърна, но аз не помръднах.

— Нали си добре, Лис?

Тя кимна.

— Да, всичко е наред.

Това беше такава лъжа, че не можах да повярвам, че имаше смелостта да се опитва да ми я пробута. Нямах нужда от връзката ни, за да видя как очите ѝ блестят от сълзите. Не биваше да се връщаме тук, казах си мрачно.

— Лис...

Тя ми се усмихна с тъжна и вяла усмивка, сетне кимна към Дмитрий.

— Казах ти, че съм добре. А сега трябва да тръгваш.

Последвах неохотно Дмитрий. Той ме изведе към другия край на градината.

— Май ще трябва да добавим допълнителни часове за самоконтрол — отбеляза.

— Притежавам достатъчно способност за самокон... хей!

Замлъкнах, като видях как покрай нас се промъкна Кристиан, забързан точно по алеята, откъдето преди малко бяхме дошли. Не го видях на празненството, но след като Кирова ми бе позволила да присъствам, нищо чудно да бе проявила същото благоволение и спрямо него.

— Отиваш да се видиш с Лиса? — попитах го настойчиво, прехвърляйки върху него гнева, насъбран от разправията с Мия.

Той пъхна ръце в джобовете си и ме измери с един от непукистките си погледи.

— И какво, ако е така?

— Роуз, сега не е моментът — предупреди ме Дмитрий.

Само че тъкмо сега бе моментът. В продължение на седмици Лиса бе пренебрегвала предупрежденията ми по адрес на Кристиан. Сега бе времето да се насоча право към източника на тези ядове и да прекратя веднъж завинаги техния смешен флирт.

— Защо просто не я оставиш на мира? Толкова ли си го закъсал, толкова ли отчаяно се нуждаеш от нечие внимание, та не можеш да проумееш кога не те харесват? — Той се намръщи. — Ти си само един луд, който я преследва и се мъкне вечно подире ѝ, и тя много добре го знае. Самата тя ми разказа за странните ти мании — как вечно висиш на оня мухлясал таван, как си подпалил Ралф само и само за да я впечатлиш. Тя си мисли, че си нещастен особняк, но е прекалено добра, за да ти го каже.

Лицето му преbledня, а нещо черно засенчи очите му.

— Но ти не си толкова добра, така ли?

— Не. Не и когато съжалявам някого.

— Достатъчно — намеси си Дмитрий и ме побутна да продължим.

— Тогава ти *благодаря* за помощта — процеди зад гърба ми Кристиан с глас, натежал от злост.

— Няма защо — провикнах се през рамо.

Когато се отдалечихме малко, аз хвърлих крадешком поглед назад и видях Кристиан застинал сред градината. Беше спрял да крачи и сега стоеше като истукан, вперил поглед към алеята, водеща към вътрешния двор, където беше Лиса. Докато обмисляше решението си, сянка помрачи лицето му. След още няколко мига той се обърна и тръгна обратно към спалните помещения на мороите.

ГЛАВА 12

Тази нощ заспах трудно. Дълго се въртях и мятах в леглото, преди най-после да потъна в сън. След около час се сепнах, седнах в леглото и се опитах да се успокоя, да разбера чувствата, които нахлуваха в мен. Лиса. Изплашена и объркана. Нестабилна. Събитията от снощи внезапно ме връхлетяха отново, докато обмислях какво би могло най-много да я безпокои. Кралицата я унижи. Мия. Може би дори и Кристиан... съдейки по всичко, което ми бе известно, беше вероятно след това да се е срещнал с нея.

И все пак... нищо от това в момента не представляваше кой знае какъв проблем. Заровено дълбоко в нея имаше още нещо. И то никак не беше наред.

Скочих от леглото и нахлузих трескаво дрехите си, докато обмислях възможностите. Намирах се на третия етаж — прекалено високо за скачане през прозореца, особено след като вече я нямаше госпожа Карп да ме „закърпи“. Никога нямаше да успея да се прокрадна незабелязано през главния коридор. Единственото, което ми оставаше, бе да се пробвам по официалния ред.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Една от надзирателките, дежуреща в коридора, ме изгледа подозрително. Седеше на стол в края на коридора, недалеч от водещата надолу стълба. През деня нямаше дежурен по този коридор и около тази стълба. Но през нощта, все едно че се намирахме в някое женско затворническо отделение.

Скръстих ръце.

— Трябва да се видя Дми... пазител Беликов.

— Късно е.

— Ама случаят е спешен.

Тя ме изгледа от главата до петите.

— На мен ми изглеждаш наред.

— Утре ще имаш доста неприятности, когато всички разберат, че си ми попречила да докладвам за нещо толкова важно.

— Кажи го на мен.

— Това е поверително, само за пазители.

Вперих в нея най-суровия от всичките си погледи. Трябва да е свършил работа, защото тя стана, макар и неохотно, след което измъкна мобилния си телефон. Позвъни някому — надявах се да е на Дмитрий — но говореше тъй тихо, че не успях да чуя нищо. Двете изчакахме още няколко минути и накрая се отвори вратата, водеща към стълбата. Появи се Дмитрий, напълно облечен и буден, макар че бях съвсем сигурна, че току-що го бях вдигнала от леглото.

Достатъчен му бе само един поглед към мен, за да схване за какво го безпокоях.

— Лиса.

Кимнах.

Без повече думи той се обърна и се насочи обратно към стълбите. Последвах го. В пълно мълчание двамата прекосихме четириъгълния вътрешен двор в посока към спалните на мороите. За вампирите сега бе нощ, което означаваше ден за останалия свят. Слънцето в средата на следобед ни огряваше със златистите си лъчи, макар че пак не ставаше много топло заради приближаването на суровата зима в проклетата Монтана. Човешките гени в мен приветстваха слънчевите ласки и както винаги съжалявах, че прекалената чувствителност на мороите спрямо слънчевата светлина принуждаваше всички нас от расата на дампириите да живеем в мрак или поне сред полумрак през повечето време от живота ни.

Щом се появихме, надзирателката в коридора пред стаята на Лиса зяпна смаяно и се надигна, за да ни спре, но Дмитрий изглеждаше прекалено заплашителен, за да посмее да му се противопостави.

— Тя е в банята — съобщих аз на Дмитрий и надзирателката. Тя понечи да ни последва, но аз не ѝ позволих. — Сега е прекалено разстроена. Нека първо поговоря с нея насаме.

Дмитрий се позамисли, преди да ми разреши:

— Добре. Нека им дадем една минута.

Отворих вратата.

— Лис?

Отвътре долетя само тих звук, приличащ на хлипане. Набързо обиколих петте клетки и скоро намерих единствената, заключена

отвътре. Леко почуках на вратата.

— Пусни ме да вляза — подканих я аз, като се надявах гласът ми да е прозвучал спокойно и уверено.

Чух подсмъркване и след няколко секунди вратата се отвори. Не бях подготвена за плашещата гледка, която се разкри пред очите ми. Лиса застана пред мен...

... цялата в кръв.

Ужасена, аз запуших устата си с длан, за да заглуша писъка си, и едва не извиках за помощ. Като се вгледах по-отблизо в нея, видях, че повечето от кръвта всъщност не бе нейна. Миришеше обаче на нейната, пък и беше по ръцете ѝ, с които после беше оцапала лицето си. Лиса се свлече на пода, а аз коленичих до нея.

— Какво ти е? — прошепнах. — Какво се е случило?

Тя само поклати омаломощено глава, но аз видях как лицето ѝ се сгърчи и от очите ѝ бликнаха още сълзи. Поех ръцете ѝ в моите.

— Ела. Нека първо те почистим...

Застинах. Тя наистина кървеше. Съвършено прави линии пресичаха китките ѝ, но не много близо до критично важните вени, нито пък бяха достатъчно дълбоки, за да оставят влажни червенеещи се следи по кожата ѝ. Следователно не бе срязала вените си, когато е направила това. Следователно не бе имала за цел да се самоубие. Погледите ни се преплетоха.

— Съжалявам... не исках... моля те, не им казвай... — захлипа тя. — Когато го видях, ужасно се изплаших. — Кимна към китките си. — И аз не знам как го направих. Бях толкова разстроена...

— Вече всичко е наред — говорех аз машинално, докато се чудех какво можеше да се крие зад това „го“. — Хайде.

В този миг чух почукване на вратата.

— Роуз?

— Изчакай само секунда — провикнах се отвътре. Заведох я до мивката и бързо измих кръвта от китките ѝ.

Грабнах пакета за първа помощ и с трескави движения измъкнах оттам първите лепенки, попаднали пред очите ми. Слава Богу, кръвенето от китките ѝ вече бе започнало да намалява.

— Влизаме! — провикна се надзирателката.

Съблякох сивия си пуловер и бързо го подадох на Лиса. Тъкмо бе успяла да го навлече, когато Дмитрий и надзирателката нахлуха. Той се

спусна към нас и аз едва тогава осъзнах, че в суматохата да прикрия китките на Лиса, бях забравила да изтрия следите от кръвта по лицето ѝ.

— Не е моя — забързано рече тя, като видя тревожното му изражение. — Това... това е от заека.

Дмитрий я огледа внимателно. Надявах се да не погледне към китките ѝ. Накрая, останал доволен, че по нея няма видими рани, той я попита:

— За какъв заек става дума?

Същия въпрос си бях задала и аз току-що.

С треперещи ръце тя посочи към контейнера за отпадъци.

— Почистих, за да не го види Натали.

Двамата с Дмитрий отидохме до контейнера за отпадъци и надникнахме вътре. Тутакси се дръпнах назад. Повдигна ми се и едва не повърнах. Така и не проумях как Лиса е разбрала, че това е заек. Защото аз видях само кръв. Кръв и просмукани с кръв хартиени кърпички. Както и парчета съсирена кръв, появили се неясно откъде. Вонята беше непоносима.

Дмитрий пристъпи по-близо до Лиса и се наведе, докато очите им се изравниха.

— Каж ми какво се случи. — Подаде ѝ още няколко хартиени кърпички.

— Преди около един час се прибрах. И той беше там. Точно в средата на стаята, на пода. Разкъсан. Толкова много, сякаш бе... експлодирал. — Тя подсмръкна. — Не исках Натали да го завари, не исках да се изплаши... затова аз... аз почистих всичко. Но после... после не можах да се успокоя... — Разплака се, раменете ѝ се разтърсиха.

Останалото можех да си го представя. Онази част, за която тя не спомена пред Дмитрий. Тя е намерила заека, изчистила е, изплашила се е. Тогава е срязала китките си... Но това беше нейният странен начин да се справя с нещата, които я разстройваха.

— Никой не би трябвало да има достъп до спалните — възкликна надзирателката. — Как е могло да се случи?

— Имаш ли представа кой може да е бил? — Гласът на Дмитрий прозвуча необичайно нежно.

Лиса бръкна в джоба на пижамата си и извади смачкано листче хартия. Толкова много кръв се бе просмукала в него, че едва успях да разчета надрасканото, след като той го взе и внимателно го изглади.

Зная каква си ти. Тук няма да оцелееш. Ще се погрижа за това. Веднага се махни оттук. Това е единственият начин да спасиш живота си.

Шокът на надзирателката я подтикна към много по-решителни действия и тя се насочи към вратата.

— Отивам да извикам Елън. — Необходима ми бе цяла секунда, за да си спомня, че това бе първото име на директор Кирова.

— Кажй й, че ще бъдем в клиниката — каза Дмитрий. А щом онази излезе, той пак се обърна към Лиса. — Трябва да полежиш.

Но тъй като тя не помръдна, аз я хванах под ръка.

— Хайде, Лис, по-скоро да се махаме оттук.

Тя задвижи бавно крака и се остави, да я отведем до клиниката на Академията. Обикновено там дежуреха по няколко лекари, но по това време на нощта бе останала само една медицинска сестра на смяна. Тя ни предложи да събуди някого от докторите, но Дмитрий отказа.

— Нуждае се само от почивка.

След малко, тъкмо когато Лиса бе настанена върху тясната медицинска кушетка, вътре нахълтаха директор Кирова и още няколко нейни помощници и веднага започнаха да я разпитват.

Но аз изскочих отпред, за да блокирам достъпа до нея.

— Оставете я на спокойствие! Не виждате ли, че тя не иска да говори за това? Оставете я първо да поспи!

— Госпожице Хатауей — сръза ме Кирова, — вие както винаги не спазвате правилата. Дори не зная какво правите тук.

Дмитрий я помоли да поговори насаме с нея и я поведе към коридора. Чух гневния й шепот, както и неговия — спокоен, но непоколебим. Щом се върнаха, Кирова ми обяви с типичния си остър тон:

— Можете да останете при нея, но само за кратко. Разполагаме с достатъчно санитарни, за да довършат почистването и огледа в банята и в стаята ви, след което утре сутринта ще обсъдим ситуацията по-подробно, госпожице Драгомир.

— Не бъдете Натали — прошепна Лиса. — Не искам и тя да се изплаши. Вече всичко съм почистила в нашата стая.

Кирова обаче не изглеждаше убедена. Групата се оттегли, но на излизане сестрата попита Лиса дали иска нещо за ядене или пиене. Тя отклони предложението. След като най-после останахме сами, аз легнах до нея и я прегърнах.

— Няма да им позволя да открият какво се е случило — казах ѝ аз, като долових чрез връзката ни, че тя още се тревожи за китките си. — Но ми се искаше да ми беше казала още преди да напусна бала. Винаги си ми повтаряла, че ако нещо те разстрои, ще дойдеш първо при мен.

— Тогава не мислех да го правя — заговори тя, но погледът ѝ оставаше безизразен. — Кълна се, че не исках да става така. Искам да кажа, че бях толкова обърквана... но си казах, че... помислих си, че ще мога да се справя. Опитах се, толкова упорито... наистина, Роуз. Всичко опитах. Но като се върнах в стаята си, видях го и... просто... рухнах. Беше като последната капка в чашата, разбираш ли? Знаех, че трябва да изчистя. Трябваше да е чисто, преди те да са го видели, преди да го открият, но имаше толкова много кръв... а след това, след като измих всичко, ми се насъбра твърде много, имах чувството, че ще... не зная... че ще експлодирам, толкова много се бе натрупало в мен, трябваше по някакъв начин да го освободя, разбираш ли? Трябваше да...

Прекъснах истерията ѝ.

— Всичко е наред, разбирам.

Това беше лъжа. Не разбирах защо се наранява. Правеше го от време на време след инцидента и това ме плашеше до смърт. Тя се опита да ми обясни, че не е искала да умре — само се нуждаела по някакъв начин да го освободи навън. Когато в нея се натрупат твърде много емоции, според Лиса физическата болка бе единственият начин да прогони психическото страдание. Това бил единственият начин, по който можела да се контролира.

— Защо се случва всичко това? — зариде тя върху възглавницата си. — Защо съм толкова ненормална?

— Не си ненормална.

— Но това не се случва на никого другиго. Никой друг не прави такава магия.

— Наистина ли опита с магия? — Но отговор не последва. — Лис? Опита ли се да излекуваш заека'?

— Само протегнах ръка, за да видя дали ще мога да го съживя, но имаше толкова много кръв... и не можах.

Колкото повече я използва, толкова по-зле ще става.

Лиса беше права. Магиите на мороите можеха да предизвикват пожар и потоп, да преместват скали и други части от земята. Но никой от тях не можеше да лекува животни или да ги връща от царството на мъртвите. Никой, освен госпожа Карп.

Спри я, Роуз. Спри я, преди да забележат, преди да забележат и да я отведат. Измъкни я оттук.

Омразно ми бе да пазя тази тайна, най-вече защото не знаех какво да правя с нея. Никак не ми харесваше да се чувствам безпомощна. Трябваше да я защитавам от това... и от самата нея. А в същото време трябваше да я браня и от тях.

— Трябва да се махнем — рязко я прекъснах. — Трябва да изчезнем оттук.

— Роуз...

— Отново се случва. И сега е по-лошо. По-лошо от последния път.

— Ти се изплаши от бележката.

— От никаква бележка не съм се изплашила. Но мястото не е безопасно.

Внезапно отново закопнях за Портланд. Може да беше по-мръсно и много по-населено с досадни тълпи в сравнение с този пуст пейзаж наред Монтана, но поне там знаеш какво да очакваш... а не като тук. Тук, в Академията, миналото и настоящето непрекъснато воюваха едно срещу друго. Може би са много красиви тези стари стени и градини, но вътре се прокрадваше модерното. И хората не знаеха как да се справят с това. Беше също като самите морои. Архаичните им кралски фамилии привидно все още държаха властта, обаче сред мнозинството тлееше все по-кипящо недоволство. Както и сред

дампирите, които искаха по-добър живот. И измежду онези морои като Кристиан, които искаха да се сражават със стригоите. Кралските особи все още се придържаха към традициите си, все още натрапваха властта си над всички останали, така, както на входовете към Академията продължаваха да се извисяват тежки врати от ковано желязо като символ на традициите и непобедимостта.

И накрая, ох, всички тези лъжи и тайни. Те се разнасят по коридорите, крият се в ъглите. Някой тук много мразеше Лиса, някой, който вероятно ѝ се усмихваше в лицето и се преструваше, че е неин приятел. Не можех да им позволя да я унищожат.

— Сега трябва да поспиш — казах ѝ аз.

— Не мога да заспя.

— Напротив, можеш. Аз ще съм тук. Няма да си сама.

В нея се преплитаха тревога, страх и други объркани емоции. Но накрая нуждите на тялото надделяха. След малко видях как клепачите ѝ се затвориха. Дишането ѝ стана равномерно, а сигналите, които получавах чрез нашата връзка, се успокоиха.

Останах да я гледам как спи. Самата аз все още бях прекалено заредена с адреналин, за да мога да си позволя да отдъхна. Предполагам, че бе изминал около цял един час, когато медицинската сестра се върна и ми съобщи, че вече трябва да си вървя.

— Не мога да си тръгна — казах аз. — Обещах ѝ, че няма да я оставя сама.

Сестрата беше висока дори за расата на мороите, с мили кафяви очи.

— Няма да е сама. Ще остана тук с нея.

Изгледах я скептично.

— Обещавам.

Като се върнах в стаята си, аз също рухнах. Смесицата от страх и възбуда бяха изтощили и мен, за миг поне ми се прииска да водя нормален живот и най-добрата ми приятелка да е нормална. Но побързах да пропъдя тази мисъл. Всъщност никой не е нормален. А аз никога не съм имала по-добра приятелка от Лиса... обаче. Господи, понякога ми беше адски трудно.

Спах непробудно чак до сутринта. Отидох за първия час изпълнена с нерешителност, изнервена, че вече може да са плъзнали слухове за снощните събития. Както се оказа, наистина всички говореха оживено за изминалата нощ, но вниманието им бе посветено изцяло върху пристигането на кралицата и тържественния прием в нейна чест. Нищо не знаеха за заека. Колкото и да звучи невероятно, аз почти бях забравила случилото се на бала. Епизодът с кралицата внезапно започна да ми се струва едва ли не незначителен в сравнение с кошмарната гледка на кървавата експлозия в стаята на Лиса.

Все пак с напредването на деня забелязах нещо странно. Околните спряха да зяпат толкова усърдно Лиса. Вместо това се вторачваха все в мен. Без да е ясно защо. Реших да не им обръщам внимание и се заех да проуча къде бе отишла Лиса. Накрая я намерих при един мъж от групата на хранващите. Както винаги, ме обзе странно чувство, докато гледах как устните ѝ се притиснаха към гърлото на хранващия, за да пие от кръвта му. Тънка струйка потече надолу по шията му и ясно се очерта на фона на бледата му кожа. Хранващите, въпреки че бяха хора, се отличаваха с кожата си — бледа почти колкото на мороите, но при тях бе заради загубата на кръв. Той сякаш не ме забеляза, толкова се бе отнесъл в плен на екстаза от ухапването ѝ. Обзета от ревност, аз реших, че се нуждая от терапия.

— Добре ли си? — попитах я по-късно по пътя ни обратно към класните стаи. Тя носеше блуза с дълги ръкави, по всяка вероятност съзнателно подбрана, за да прикрива китките ѝ.

— Да... но все още не мога да престана да мисля за заека... Беше толкова ужасно. Все едно че още го виждам. Мисля си и за това, което се случи след това. — Макар и само за миг тя затвори очи, след което обаче веднага ги отвори отново. — Хората говорят за нас.

— Зная. Не им обръщай внимание.

— Мразя ги! — избухна тя. Нещо мрачно се надигна в нея и се предаде по телепатичната ни връзка. Това ме накара да изтръпна от тревога. Моята най-добра приятелка беше с весел характер, толкова мила и любезна с всички. Не би трябвало да я измъчват подобни мрачни чувства. — Ненавиждам клюките. Толкова са глупави. Как могат да са така повърхностни, толкова тъпи?

— Не им обръщай внимание — повторих с утешителен тон. — Ти си достатъчно умна, за да не се занимаваш повече с тях.

Обаче ставаше все по-трудно да ги пренебрегваме. Шепненето и многозначителните погледи зачестиха. В следващия за днес час по поведение на животните ситуацията стана толкова зле, че едва можех да се съсредоточа, въпреки че именно този предмет ми бе любимият. Госпожа Майснър тъкмо бе започнала да ни говори за еволюцията и за това как оцелявали само най-добре приспособените, как животните несъзнателно търсели да се размножават предимно с партньори, носещи добри гени. Това ме очарова, но по едно време дори и учителката ни се затрудняваше да поддържа реда в стаята, понеже през цялото време трябваше да се надвиква с учениците и да ги призовава да пазят тишина.

— Нещо става — отбелязах аз, докато си говорехме с Лиса през поредното междучасие. — Не зная какво точно, но всички са надушили нещо ново.

— Нещо друго? Освен това, че кралицата ме мрази? Че какво друго би могло да бъде?

— Щеше ми се да знам.

Нещата най-после дойдоха до логичната си развръзка в последния час за деня, по славянско изкуство. Всичко започна от едно момче, което едва познавах. То ме изненада със съвсем ясно изказаното и почти неприлично предложение, което ми отправи, докато всички работехме по нашите индивидуални проекти. Отговорих му с най-любезния тон, на който бях способна, като му дадох съвсем недвусмислено да разбере какво трябва да направи с това свое предложение.

Но вместо отговор той само се засмя.

— Хайде, Роуз. Направо кървя по теб.

Разнесе се шумен дружен кикот, а Мия естествено не пропусна да ни хвърли поредния подигравателен поглед.

— Почакай, нали Роуз беше тази, която дава кръвта си?

Последва още по-оглушителен смях. Който естествено бе за мен като плесница. Издърпах Лиса навън в коридора.

— Те знаят.

— Какво знаят?

— За нас. За това как ти... е, знаеш де, как съм те захранвала, докато ни нямаше тук.

Тя остана с отворена уста.

— Но как са узнали?

— А ти как мислиш? Благодарение на твоя *приятел* Кристиан.

— Не — отрече тя убедено. — Той не би ме издал.

— Че кой друг тогава?

Вярата в Кристиан проблесна в очите ѝ и ми се предаде чрез мислите ѝ. Обаче тя не знаеше нещо, което аз знаех. Лиса нямаше представа какво му наговорих снощи, как го накарах да повярва, че тя го мрази. А пък Кристиан по начало си беше нестабилен. Да разпространи нашата най-съкровена тайна... е, може би една от всичките... би му се сторило отмъщение, подходящо да утеша раненото му самочувствие. Кой знае, може именно той да е убил заека. Нали заекът беше умрял само два часа, след като го засипах с онези горчиви упреци.

Без да дочакам да чуя докрай протестите ѝ, аз се втурнах към другия край на стаята, където Кристиан работеше както обикновено сам, без партньори. Лиса ме последва, обезпокоена от гнева ми. Без да мисля въобще дали околните ни гледат, аз се наведох през чина към него и се доближих на сантиметри от лицето му.

— Ще те убия.

Стрелна с поглед Лиса. В очите му проблесна искра на копнеж, после лицето му се скова в мрачна гримаса.

— Защо? Това да не е някаква нова привилегия на персоналния пазител?

— Не ми се прави на остроумен — предупредих го аз, като снижих глас. — Ти си им казал. Разказал си как Лиса се е захранвала от мен.

— Кажи ѝ — намеси се Лиса с отчаян тон. — Кажи ѝ, че не е истина.

Кристиан отмести поглед от мен към нея и докато двамата се гледаха, аз усетих мощна вълна на привличане между тях, толкова силна, че едва не ме събори. Всички трепети на сърцето ѝ се отразяваха в очите ѝ. За мен беше очевидно, че той изпитва същото към нея, само че тя не можеше да го разбере, понеже той продължаваше да мълчи.

— Можеш да престанеш с тази игра — най-после заговори той. — Не е нужно повече да се преструваш.

Любовният унес на Лиса се стопи, за да отстъпи пред горчивината и шока от ледения му тон.

— Аз... какво? Да се преструвам? За какво?

— Много добре знаеш за какво. Просто спри. Престани с този театър.

Лиса се взря в него. Очите ѝ се разшириха. Изглеждаше много наранена. Нямаше никаква представа как се бях отнесла снощи към него. Въобще не подозираше, че той вярва, че тя го мрази.

— Престани да се самосъжالياваш и ни кажи какво става тук — озъбих му се аз. — Казал ли си им? Да или не?

Той ме изгледа предизвикателно.

— Не, не съм.

— Не ти вярвам.

— Аз пък му вярвам — каза Лиса.

— Зная, че е невъзможно да се повярва на откачалка като мен, не може да се очаква да си държа устата затворена... още повече че ти също не можеш... само че аз си имам по-добри занимания от това да разпространявам тъпи слухове. Искаш да изкараш някого виновен? Потърси вината в онзи там, в твоето златно момче.

Проследих погледа му до ъгъла, където Джеси се смееше за нещо с онзи идиот Ралф.

— Джеси не знае нищо — защити го Лиса.

Очите на Кристиан се приковаха в мен.

— Обаче знае. Нали така, Роуз? Знае.

Стомахът ми се сви. Да. Джеси знаеше. Беше се досетил през онази нощ в празния салон.

— Не мислех, че... не мислех, че ще каже на някого. Прекалено много го е страх от Дмитрий.

— Ти си му казала? — възкликна Лиса.

— Не. Той сам се досети. — Започна да ми прилошава.

— Очевидно е направил още нещо, след като се е досетил — промърмори Кристиан.

Обърнах се към него.

— Какво означава това?

— О, нима не знаеш?

— Кълна се в Бога, Кристиан. След часовете ще ти прекърша врата.

— Господи, ти май наистина си неуравновесена. — Изрече го с почти безгрижна интонация, ала следващите му думи прозвучаха доста по-сериозно. Все още не бе изтрил от физиономията си противната подигравателна усмивка, очите му все още блестяха от гняв, но когато заговори, долових леко безпокойство в гласа му: — Той навярно е поукрасил написаното в твоята бележка. Добавил е някои малки подробности.

— О, схванах. Похвалил се е, че сме се чукали. — Не бе нужно да търся по-завоалирани думи. Кристиан кимна. Така значи. Джеси се опитва да си позакърпи репутацията, при това за моя сметка. Добре. Мога да се оправя с това. Не че репутацията ми беше като на светица. Всички тук отдавна бяха убедени, че през цялото време се чукам с когото ми падне.

— А освен това, въ, Ралф също. Че вие двамата...

Ралф ли? Никакво количество алкохол или каквато и да е незаконна субстанция не биха ме накарали да го докосна.

— Аз... какво? Чукала съм се и с Ралф?

Кристиан кимна.

— Този задник! Ще го...

— Има и още.

— Какво? Да не би да съм спала с целия отбор по баскетбол?

— Той каза... те двамата казаха... че си им позволила... е, че си им дала да пият от кръвта ти.

Това вече дори и мен успя да сащиса. Да пиеш кръв по време на секс. Най-мръсното от всичките мръсотии. Гнусотия. Много повече от това да бъдеш лесна жена или просто развратница. Милион пъти по-лошо, отколкото Лиса да се захранва от мен, за да оцелее. Ето че попаднах в категорията на кървавите курви.

— Това е лудост! — изкрещя Лиса. — Роуз никога не е... Роуз?

Но аз вече не чувах никого. Причерня ми. Профучах през класната стая до ъгъла, където стояха Джеси и Ралф. И двамата вдигнаха погледи към мен с наполовина ухилени лица и наполовина... нервни, ако трябваше да гадая. Едва ли бяха много изненадани, след като лъжеха най-безсрамно.

Целият клас замря. Очевидно очакваха някакво невероятно шоу. Моята репутация на адски неуравновесена в действие.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — попитах ги с нисък застрашителен тон.

Нервният поглед на Джеси се превърна в ужасен. Макар да бе по-висок от мен, и двамата знаехме кой щеше да спечели, ако прибегна до използване на физическа сила. Ралф обаче ме удостои с поредната си нахална усмивка.

— Не правим нищо, което ти не би искала от нас. — Усмивката му стана жестока. — И дори за миг не си помисляй да ни посегнеш. Само започни да се биеш, и Кирова ще те изрита навън да си живееш сред другите кървави курви.

Останалите ни съученици затаиха дъх в очакване да видят какво ще стане между нас. Не проумявах как може господин Наги да се преструва, че не забелязва драмата, разиграваша се в часа му.

Искаше ми се да ги смеля от бой, да ги ударя толкова силно, че разправията на Джеси с Дмитрий в онзи салон да му се стори като потупване по рамото. Искаше ми се също веднъж завинаги да изтрия гадната усмивка от мутрата на Ралф.

Но задник или не, той имаше право. Ако ги докоснех, Кирова щеше да ме изгони, без окото ѝ да мигне. Ако пък ме изритат навън, Лиса ще остане сама. Поех дълбоко дъх, преди да взема едно от най-трудните решения в живота си.

И се оттеглих от полесражението.

Остатъкът от деня беше пълна мизерия. Като се отказах от схватката, се превърнах в мишена на подигравки за всички останали. Слуховете и шепненето се усилиха. Започнаха да ме гледат с открито презрение. Смееха ми се в очите. Лиса се опита да поговори с мен, да ме утеши някак си, но аз дори и с нея не пожелах да говоря. До края на часовете се чувствах като някакво зомби, а след последния звънец се завтекох колкото можех по-бързо за тренировката с Дмитрий. Той ме изгледа озадачено, но не попита нищо.

По-късно, сама в стаята си, се разплаках за пръв път от много години.

След като излях в сълзи насъбралата се в мен мъка, се пресегнах да си облека пижамата и тъкмо тогава се почука на вратата. Дмитрий. Огледа изпитателно лицето ми, сетне отместа поглед. Очевидно разбра, че съм плакала. Бих могла да се закълна, че слуховете бяха стигнали и до него. Той знаеше.

— Добре ли си?

— Няма значение дали съм добре, или не, нали? — Вдигнах очи към лицето му — Лиса добре ли е? И на нея не ѝ беше лесно.

По лицето му се изписа странно изражение. Мисля, че беше изненадан, че се безпокоя за нея в толкова труден за мен момент. Даде ми знак с ръка да го последвам и ме поведе навън по задната стълба, онази, която обикновено бе заключена за учениците. Но преди да отвори вратата и да ме изведе навън, ме предупреди:

— Само за пет минути.

По-любопитна от всякога, аз пристъпих навън. Там ме чакаше Лиса. Би трябвало да усетя, че е наблизо, но за известно време собствените ми неконтролируеми емоции изцяло бяха заглушили нейните. Без да отрони дума, тя ме прегърна и ме притисна до себе си за няколко мига. Отново се наложи да преглътна напирещите сълзи. Когато се отдалечихме, тя ме погледна със спокойни открити очи.

— Съжалявам — рече.

— Вината не е твоя. Ще отmine.

Тя обаче очевидно се съмняваше в това. Както впрочем и аз.

— Вината е моя — продължи Лиса. — Тя го направи, за да ми го върне.

— Тя?

— Мия. Джеси и Ралф не са достатъчно умни, за да измислят сами нещо подобно. Ти самата го каза: Джеси е бил прекалено изплашен от Дмитрий. Иначе защо ще изчаква чак досега? Нали се случи преди доста време? Ако е искал да разпространи този слух, вече щеше да го е направил още тогава, веднага. Това е дело на Мия, за да ти отмъсти заради онова, което ти каза по адрес на родителите ѝ. Не зная как е успяла, но тя ги е накарала да приказват всички тези неща.

Дълбоко в себе си знаех, че Лиса е права. Джеси и Ралф бяха послужили само като инструменти. Мия беше режисьорът на всичко това.

— Сега вече нищо не може да се направи — въздъхнах аз. — Роуз...

— Забрави, Лис. Всичко свърши, нали?

Няколко минути тя ме гледаше изучаващо, мълчаливо.

— Отдавна не те бях виждала да плачеш.

— Не съм плакала.

Усещане за искрена болка и прилив на симпатия ме връхлетя през нашата телепатична връзка.

— Тя не може да си позволява да ти причинява това — възрази Лиса остро.

Засмях се горчиво, донякъде изненадана от безпомощността си.

— Вече го направи. Беше ме предупредила, че ще ми го върне тъпкано, че няма да мога повече да те защитавам. Ето че си спази обещанието. Когато се върна в класната стая...

Стомахът ми се сви от ужасно предчувствие. Помислих си за приятелите ми и за уважението, което бях успяла да си извоювам въпреки скромния си произход. Сега всичко щеше да се изпари. Не можеш да се възстановиш след нещо подобно. Не и сред морозите. След като веднъж си била обявена за кървава курва, си оставаш кървава курва завинаги. Но най-лошото беше, че някаква тъмна, скрита част в мен харесваше да бъда хапана.

— Не биваше да се опитваш да ме защитаваш — рече тя.

Засмях се.

— Това ми е работата. Нали ще стана твой пазител.

— Да, зная, исках да кажа, че не трябва по този начин. Не бива да страдаш заради мен. Не бива винаги да се грижиш за мен. И все пак го правиш. Ти ме измъкна оттук. И пак ти се грижеше за мен през цялото време, докато живеехме сами. Дори и след като се върнахме... ти винаги си била тази, която се е нагърбвала с цялата работа. Всеки път, когато се срива... като снощи например... ти си винаги там. До мен, защото съм слаба. Защото не съм като теб.

Поклатих глава.

— Това няма значение. Това е работата, която трябва да върша. И не възразявам.

— Да, но виж какво се случва. Аз съм тази, срещу която всъщност е насочена цялата тази злоба... макар че още не ми е ясно защо. Но както и да е. Това трябва да се спре. Отсега нататък аз ще те защитавам.

Лицето ѝ излъчваше решителност, твърда увереност, която ми напомни за онази Лиса, която помнех отпреди инцидента. В същото време долавях и нещо друго в нея — нещо по-мрачно, нещо като дълбоко спотайващ се гняв. И преди се бях натъквала на тази страна от

душата ѝ и никак не ми харесваше. Не исках тя да бъде обсебена от тъмната си страна. Исках само едно — да бъде в безопасност.

— Лиса, ти не можеш да ме защитаваш.

— Мога — възрази тя пламенно. — Има едно нещо, което Мия иска повече от това да ни съсипе. Тя иска да бъде приета. Иска да се движи сред кралски особи и да се чувства като една от тях. Но аз мога да ѝ отнема тази привилегия. — Усмихна ми се. — Мога да ги настроя срещу нея.

— Как?

— Като им кажа. — И очите ѝ проблеснаха.

Тази вечер явно зацепвах твърде бавно. Необходимо ми бе известно време, за да схвана за какво ставаше дума.

— Лис... не. Не може да използваш внушението. Не и тук.

— Мога също да прибягна и до някоя от онези глупави сили.

Колкото повече я използва, толкова по-зле ще става.

Спри я. Роуз. Спри я, преди да забележат, преди да забележат и да я отведат. Измъкни я оттук.

— Лис, ако те заловят...

Дмитрий надникна от вратата.

— Вече трябва да се прибиращ вътре, Роуз, преди някой да те е видял.

Изгледах паникьосано Лиса, но тя вече бе започнала да се отдалечава от мен. Извърна се.

— Този път аз ще се погрижа за всичко, Роуз. За всичко.

ГЛАВА 13

Както очаквах, последиците от лъжите на Джеси и Ралф се оказаха ужасни. Единственият начин да оцелея бе да се преструвам на непукистка, като игнорирам всекиго и всичко. Това ме опази да не полудея съвсем, но се чувствах ужасно. През цялото време едва сдържах сълзите си. Изгубих апетит и не можех да спя добре.

Обаче независимо колко зле се чувствах, не се тревожех толкова за себе си, колкото за Лиса. Тя твърдо държеше да спази обещанието си и да промени ситуацията. Отначало стана постепенно, но все по-често започнах я виждах в компанията на един или двама съученици от кралски произход, които се отбиваха при нея на обяд или в класната стая, за да я поздравят. Тя отвърщаше на поздравите им със сияйна усмивка, смееше се, разговаряше с тях, сякаш ѝ бяха най-добрите приятели.

В началото не проумявах как може така лесно да се преструва. Тя ми бе казала, че ще използва внушението, за да спечели останалите кралски особи, за да ги настрои против Мия. Само че не успях да видя с очите си как ставаше това. Разбира се, възможно бе тя да печелеше симпатиите на публиката и без внушението. В края на краищата Лиса беше много забавна, умна и красива. Всички я харесваха. Но нещо ми подсказваше, че тя не печели приятели по старомодния начин и накрая проумях всичко.

Тя използваше внушението предимно когато аз не бях с нея. Виждах я само за малко през деня, а тъй като тя много добре знаеше, че не одобрявам това, което прави, използваше силата си само когато не бях с нея.

Изминаха няколко дни след тази тайна офанзива с внушението и аз вече бях наясно какво трябва да правя: трябваше отново да проникна в главата ѝ. Но този път по свой избор. Бях го правила и преди, следователно можех отново да го сторя.

Или поне си струваше да опитам, както се опитвах да убедя себе си, докато един ден си губех времето в часа на Стан Алто. Само че

този път нямаше да е толкова лесно, както смятах, отчасти защото се чувствах прекалено изтощена, за да се отпусна и да отворя съзнанието си към мислите ѝ. Пък и имах сериозни затруднения, защото избрах момент, когато Лиса беше относително спокойна. Трябваше да е особено развълнувана, когато емоциите бяха най-силни.

Все пак се опитах да направя това, което бях вършила преди, когато я шпионирах при тайните ѝ срещи с Кристиан. Беше както при медитиране. Забавяне на дишането и затваряне на клепачите. Да се концентрирам и да фокусирам мислите си, не се оказа лесно за мен, но накрая успях да осъществя прехода, да се плъзна в главата ѝ и да започна да възприемам света през нея. Тя беше в час по американска литература, по време на заниманията върху някакъв проект, но както повечето от съучениците и не правеше нищо. Двете с Камила Конта се бяха облегли на стената в далечния край на стаята и разговаряха шепнешком.

— Отвратително е — заяви Камила с категоричен тон и една бръчка прорязва красивото ѝ лице. Носеше синя пола от някакъв плат, подобен на кадифе, достатъчно къса, за да разкрива дългите ѝ крака и да те накара да вдигнеш вежди, учуден от дръзкото ѝ облекло. — Ако вие двете сте правили това, не съм изненадана, че тя се е пристрастила и го е направила с Джеси.

— Тя не го е правила с Джеси — настоя Лиса. — И не е вярно, че двете сме правили секс. Просто нямаше откъде да намерим захранващи, това е всичко. — Лиса фокусира цялото си внимание върху Камила и се усмихна. — Не е кой знае какво. Всички преувеличават.

Камила не изглеждаше никак убедена, но колкото повече се взираше Лиса, толкова по-нефокусиран ставаше погледът ѝ. Не след дълго стана съвсем безизразен.

— Нали така? — продължи Лиса с глас, нежен като коприна. — Не е кой знае какво.

Камила отново се намръщи. Явно се опитваше да отхвърли внушението.

Самият факт, че се стигна дотам, беше невероятен. Както правилно бе казал Кристиан, беше нечувано да се използва внушението върху други морои.

Въпреки силната си воля Камила изгуби битката.

— Да — изрече тя бавно. — Не е кой знае какво.

— А пък Джеси лъже.

Тя кимна.

— Определено лъже.

Психическото напрежение в Лиса бе достигнало краен предел. Това ѝ струваше огромни усилия, а още не бе приключила задачата си.

— Какво ще правите довечера?

— С Карли ще учим за теста на Матюсън в нейната стая.

— Поканете и мен.

Камила се замисли над предложението ѝ.

— Хей, наистина ли искаш да учиш с нас?

— Разбира се — отвърна ѝ Лиса с приветлива усмивка.

Камила също ѝ се усмихна.

Лиса прекрати внушението и ѝ се зави свят. Прималя ѝ. Камила се огледа, за миг изглеждаше изненадана, но скоро се отърси от въздействието на магията.

— Тогава ще се видим след вечерята.

— Ще се видим там — промърмори Лиса, докато я гледаше как се отдалечава. Когато Камила изчезна от погледа ѝ, Лиса подхвана косата си и я вдигна, за да я върже на опашка. Пръстите ѝ обаче не успяха да обхванат цялата ѝ коса и внезапно друг чифт ръце я улови, за да ѝ помогне да я привърже. Тя се завъртя и се озова право срещу леденосините очи на Кристиан. От изненада подскочи настрани от него.

— Никога повече не прави това! — викна тя, разтреперана от факта, че точно неговите пръсти я бяха докоснали.

Той я удостои с една от ленивите си леко криви усмивки, докато отметна с ръка няколко немирни кичура от лицето ѝ.

— Молиш ли ме или ми заповядваш?

— Млъкни. — Лиса се озърна наоколо както за да избегне втренчените в нея очи на натрапника, така и за да се увери, че никой не ги бе видял.

— Какво толкова е станало? Тревожиш се да не би робите ти да си помислят нещо, ако те видят да говориш с мен?

— Те са мои приятелки — възрази му тя.

— О, добре. Разбира се, че са. Искам да кажа, съдейки по това, което видях, Камила вероятно вече е готова да направи всичко за теб,

нали? Приятелки докрай.

Лиса скръсти ръце пред гърдите си и въпреки гнева си тя не пропусна да забележи колко отива сребристосивата му риза на черната му коса и сините очи.

— Поне не лъже като теб. Тя не се преструва един ден на моя приятелка, за да ме пренебрегне на следващия, при това без никаква причина.

За кратко по лицето му пробягна сянка на неувереност. През последната седмица помежду им се бяха насъбрали прекалено много напрежение и гняв, след като наговорих всички онези грубости на Кристиан след приема на кралицата. Повярвал на думите ми, Кристиан бе престанал да разговаря с Лиса, отнасяше се грубо с нея при всеки неин опит да започне разговор. Затова сега тя, наранена и объркана, се бе отказала от опитите си да бъде мила с него. Ситуацията все повече се влошаваше и спичаше.

Като се вгледах в него през очите на Лиса, аз съвсем ясно долових, че той още се интересуваше от нея, още я искаше. Но гордостта му бе наранена и не искаше да показва слабост тъкмо пред Лиса.

— Така ли? — изрече той с приглушен суров тон. — Мислех си, че така се очаква да действат особите от кралски произход. Сигурно си много добра в това умение. Или може би просто използваш внушението, за да ме накараш да мисля, че си двулична кучка. Докато всъщност не си. Макар че се съмнявам.

Лиса се изчерви при думата внушение и отново се озърна предпазливо наоколо, но реши да не му дава повече поводи за спор. Просто го изгледа кръвнишки за последен път, преди да се затича, за да се присъедини към групата ученици с кралски произход, забързани за следващия учебен час.

Върнах се в моето собствено съзнание и се загледах с празен невиждащ поглед из класната стая, докато мозъкът ми обработваше това, което бях видяла. В някаква малка, макар и много малка част от мен започваше да се оформя съжаление към Кристиан. Но беше твърде малка и не бе никак трудно да се пренебрегне.

В началото на следващия ден се отправих за поредната среща с Дмитрий. Тези упражнения по бойни умения вече се бяха превърнали в любимата ми част от деня отчасти заради моето глупаво увлечение по него, но отчасти и заради това, че така можех да се отърва от всичките ми съученици.

Двамата започнахме както винаги с бягането, като той тичаше до мен, мълчалив и почти нежен в инструкциите си. Навярно не искаше допълнително да ме притеснява. Знаеше за слуховете, но не спомена за тях.

Когато свършихме, Дмитрий ме подложи на серия от тежки упражнения за атакуване на противника, при които имах правото да използвам всички подръчни средства за нападение, до които можех да се добера. За моя изненада успях да му нанеса няколко удара, макар че те изглежда причиниха повече поражения на самата мен, отколкото на него. Ударите винаги ме принуждаваха да се олюлявам назад, но той нито веднъж не се възползва, за да ми върне удара. Това обаче не ме спря да продължа да го атакувам отново и отново, като през цялото време се сражавах почти заслепена от ярост. Не знаех с кого всъщност се биех сега: с Мия или с Джеси, или пък с онзи дебелак Ралф. Може би с всичките едновременно.

Накрая Дмитрий обяви почивка. Взехме оборудването, което бяхме използвали, за да го приберем в склада. Като си тръгнахме оттам, той ме погледна и ми даде знак да вдигна ръцете си.

— Виж на какво приличат! — Изруга нещо, но на руски, което не разбрах. Вече бях започнала да разпознавам ругатните, ала той така и не пожела да ме научи какво точно означават. — Къде са ти ръкавиците?

Сведох поглед към ръцете си. От седмици бяха зле, но днес бяха още по-зле. Кожата ми бе загрубяла от студа, грапава и насечена, а на няколко места леко кървеше. Имах и подути пришки.

— Никога не съм имала. В Портланд не се нуждаех от ръкавици.

Той отново изруга и ме настани на един стол, докато измъкваше комплекта за първа помощ. Избърса кръвта с влажна кърпа, след което изръмжа:

— Ще трябва да ти намерим някакви ръкавици. Погледнах наранените си длани, докато той ги почистваше.

— Това е само началото, нали?

— Началото на какво?

— На превръщането ми в Албърта, старшата училищна надзирателка. Като нея... и като всички останали жени пазители. Те целите са само груба кожа и яки мускули. Сражават се, тренират, винаги са на открито... и вече въобще не са красиви. — Замлъкнах. — Този... този техен живот. Той ги съсипва. За външността им говоря.

Той се поколеба за миг, сетне вдигна глава. Топлите му кафяви очи ме огледаха зорко и нещо се стегна в гърдите ми. По дяволите. Трябваше да престана да се чувствам по този начин, когато съм с него.

— С теб няма да се случи. Ти си твърде... — Запъна се в търсенето на най-подходящата дума и аз мислено се втурнах да му подсказвам всички възможни варианти. *Божествена. Умопомрачително секси.* Накрая той се отказа и просто добави: — Няма да се случи с теб.

После насочи вниманието си към ръцете ми. Дали той... дали смяташе, че съм красива? Никога не се бях съмнявала в реакцията, която предизвиквах сред момчетата на моите години, ала колкото до него... не знаех какво да си мисля. От което стягането в гърдите ми още повече се засили.

— Случило се е с майка ми. Тя е била красавица. Предполагам, че още е или поне донякъде. Но не е такава, каквато е била някога. — Додадох с горчивина: — Отдавна не съм я виждала. Сега може би изглежда съвсем различно от жената, която помня.

— Не харесваш майка си — отбеляза той.

— Значи си забелязал, така ли?

— Ти почти не я познаваш.

— Тъкмо в това е цялата работа. Тя ме изостави. Позволи на Академията да ме отгледа.

Когато свърши с почистването на раните ми, той взе бурканче с някакъв мехлем за мазане и започна да го в грива в загрубелите участъци на кожата ми. От усещането на ръцете му, масажирани моите, се почувствах окончателно изгубена.

— Това, което каза, е вярно, но какво друго е можела да стори? Знам, че ти искаш да си пазител. Зная какво означава това за теб. Смяташ ли, че тя е трябвало да се откаже от мечтата си, за да те отгледа? След като и без това ти си прекарвала по-голямата част от живота си тук?

Не ми беше приятно да ме нападат с толкова логични аргументи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съм лицемерка?

— Казвам само, че може би не бива да си толкова сурова спрямо нея. Тя е много уважаван дампир. Тя е избрала този път и за теб.

— Няма да умре, ако ме посещава по-често — промърморих аз.

— Но ми се струва, че имаш право. Или поне до известна степен. Предполагам, че можеше да бъде и по-зле. Можех да отрасна сред кървавите курви.

Дмитрий надигна глава.

— Аз израснах в общество на дампери. Те не са толкова лоши, колкото си мислиш.

— О. — Внезапно се почувствах като глупачка. — Не исках да кажа...

— Всичко е наред. — Той отново фокусира цялото си внимание върху ръцете ми.

— Значи ти също си имал семейство там? И си израснал с роднините си?

Той кимна.

— Имам майка и две сестри. Но не ги виждах често, след като заминах за училището. Все пак продължаваме да поддържаме връзка. В повечето случаи общностите заместват семействата. Сред тях може да има много любов, независимо какви истории си слушала.

Отново се изпълних с горчивина и сведох очи, за да прикрия горестния си поглед. Дмитрий бе имал по-щастлив семеен живот със скромната си майка и родствениците си, отколкото аз с моята „уважавана от всички“ майка пазител. Със сигурност той по-добре познаваше своята майка, отколкото аз моята.

— Да, но... не е ли странно? Не посещават ли много мъже морои тези общности, за да... Нали се сещаш?

Ръцете му продължаваха да описват кръгове върху моите длани.

— Понякога.

Имаше нещо опасно в интонацията му, нещо, което ми подсказа, че бяхме засегнали нежелана за него тема.

— Аз... аз съжалявам. Нямах намерение да ти припомням нещо лошо...

— Всъщност... ти може би няма да го възприемеш като лошо — каза ми той, след като помълча в продължение на почти една минута.

На устните му се появи тъжна усмивка. — Ти не познаваш баща си, нали?

Поклатих глава.

— Не. Знам само, че трябва да е бил много красив.

Дмитрий вдигна очи към лицето ми, после погледът му се плъзна по мен.

— Да, сигурно. — После се зае пак да разтвива китките ми, като добави с предпазлив тон: — Аз пък познавам моя.

Смразих се от изненада.

— Наистина ли? Повечето мъже сред мороите не остават... искам да кажа, че някои го правят, но както сам знаеш, те обикновено само...

— Е, той е харесвал майка ми. — Обаче не произнесе с топлота думата „харесвал“. — И понякога я посещаваше. Той е баща и на моите сестри. Но когато идваше при нас... е, не се държеше много добре с майка ми. Правеше някои ужасни неща.

— Като например... — Поколебах се. Все пак не говорехме за кого да е, а за майката на Дмитрий. Просто не знаех докъде мога да продължавам с любопитството си. — Нещо като онова с кървавите курви?

— По-скоро я биеше и други такива — отговори той равнодушно.

Завърши бинтоването на ръцете ми, но все още продължаваше да ги държи в своите. Не бях сигурна дали въобще го бе забелязал. Аз поне със сигурност го забелязах. Неговите ръце бяха едри и топли, с дълги и грациозни пръсти. Пръсти, които в един друг живот биха могли да свирят на пиано.

— О, Господи — промълвих аз. Колко ужасно е това. Стиснах ръцете му, които бяха уловили моите. Той ми отвърна, като също стисна моите. — Това е ужасно. А тя... тя просто му е позволявала?

— Ами позволяваше му. — Ъглите на устата му се присвиха в тъжна усмивка. — Но аз не.

Обзе ме силна възбуда.

— Каж ми, разкажи ми как си го помлял от бой.

Усмивката му се разшири.

— Направих го.

— Леле. — Не можех да си представя, че Дмитрий може да бъде по-велик, но се оказа, че съм се заблуждавала. — Набил си баща си. Искам да кажа, че е наистина ужасно... това, което се е случило между вас. Но, хм, ти наистина си бог.

Той примигна учудено.

— Какво?

— А, нищо. — Побързах да сменя темата. — На колко години си бил тогава?

Той обаче май още не можеше да се осъзнае след забележката, че е бог.

— На тринадесет.

Брей! Определено е бог.

— Пребил си баща си, когато си бил само на тринадесет?

— Не беше толкова трудно. Дори и тогава бях по-силен от него и висок почти колкото него. Не можех да му позволя да продължава така. Трябваше да бъде научен, че да си морой и от кралски произход, не означава, че може да вършиш каквото си поискаш с другите хора... дори и с кървавите курви.

Зяпнах го с нямо удивление. Не можех да повярвам, че току-що каза това за родната си майка.

— Съжалявам.

— Всичко е наред.

Парченцата от мозайката започнаха да се наместват.

— Затова се разстрои толкова заради Джеси, нали? Той също е от кралски произход и се опита да се възползва от едно момиче дамфир.

Дмитрий отклони поглед.

— Разстроих се поради много причини. В края на краищата ти беше тази, която бе нарушила правилата, и...

Не довърши, а вместо това ме погледна право в очите, и то така, че кръвта ми се разбушува.

Споменът ми за онази вечер с Джеси обаче тутакси помрачи настроението ми. Сведох очи надолу.

— Зная, че си се наслушал на това, което хората говорят за мен, че аз...

— Зная, че не е вярно — прекъсна ме рязко той. Мълниеносно изстреляният му отговор ме изненада. Без да се замислям, съвсем глупаво го попитах:

— Да, ама откъде можеш да си толкова убеден, че аз...

— Защото те познавам — отвърна той твърдо. — Познавам характера ти. И зная, че от теб ще стане страхотен пазител.

Увереността му отново ме изпълни с топлина.

— Радвам се, че някой вярва в мен. Всички останали си мислят, че съм напълно безотговорна.

— След като се тревожиш толкова много за Лиса, дори повече, отколкото за самата себе си? — Той поклати глава. — Не. Ти разбираш своите отговорности по-добре от пазители, които са два пъти по-възрастни от теб. Сигурен съм, че ще направиш всичко, за да успееш.

Замислих се над това.

— Не зная дали ще успея да се справя с всичко, което ще ми се наложи да върша.

Вместо отговор той само повдигна едната си вежда.

— Например не искам да си подстригвам косата — обясних му. Дмитрий ме изгледа озадачено.

— Не си длъжна да си подстригваш косата. Няма подобно изискване.

— Ама всичките други жени сред пазителите се подстригват късо. За да се виждат татуировките им.

Най-неочаквано той пусна ръцете ми и се наведе напред. Бавно протегна ръка и докосна косата ми, като усуква замислено един кичур около пръста си. Замрях и за миг светът сякаш изчезна, усещах само докосването на пръстите му. После той пусна кичура, изглеждаше леко изненадан — и смутен — от това, което бе направил.

— Не я подстригвай — изрече с дрезгав глас. Незнайно как отново добих дар слово.

— Но никой няма да вижда татуировките ми, ако не го направя.

Той тръгна към вратата, но там се спря за миг, обърна се и лека усмивка заигра на устните му.

— Тогава я носи вдигната.

ГЛАВА 14

През следващите два дни продължих да шпионирам Лиса, макар всеки път да изпитвах известно чувство на вина. Тя винаги бе мразила, когато го правех случайно, а ето че сега беше съзнателно.

Непрекъснато наблюдавах как тя методично се сближава все по-успешно с кралските потомци. Не можеше да използва внушението върху цяла група, затова обработваше жертвите си една по една. Въздействието бе силно, макар да ставаше по-бавно. Всъщност не ѝ бяха необходими много усилия, за да стане отново център на внимание. Мнозина от тях не бяха толкова повърхностни, колкото изглеждаха; те помнеха каква бе Лиса преди и наистина я харесваха. С радост се скупчваха около нея, така че само месец и половина след завръщането ни в Академията всичко отново беше постарому — сякаш никога не я бе напускала. И през цялото това време, докато популярността ѝ растеше, тя се застъпваше постоянно за мен и настройваше групата си срещу Мия и Джеси.

Една сутрин проникнах в съзнанието ѝ, докато тя се приготвяше за закуска. Последните двадесет минути бе посветила на прическата си — продухваше и изправяше косата си — нещо, което не бе правила напоследък. Седнала на леглото си в стаята, Натали следеше с любопитство процеса. Когато Лиса се пресегна към кутийката с гримове си, Натали най-после заговори:

— Хей, довечера ще се съберем след часовете в стаята на Ерин, за да гледаме филм. Ще дойдеш ли с нас? — Често пусках шеги колко скучна е Натали, но приятелката ѝ Ерин беше още по-отчаяна работа — една гола стена бе по-интересна от нея.

— Не мога. Ще помагам на Камила да направи светли кичури на Карли.

— Напоследък май прекарваш доста време с тях.

— Да, предполагам. — Лиса сложи спирала на миглите си и очите ѝ тутакси станаха по-големи и изразителни.

— Аз пък мислех, че вече не ги харесваш.

— Промених мнението си.

— Изглежда, че и те напоследък започнаха да те харесват. Искам да кажа, не че всички не биха те харесали, но след като се завърна, ти не си говореше с тях, а и те не ти обръщаха внимание. Чувала съм ги да говорят това-онова по твой адрес, и то доста често. Е, това не е кой знае колко изненадващо, като се има предвид, че са приятелки на Мия, нали, ама не е ли адски странно как сега започнаха толкова много да те харесват? Виж какво, от известно време постоянно ги слушам как обсъждат първо да разберат какво искаш да правиш ти, преди те самите да решат какво ще правят. А и цялата им тайфа сега защитава Роуз, което пък вече си е направо адски откачено. Не че вярвам на всичко, което се говори за нея, но никога не съм си помисляла дори, че е възможно...

Зад безобидното на пръв поглед бърбрене на Натали се долавяше подозрителна нотка, която не убягна на Лиса. Навярно Натали никога не си бе представяла, че може да съществува такова чудо като внушението, но Лиса не можеше да рискува невинните въпроси на Натали да прераснат в нещо по-сериозно.

— Знаеш ли какво ми хрумна току-що? — прекъсна я тя. — Може би в крайна сметка ще успея да се отбия при Ерин. Обзалагам се, че кичурите на Карли няма да отнемат чак толкова много време.

Неочакваното предложение на Лиса тутакси пренасочи потока от мисли на Натали.

— Наистина ли? О, това е супер! Ерин ми сподели колко е тъжно, че вече не движиш с нас, а аз й казах...

Лиса продължи да използва внушението и много скоро си върна популярността. Следях я мълчаливо, без да се издавам, но постоянно се тревожих, макар че благодарение на усилията ѝ подозрителните погледи и клюките за мен значително намаляха.

— Това ще събуди подозрение — прошепнах ѝ аз един ден, когато бяхме в църквата. — Някой ще започне да се чуди и да задава неудобни за нас въпроси.

— Не ставай мелодраматична. Настроенията тук непрекъснато се менят — днес е популярен един, а утре друг.

— Ама не по този начин.

— Нима не вярваш, че може да се дължи само на личните ми качества?

— Разбира се, че вярвам, но щом Кристиан успя да се досети, тогава и някой друг може да...

Думите ми бяха прекъснати от две момчета, седнали на същата скамейка по-нататък, които изведнъж избухнаха в смях. Изгледах ги сърдито и застинах, като видях, че гледаха право към мен без дори да си направят труда да прикрият нахалното си хилене.

Отместих поглед и се опитах да не им обръщам внимание. Изведнъж ми се прииска свещеникът по-скоро да започне службата. Но Лиса също забеляза подигравателните им погледи и на лицето ѝ неочаквано се изписа гняв. Не отрони нито дума, но усмивките им взеха много бързо да се стопяват под упоритото втренчения ѝ поглед.

— Кажете ѝ, че съжалявате — каза им тя. — И го направете така, че тя да ви повярва.

Само след миг те едва не се изпотрошиха да ми се извиняват и да молят за прошка. Направо не можех да повярвам. Тя бе използвала внушението на обществено място... при това от всички възможни места бе избрала именно църквата. И на всичкото отгоре бе въздействала едновременно на двама души.

Накрая двамата досадници изчерпаха запасите си от извинения, но Лиса не бе свършила.

— Това ли е най-доброто, на което сте способни? — скастри ги тя.

Очите им тревожно се оцъклиха. И двамата бяха ужасени, че са я разгневили.

— Лис — намесих се аз и я докоснах по ръката. — Всичко е наред. Аз, ъ, такова, приемам извиненията им.

Лицето ѝ все още излъчваше неодобрение, но накрая ми кимна. А тъпанарите въздъхнаха облекчено.

Брей! Никога не бях изпитвала такова облекчение от започването на иначе тъй скучната неделна служба. През телепатичната ни връзка усещах мрачното ѝ задоволство. Това не беше свойствено за нея и никак, ама никак не ми допадна.

За да се разсея от мислите за обезпокоителното ѝ поведение, се заех — както често го правех напоследък — да изучавам околните. Недалеч от нас Кристиан открито наблюдаваше Лиса с тревожно

изражение. Щом срещна погледа ми, се намръщи и рязко се извърна настрани.

Дмитрий както обикновено седеше на най-задната скамейка, само че сега не се озърташе — какъвто бе навикът му — към всеки ъгъл за евентуална опасност. В момента изглеждаше вгълбен в себе си, а в изражението му се долавяше болка. Все още не можех да си обясня защо въобще идваше в църквата. Не ми се струваше особено вярващ.

Изправен най-отпред, свещеникът отново ни заговори за свети Владимир:

— Неговият дух бил извънредно силен и той действително бил надарен от Бог. Когато ги докосвал, сакатите прохождали, слепите проглеждали. Само щом закрачел по поляните, и цветята наоколо разцъфтявали.

Брей, дай им на мороите още светци...

Чакай! Какво чух? Изцерявал сакатите и слепците?

Въобще бях забравила за свети Владимир. Мейсън ми бе споменал, че Владимир връщал хората от царството на мъртвите и това ми бе напомнило за случилото се някога с Лиса. После обаче разни други неща отвлякоха вниманието ми и известно време никак не ми беше до размишления за светеца и неговата „целуната от сянката“ пазителка, нито за тяхната връзка. Как съм могла да проспя тази тъй важна следа? Ето че се оказва, че госпожа Карп не е била единствената сред мороите, която може да лекува също като Лиса. Можел го е и свети Владимир.

— И през цялото време хората се тълпели около него, сбирали се за проповедите му, обичали го, зажаждали да следват поученията му и да чуят от устата му как проповядва словото Божие...

Обърнах се и се възрях в Лиса. Тя ме изгледа озадачено.

— Какво?

Но нямах възможност да ѝ отговоря — дори не знаех какви думи да подбера, за да споделя съмненията си — защото веднага след края на неделната църковна служба ме подбраха, за да ме отведат в моето женско затворническо отделение.

Щом се озовах в стаята си, незабавно се заех да потърся в интернет нещо повече за деянията на свети Владимир, ала не изскочи нищо, което да свърши работа. По дяволите. Мейсън бе преровил всички книги в библиотеката и остана доста разочарован от оскъдната

информация за светеца. Тогава какво ми оставаше? Нямаше начин да науча нещо повече за този овехтял светец, тънещ в прахта на столетията.

Или имаше? Какво бе подхвърлил Кристиан в онзи първи ден от срещите си с Лиса?

А пък там се пази старо ковчеже, пълно с писанията на благословения и луд свети Владимир.

Складът на тавана на параклиса. Там бяха тези ръкописи. Кристиан ги бе открил. Трябваше да надникна в тях, но как да стане? Не можех да помоля свещеника. Как ще реагира той, ако открие, че ученици са тършували там? Кристиан ще бъде лишен от тайната си бърлога. Но може би... може би самият Кристиан би могъл да ми помогне. Само че днес беше неделя, така че нямаше да го видя преди утре следобед. Но дори и тогава няма да знам дали ще имам шанса да поговоря с него насаме.

По-късно, докато отивах в гимнастическия салон за упражненията по бойни умения, се спрях в кухнята, за да си грабна една шепя ядки от купата на тезгяха. Натъкнах се на двама от новациите — Майлс и Антъни. Майлс подсвирна, щом ме видя.

— Как го даваш, Роуз? Самотна ли си? Искаш ли малко компания?

— Не бой се — захили се Антъни. — Няма да те ухапя, но пък мога да направя нещо друго, което искаш.

Трябваше да мина през вратата, край която се мотаеха тези двама досадници. Изгледах ги свирепо и понечих да се промуша покрай тях, но Майлс ме улови през кръста и ми пусна ръка отзад.

— Свали си ръцете от задника ми, преди да съм ти размазала физиономията — предупредих го, като отскочих настрана. Но само за да попадна в лапите на Антъни.

— Хайде де — подкачи ме Антъни, — аз пък си мислех, че няма да имаш нищо против да оправиш едновременно и двамата.

Внезапно заговори нов глас.

— Ако не се махнете веднага от нея, аз ще ви оправя и двамата. — Беше Мейсън. Моят герой.

— Много се надуваш, Ашфорд — изрече Майлс. Той беше поедрият от двамата и като се изпречи пред Мейсън, успя да го закрие от погледа ми. Антъни веднага се дръпна от мен, заинтересуван повече от

това дали ще има бой, или не. Въздухът се насити изведнъж с толкова много тестостерон, че ми се поиска да надяна противогаз.

— И ти ли я оправяш? — попита Майлс към Мейсън. — Не искаш да я поделяш с приятелите, а?

— Кажеш ли още една дума за нея, ще ти откъсна главата!

— Защо? Та тя е само една евтина кървава...

Мейсън го халоса с все сила. Не успя да откъсне главата на Майлс, дори кръв не му пусна, нито му счупи някой кокал, но явно онзи доста го заболя. Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите и той политна към Мейсън. Точно тогава обаче се чу шум от отварянето на врата в коридора и всички замръзнаха по местата си. Пристигането на тълпа от новаци само щеше да затрудни сбиването на по-големите.

— Може би ще се появят и пазителите — ухили се Мейсън. — Искате ли да разберат, че сте се сбили заради момиче?

Майлс и Антъни си размениха многозначителни погледи.

— Хайде — рече Антъни. — Да вървим. Нямаме време за това.

Майлс го последва, макар и неохотно.

— По-късно ще те докопам, Ашфорд — закани се той.

Когато се махнаха, аз се обърнах към Мейсън.

— Значи ще се биеш заради момиче?

— Ако се наложи — отвърна той сухо.

— Не се нуждая от твоята помощ.

— Разбира се. И сама се справяш много добре.

— Те ме изненадаха неподготвена, това е всичко. Но накрая щях да се справя с тях.

— Виж какво, не си го изкарвай на мен. Ясно ми е, че настроението ти е вкиснато заради онези двамата.

— Просто не ми харесва да ме третират като... момиче.

— Но ти си момиче. А аз само се опитах да помогна.

Вгледах се в него и се уверих, че е напълно честен. Наистина искаше да ми помогне. Нямаше смисъл да се държа лошо с него, след като и без това имах толкова много врагове, заслужаващи омразата ми.

— Е... благодаря. Извинявай, че ти се изрепчих.

Поговорихме си още малко и аз успях да измъкна от него последните клюки, които се носеха в училището. Той ми призна, че забелязал нарасналата популярност на Лиса, но не го намират за странно. Докато си говорех с него, ми направи впечатление, че ме зяпа

с обожание. Изпълних се с тъга, че му вдъхвам такива чувства. Дори изпитах вина.

Какво толкова, ако изляза с него? Той беше добър, забавен и определено изглеждаше много добре. Разбрахме се. Защо постоянно се забърквах с други момчета, когато един толкова сладък и готин тип ме желаше? Защо не можех да откликна на чувствата му?

Отговорът ми хрумна, преди да престана да си задавам тези въпроси. Не можех да стана приятелка на Мейсън, понеже когато си представях как някой ме прегръща и ми нашепва приятни мръсотии в ухото, той винаги го правеше с руски акцент.

Мейсън продължаваше да ме съзерцава с възхищение, очевидно неподозиращ какви мисли се въртяха в главата ми. И докато го гледах, внезапно осъзнах как мога да използвам чувствата му в моя полза.

Макар да се чувствах донякъде виновна, се настроих на флиртаджийска вълна и видях как въодушевлението на Мейсън веднага нарасна. Облегнах се до него на стената, така че ръцете ни да се докосват, и му се усмихнах лениво.

— Знаеш ли, аз все още не одобрявам желанието ти да се правиш на голям герой, но ти наистина успя да ги изплашиш. Струваше си да се види тази гледка.

— Но все пак не одобряваш намесата ми?

Прокарах пръсти по ръката му.

— Не. Искам да кажа, че по принцип е супер, но не и на практика.

Той се засмя.

— Как пък не! — Хвана ръката ми и ме погледна многозначително. — Понякога се налага да бъдеш спасена. Мисля, че понякога ти харесва да бъдеш спасявана, само че не си го признаваш.

— Аз пък мисля, че спасяването на хора те възбужда, ама не искаш да си го признаеш.

— Не мисля, че знаеш какво ме възбужда. Спасяването на млади девички като теб е благородна задача — заяви той надменно.

Потиснах желанието си да му цапна един заради определението „млади девички“.

— Тогава го докажи. Направи ми една услуга, след като това е „благородна задача“.

— Разбира се — веднага се съгласи той. — Само кажи какво искаш.

— Трябва да предадеш едно съобщение на Кристиан Озера. Готовността му да ми помогне видимо поспадна.

— Какво?... Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозно говоря.

— Роуз... не мога да говоря с него. Знаеш много добре.

— Преди малко ми се стори, че ми предложи помощта си. Мисля, че точните ти думи бяха: „спасяването на млади девизи е една благородна задача“. Такива като мен.

— Не виждам какво благородно има в молбата ти. — Веднага го измерих с най-изпепеляващия си поглед. И той тутакси омекна. — Какво искаш да му кажа?

— Кажи му, че се нуждаем от книгите на свети Владимир. Онези в ковчежето. И че трябва да ми ги даде колкото може по-скоро. Кажи му още, че е заради Лиса. А накрая трябва да му обясниш, че... кажи му, че съм го излъгала онази вечер, когато беше приемът на кралицата. — Поколебах се за миг. — Кажи му още, че съжалявам.

— Нищо не разбирам.

— Не ти и трябва. Просто то напрани. Моля те!

Отново го озарих с най-подкупващата си усмивка.

И след като набързо ме увери, че ще види какво може да направи, той тръгна за обяда, а аз се запътих към салона за тренировките.

ГЛАВА 15

Мейсън изпълни възложената му поръчка. Намери ме на другия ден преди започването на часовете. Носеше със себе си кутия с книги. — Взех ги — рече ми той. — Но побързай да ги прибереш някъде, преди да си пострадала от това, че разговаряш с мен.

Подаде ми ги, а аз изръмжах, щом поех кутията. Оказа се доста тежка.

— Кристиан ли ти ги даде?

— Да. Успях да говоря с него, без някой да забележи. Той е доста особен, забелязала ли си?

— Да, забелязала съм. — Възнаградих Мейсън с щедра усмивка, при която той разцъфтя от радост. — Благодаря. Това означава много за мен.

Колкото можах по-бързо отнесох плячката в моята стая. Съзнавах колко странно би изглеждало в очите на околните някой, който толкова силно мрази учението като мен, изведнъж да се усамоти в стаята си, за да се зарови сред прашни писания от далечното четиринадесето столетие. Но като разтворих първата книга, видях, че всъщност държах в ръцете си преписи от по-стари преписи от още по-древни преписи. Навярно най-първите отдавна се бяха разпаднали на прах.

Докато прелиствах книгите, открих, че всички попадат в три категории: книги, написани от хората след смъртта на свети Владимир; по-стари книги, написани от негови съвременници, и накрая един дневник, може би написан от самия светец. Какво бе споменал Мейсън за първичните и вторичните източници? Искях да прочета най-вече книгите от последните две категории.

Онзи, който някога бе преписвал тези съчинения, бе преразказал написаното на по-съвременен език, тъй че не ми се налагаше да чета на староанглийски или нещо подобно. Или по-скоро на руски, предположих аз, като си припомних, че свети Владимир бе живял в тази страна.

Днес изцерих майката на Сава, която отдавна страдаше от силни болки в стомаха. Сега болестта ѝ изчезна, но Бог не ми позволи да преживея леко това събитие. Много съм слаб и замаян, а лудостта се опитва да проникне в главата ми. Всеки ден благодаря на Бога за целунатата от сянката Анна, защото без нея сигурно нямаше да издържа.

Отново Анна. И отново „целунатата от сянката“. Беше написал много за нея, наред с другите си преживелици. През повечето време беше писал дълги проповеди, досущ като онези, които слушах в църквата. Суперскучни, безкрайно тежави. Но през останалото време книгата се четеше с лекота, като дневник, описващ случващото се с него през всеки изминал ден. Оказа се — ако всичкото това не бе някаква пълна измислица, — че той през цялото време е лекувал. Тежко болни. Ранени. Дори растения. Съживявал изсъхналите посеви, когато хората започвали да измират от глад. А понякога дори карал цветята да разцъфнат, просто така.

Продължавах да чета в захлас. Скоро установих, че за стария Влад било много добре да има Анна до себе си, защото иначе съвсем щял да се побърка. Колкото повече използвал магическите си сили, толкова повече отслабвал. И ставал все по-неоправдано гневен или тъжен. Обвинявал за това демоните и разни други глупави измишльотини, но очевидно страдал от дълбока депресия. Веднъж дори, както сам признава в дневника си, посегнал на живота си. Но Анна го спряла. И го спасила.

По-нататък, докато четях книгата, написана от някого, който очевидно е познавал лично свети Владимир, се натъкнах на следните редове:

И мнозина също възприемаха като чудо небивало тази сила, с която бе благословен Владимир, с която се отличаваше от другите. Мороите и дампирите се скупчваха

около него и оставаха заслушани в думите му, щастливи само да са близо до него. Някои казваха, че е докоснат от лудостта, а не от Светия дух, но повечето го обожаваха и бяха готови да сторят всичко, което би поискал от тях. Така Бог е белязал своите избраници и ако такива мигове биват последвани от халюцинации и отчаяние, това е нищожна жертва в името на доброто и благото на хората.

Звучеше като онова, на което ни учеше нашият свещеник, но аз усещах, че тук има нещо повече от „обаяние на личността“. Хората са го обожавали и са били готови на всичко, което той би поискал от тях. Да, Владимир несъмнено е използвал внушението върху своите последователи. Сигурна бях в това. Внушението, което в онези древни времена доста от морите са владеели, преди да им бъде забранено да прибъгват до него, само че никога не го прилагали върху други морои или дампири. Защото не са можели. Само че Лиса можеше.

Затворих книгата и се облегнах в леглото. Владимир бе лекувал растения и животни. Владеел е внушението до краен предел. Ала използването на тази сила го е карала да се чувства потиснат, обземала го е лудост...

Ала най-странното беше, че всички описваха Анна, неговата най-предана пазителка, като целуната от сянката. Този израз ме изуми още когато го чух за пръв път...

„Ти си целуната от сянката! Ти трябва да се грижиш за нея!“

Госпожа Карп ми бе изкрещяла тези думи, докато ръцете ѝ разтърсваха раменете ми. Беше се случило преди две години, в нощта, в която бях отишла в главната сграда на горните класове, за да върна някаква книга. Беше тъкмо след вечерния час и коридорите вече бяха напълно пусети. Но отнякъде внезапно се дочу силна караница и след миг иззад ъгъла изскочи госпожа Карп, разплакана, обезумяла, с див блясък в очите.

Притисна ме към стената, здраво стиснала раменете ми.

— Разбираш ли какво става?

Вече бях научила достатъчно хватки за самоотбрана, така че може би щях да успея да я оттласна от себе си, но бях толкова

шокирана, че не можех да помръдна.

— Не.

— Те идват за мен. Ще дойдат и за нея.

— За кого?

— За Лиса. Ти трябва да я защитиш. Защото колкото повече я използва, толкова по-зле ще става за самата нея. Спри я, Роуз. Спри я, преди да забележат, преди да забележат и да я отведат. Измъкни я оттук.

— Аз... какво искате да кажете? Да я махна от... имате предвид... от Академията?

— Да! Трябва да се махнете. Вие сте свързани. Сега всичко зависи от теб. Отведи я от това място.

Думите ѝ бяха налудничави. Никой никога не напускаше Академията. Но докато ме притискаше там към онази стена и се взираше в очите ми, започнах да се чувствам много странно. Някаква мъгла забули ума ми. Това, което ми каза, внезапно прозвуча съвсем разумно, дори ми се стори най-смисленото нещо на света. Да. Трябваше да махна Лиса оттук, да я отведа...

По коридора отекнаха нечии стъпки и иззад ъгъла се показа група пазители. Не ги познавах; явно не бяха от Академията. Те я отскубнаха от мен и я уловиха здраво. Някой ме попита дали съм добре, но аз само се взирах в госпожа Карп.

— Не ѝ позволявай да използва силата! — изкрещя ми тя. — Спаси я! Спаси я от самата нея!

По-късно пазителите ми обясниха, че тя не била добре и че била отведена на място, където да се възстанови. Там щяла да бъде в безопасност и за нея щели да се грижат добре, увериха ме те. Щяла непременно да се възстанови.

Само че не стана така.

Върнала се в настоящето, аз се втренчих в старите книги, опитвайки се да сглобя в едно всичките късчета: Лиса, госпожа Карп и свети Владимир.

Но какво трябваше да направя?

Някой почука на вратата на стаята ми и аз се сепнах, изтръгната от мислите си. Никой не ме посещаваше, дори и хората от персонала

на Академията, заради наложения ми домашен арест. Когато отворих вратата, видях Мейсън да ме чака в коридора.

— Два пъти за един ден? — удивих се аз. — И как се добра до тук?

Усмихна ми се ослепително.

— Ами някой взел, че хвърлил неизгасена кибритена клечка в едно от кошчетата за отпадъци в банята. Срамна постъпка. И сега целият персонал се е струпал там, за да гаси огъня. Хайде, дошъл съм да те отмъкна.

Поклатих глава. Очевидно новата мода в нашето учебно заведение се свеждаше до запалване на огън като средство за привличане на вниманието. Кристиан бе започнал, а ето че сега и Мейсън го последва.

— Съжалявам, но тази вечер няма да ме спасяваш. Ако ме хванат...

— По заповед на Лиса.

Млъкнах и се оставих да ме измъкне тихомълком от сградата. Отведе ме в спалните помещения на мороите и по някакво чудо ме вмъкна в сградата, а после и в нейната стая, без никой да ни забележи. Питях се дали и в тази сграда нямаше огън в банята.

В стаята купонът се вихреше с пълна сила. Лиса, Камила, Карли, Ейрън и още няколко други съученици — все потомци на най-изисканите кръгове от най-висшата придворна аристокрация — седяха или пристъпваха напред-назад, смееха се, слушаха шумна музика и си предаваха един на друг бутилка с уиски. Никаква Мия, никакъв Джеси. След няколко секунди забелязах Натали да седи по-настрани от групата, очевидно неуверена как да реагира на всичко това. От пръв поглед се набиваше на очи, че е доста притеснена.

Лиса с усилие се изправи на крака. Бурните усещания, които долавях посредством нашата връзка, ми подсказаха, че е попрекалила с пиенето.

— Роуз! — Обърна се към Мейсън с ослепителна усмивка. — Ти успя да я доведеш.

Той ѝ се поклони церемониално, доземи, като предан придворен паж.

— Изцяло съм на вашите заповеди.

Надявах се да го бе сторил единствено заради тръпката, а не под влиянието на внушението. Лиса ме обгърна с ръка през кръста и ме повлече нататък към останалите.

— Присъединявай се към празненството.

— Какво празнуваме?

— Не зная. Може би твоето измъкване тази вечер.

Неколцина от гостите държаха в ръце пластмасови чаши, вдигаха ги за наздравници и ме поздравяваха сърдечно. Аби Бадика и Зандър наляха уиски в още две чаши, за да връчат едната на мен, а другата на Мейсън. Поех моята с усмивка, макар да се чувствах неспокойна заради събитията от тази вечер. Не беше толкова отдавна, когато бих посрещнала с възторг всяка подобна сбирка и само за тридесет секунди щях да си изпразня чашата. Ала сега ме безпокояха много, прекалено много неща. Като например откритието, че всички присъстващи тук особи от кралско потекло се отнасяха към Лиса като към богиня. Сякаш никой от тях вече не си спомняше как аз бях обвинявана, че съм била нейната проклета кървава курва. Измъчваше ме и това, че Лиса беше напълно нещастна, въпреки че външно сияеше, като непрекъснато се усмихваше и смееше.

— Откъде докопахте уискито? — поинтересувах се аз.

— От господин Наги — обясни ми Ейрън, седнал много близо до Лиса.

Всички знаеха за слабостта на господин Наги. Той постоянно си пийваше след часовете и за целта поддържаше свой таен склад в кампуса. Много често местеше местоположението му, но ние винаги откривахме скривалищата му.

Лиса се наведе към рамото на Ейрън.

— Ейрън ми помогна да проникна в стаята му и я задигнахме. Пиячката де. Беше я скрил на дъното на шкафа с боите.

Другите прихнаха от смях, а Ейрън я изгледа с пълно и безусловно обожание. Развеселена, аз се успокоих от явното доказателство, че тя въобще не бе прибегвала до внушение, за да му въздейства. Той просто си беше луд по нея. Винаги е било така.

— Защо не пиеш? — попита ме след малко Мейсън, като ми шепнеше в ухото.

Сведох поглед надолу към чашата си и донякъде се изненадах, че още бе почти пълна.

— Не зная. Може би защото се опасявам, че пазителите не бива да пият, когато са на служба.

— Че ти сега не си на служба! Не си на смяна. И още дълго няма да бъдеш. Откога стана толкова отговорна?

Не се смятах за толкова отговорна. Но наистина си мислех за Дмитрий, за това, което ми бе казал за баланса между забавленията и задълженията. Струваше ми се неправилно да си позволявам да лудувам, след като напоследък Лиса бе толкова уязвима и нестабилна. Измъкнах се от тясното пространство между нея и Мейсън и приближих Натали.

— Здравей, Нат. Много си тиха тази вечер.

Тя държеше в ръка чашата си, пълна като моята.

— Ти също.

Засмях се.

— Да, права си.

Тя наклони глава, докато гледаше Мейсън и другите потомци на знатни фамилии като участници в някакъв научен експеримент. Те бяха погълнали доста уиски, откакто бях пристигнала, и забавленията им постепенно ставаха все по-глупави.

— Странно, нали? Ти беше свикнала да си център на вниманието. А ето че сега тя пое тази роля.

Примигнах от изненада. Не бях се замисляла за това.

— Така е.

— Хей, Роуз — извика Зандър, като едва не разля питието си по пътя към мен. — Какво е усещането?

— Усещането от кое?

— Да се оставиш някой да пие от кръвта ти?

Другите се смълчаха и в стаята надвисна някакво напрегнато очакване.

— Тя не е вършила това — обади се Лиса с предупредителна нотка в гласа. — Вече ти го казах.

— Да, да. Зная, че нищо не е имала с Джеси и Ралф. Но вие двете сте го правили, нали? Докато не бяхте тук.

— Я зарежи това — рече Лиса. Внушението ѝ действаше най-добре при директен контакт очи в очи, а сега вниманието му беше насочено към мен, не към нея.

— Искам да кажа, че е готино и всичко останало. Вие двете сте правили това, което е трябвало да се прави, нали? Не е същото като да си нейна охраняваща. Исках само да знам какво е усещането. Даниела Шелски веднъж ми даде да я ухапя. После ми каза, че нищо особено не била усетила.

От момичетата се изтръгна едно колективно „ужас“. Секс и пиене на кръв от дампитите се възприемаше като мръсна работа, но между морите бе равносилно на канибализъм.

— Ти си такъв лъжец — обади се Камила.

— Не, говоря сериозно. Беше само едно малко ухапване. Тя обаче не се въодушеви чак толкова, колкото се случва със охраняващите. Нали? — Той отпусна ръката си на рамото ми. — Та как е?

Лицето на Лиса се скова и побледня. Алкохолът бе притъпил чувствата ѝ, но аз можех да разчета достатъчно, за да съм наясно какво изпитва. Черни плашещи мисли нахълтаха в мен, при това подсилени със солидна доза ярост. Обикновено тя успяваше да обуздава чувствата си — за разлика от мен, — но досега не бях засичала в нея толкова мощен прилив на едва сдържани емоции. Не, веднъж и това се бе случвало, на едно парти, подобно на сегашното, няколко седмици, след като отведеха госпожа Карп.

Купонът онази вечер бе организиран от Грег Дашков, далечен братовчед на Натали. Очевидно родителите му разполагаха с доста връзки сред висшите кръгове, защото стаята на Грег бе сред най-просторните в цялата сграда. Преди трагичната злополука Грег беше приятел с Андре, по-големия брат на Лиса, затова беше безкрайно щастлив, когато му възложиха ролята на попечител на Лиса. Именно той започна да я въвежда сред избраното висше общество. Грег се зарадва също на възможността да вземе и мен под крилото си, така че онази вечер двете се чувствахме като у дома си. За второкурсник като мен общуването с висшите представители на аристокрацията на морите действително беше адски голяма работа.

Онази вечер пих доста, но въпреки това не изпусках Лиса от погледа си. През цялата вечер тя бе на ръба на раздражението, уморена от многочисленото и шумно обкръжение. Но никой не го забеляза, тъй като тя общуваше с лекота е всички наоколо. Алкохолното опиянение ми пречеше да улавям докрай нейните

чувства, но след като Лиса изглеждаше добре, не се тревожех чак толкова много.

Внезапно Грег прекъсна по средата поредната си целувка с мен и се загледа над рамото ми към нещо друго. И двамата седяхме на един стол, по-точно аз се бях настанила върху коленете му, затова трябваше да извия врата си, за да хвърля бегъл поглед в същата посока.

— Какво става?

Той поклати глава, развеселен и едновременно раздражен.

— Уейд е довел своята хранваща.

Проследих погледа му до ъгъла, където Уейд Воуд се бе изправил, праметнал ръка през рамото на едно момиче на моята възраст. Тя беше от човешката раса, доста красива, с къдрава руса коса и порцелановобяла кожа заради загубата на кръв. Още няколко момчета се навъртаха около нея и Уейд, като се смееха и понякога я погалваха по лицето и косата.

— За днес вече достатъчно е хранвала — отбелязах аз, когато видях колко е пребледняла и смутена.

Грег плъзна ръка зад врата ми и ме извърна към себе си.

— Те няма да я наранят.

Продължихме да се целувахме, когато усетих някой да ме потупва по рамото.

— Роуз.

Вдигнах глава към лицето на Лиса. Разгневеното ѝ изражение ме стресна, понеже не бях доловила промяната в емоциите ѝ. Май бях прекалила с бирата тази вечер. Изсуших се от скута на Грег.

— Къде отиваш? — попита ме той.

— Ей сега ще се върна. — Издърпах Лиса настрана, като внезапно ми се прииска да бях по-трезва. — Какво не е наред?

— Онези там.

Кимна към момчетата и хранващото момиче. Тя бе заобиколена от шумната група, но когато се обърна да погледне едното от момчетата, забелязах дребните червени белези по шията ѝ. Може би си бяха устроили с нея нещо като групово хранване, като я бяха хапали поред, правейки ѝ гнусни предложения. А тя, замаяна и забравила за всякакво приличие, им бе позволила да правят с нея всичко, което искаха.

— Не могат да си позволяват това — каза ми Лиса.

— Тя е захранваща. Никой не може да ги спре.

Лиса ме погледна умоляващо. Наранена, разгневена, вбесена.

— Ще го позволиш ли?

От нас двете винаги аз бях по-агресивната, грижех се за нея още откакто бяхме съвсем малки. Като я видях толкова разстроена, молеца ме да уредя нещата, не можах да устоя. Кимнах леко и се запътих, препъвайки се, към групата.

— Толкова отчаяно ли си го закъсал, Уейд, че трябва да дрогираш момичета, за да бъдат с теб? — попитах го аз.

Той вдигна глава. Тъкмо плъзгаше устните си по шията на момичето.

— Защо питаш? Насити се на Грег и сега искаш и мен ли?

Сложих ръце на кръста с надеждата, че изглеждам достатъчно свирепа. Всъщност ми се повдигаше от алкохола.

— На този свят няма достатъчно дрога, за да ме накара да се приближа до отрепка като теб — заявих аз. Някои от приятелите му се разсмяха. — Но може да се пробваш с някое от другите момичета. Мисля, че вече са достатъчно пияни, за да ти излезе късмета. Но повече не се нуждаеш от това момиче. — Сега се засмяха още няколко от останалите.

— Това не е твоя работа — изсъска той. — Тя е просто обяд. — Да се сравняват захранващите с храна, беше само с една степен по-малко гадно от това да се наричат дампирите кървави курви.

— Това тук не е зала за захранване. Никой не иска да гледа това.

— Да — съгласи се едно момиче от по-горните класове. — Отвратително е. — Няколко от приятелките ѝ кимнаха утвърдително.

Уейд ни изгледа кръвнишки. Най-вече мен.

— Чудесно. Тогава никой от вас няма да бъде принуден да ни гледа. Хайде. — Сграбчи захранващото го момиче за ръката и го издърпа навън. То го последва със залитане и олюляване, докато продължаваше тихо да скимти.

— Направих най-доброто, на което съм способна — казах аз на Лиса.

Тя се вгледа в мен, все още шокирана.

— Но той току-що я завлече в стаята си. И там ще прави с нея дори още по-лоши неща.

— Лис, и на мен не ми допада, но не мога да го преследвам, нито да му забраня. — Потърках челото си. — Бих могла, разбира се, да се опитам да го халосам здраво или нещо от този сорт, но имам чувството, че всеки момент ще повърна.

Лицето ѝ се смрачи. Прехапа горната си устна.

— Той не може да върши това.

— Съжалявам.

Върнах се при стола на Грег, но от случилото се ми остана кофти чувство. И аз като Лиса не исках да гледам как се възползват от хранващото момиче. Всичко това ми напомняше за действията, които момчетата морои се опитваха да вършат с момичета дампери. Но не можех да спечеля тази битка или поне не тази вечер.

Няколко минути по-късно, когато Грег ме бе завъртял така, че да може по-добре да вижда врата ми, забелязах, че Лиса я няма. Тутакси скочих от скута му, за малко да падна на пода. Огледах се тревожно във всички посоки.

— Къде е Лиса?

Той протегна ръка към мен.

— Може би е отишла до тоалетната.

Не долавях никакви сигнали през телепатичната ни връзка. Алкохолът я заглушаваше. Изскочих навън в коридора и въздъхнах с облекчение, защото се отървах от силната музика и шумните гласове вътре в стаята на Грег. Тук беше много по-тихо, с изключение на някакъв силен звук, който се чу две стаи по-нататък. Вратата беше оставена откритата и аз влязох вътре.

Момичето, хранващо Уейд, се бе свило ужасено в един от ъглите. Лиса стоеше наред с стаята със скръстени ръце, с гневно и застрашително лице. Гледаше напрегнато Уейд в очите, а той я зяпаше като изпаднал в транс. Хлапакът стискаше в ръце бейзболна бухалка. По всичко личеше, че вече я бе използвал, защото в стаята не бе останала една здрава вещ: лавиците за книги, стереоуредбата, огледалото...

— А сега счупи и прозореца — най-спокойно му нареди Лиса. — Хайде. Вече нищо няма значение.

Хипнотизиран, той пристъпи към големия прозорец от тъмно стъкло. Аз пък зяпнах и ченето ми едва не удари пода, когато той замахна и стовари бухалката с все сила върху стъклото. Пръсна го на

парчета, които се посипаха навред. През зейналия отвор нахлу слънчевата светлина, толкова ярка в ранната утрин, но това май не го смути много, макар че обикновено морозите не понасяха толкова силно осветяване. Само примигна, когато очите му се заслепиха, без обаче да помръдне от мястото си.

— Лиса! — извиках. — Спри го. Накарай го да спре.

— По-рано трябваше да спре.

Сякаш пред мен стоеше напълно непозната. Никога не я бях виждала толкова разстроена и със сигурност никога не я бях виждала да прави нещо подобно. Разбира се, знаех какво е това. Веднага се досетих: внушението. Съдейки по всичко, което ми бе известно за възможностите ѝ, Лиса само след броени секунди щеше да му внуши да обърне бухалката срещу себе си.

— Моля те. Лиса. Не го прави. Моля те.

През замъгленото си от алкохола съзнание едва успях да усетя вихъра на емоциите ѝ. Бяха толкова силни, че едва не ме повалиха на пода. Черни. Гневни. Безмилостни. Удивителни чувства от винаги толкова милата и уравновесена Лиса. Познавах я още от детската градина, но в този момент ми се стори напълно непозната.

И се изплаших.

— Моля те. Лиса — повторих аз. — Този тук не си струва. Остави го.

Тя не ме погледна. Очите ѝ, мятаци мълнии, оставаха изцяло приковани върху Уейд. Бавно и внимателно той надигна бухалката, като я наклони така, че да може да се халоса по черепа.

— Лис — помолих с отчаян стон. О, Господи. Трябваше на всяка цена да отвлека вниманието ѝ или да сторя нещо, което да я принуди да престане. — Не го прави.

— Той трябваше да спре по-рано — повтори Лиса с равнодушен тон. Бухалката спря да се движи. Сега той бе замахнал, готов да удари себе си. — Не биваше да прави това с нея. Хората не могат да третират другите хора така... дори и да са охраняващи.

— Но ти я плашиш — промълвих тихо аз. — Погледни я.

Отначало нищо не се случи, но после Лиса отклони очите си, все още озарени от безумен блясък, към охраняващото момиче. То се бе свило в ъгъла, обвило се с двете си ръце, за да се брани, ако някой му посегне. Сините му очи бяха станали огромни, а светлината

разкриваше обляното му в сълзи лице. Не смееше да помръдне. Издаде сподавено ужасено изхълцване.

Лицето на Лиса остана безизразно. Усещах битката, която бушуваше вътре в нея, за да възвърне контрол върху съзнанието си. Някаква част от нея не искаше да нарани Уейд въпреки заслепяващия гняв, който изпитваше към него. Лицето ѝ се сгърчи, стисна силно клепачи и впи дълбоко ноктите на дясната си ръка в лявата китка. Трепна от болката, но чрез връзката ни почувствах как шокът от болката отвлече вниманието ѝ от Уейд.

Така тя най-после прекрати внушението и Уейд отпусна бухалката. Внезапно придоби крайно объркан вид. Аз въздъхнах облекчено. По коридора се чува стъпки. В бързината бях оставила вратата отворена и трясъкът в стаята беше привлякъл вниманието. В стаята нахлуха двама от персонала, но замръзнаха на прага, като видяха пред себе си небивалото опустошение.

— Какво става тук!

Спогледахме се. Уейд имаше вид на напълно отнесен. Оглеждаше се смаяно из стаята, сетне сведе очи към бухалката, която още стискаше в ръцете си, а накрая вдигна питащо очи към Лиса и мен.

— Не зная... Не мога да... — Вниманието му се насочи към мен и изведнъж побесня: — Какво, по дя... ти си била! Ти искаше да ми попречиш да се забавлявам със захранващата.

Хората от персонала ме измериха с въпросителни погледи, но след няколко секунди аз знаех какво трябва да сторя.

Ти трябва да я защитиш. Защото колкото повече я използва, толкова по-зле ще става за самата нея. Спри я, Роуз. Спри я, преди да забележат, преди да забележат и да я отведат. Измъкни я оттук.

В съзнанието си виждах лицето на госпожа Карп, чувах как трескаво ме молеше. Изгледах надменно Уейд. Много добре знаех, че ако направя признание, никой нямаше да задава повече въпроси, да не говорим за това някой да заподозре Лиса.

— Да, но ако я беше пуснал да си върви — казах му аз, — нямаше да бъда принудена да направя това.

Спаси я. Спаси я от самата нея.

След тази нощ никога повече не си позволих да се напия. Алкохолът не биваше да замъглява ума ми, ако исках да защитавам

Лиса. И само след два дни, докато се очакваше да ме отстранят заради „унищожаване на училищната собственост“, двете с Лиса избягахме от Академията.

Изтръгнах се от спомените. Отново бях в стаята на Лиса, Зандър ме беше прегърнал през рамо, а гневните разстроени очи на Лиса не се отделяха от мен. Не знаех дали тя няма отново да извърши нещо драстично. Ситуацията ми напомни много на случилото се преди две години. Знаех, че по някакъв начин трябва да я успокоя.

— Само малко кръв — заговори Зандър. — Не искам много. Искам само да разбере какъв е вкусът на дампириите. На никого тук не му пука.

— Зандър — изръмжа Лиса, — остави я на мира.

Изплъзнах се от прегръдката му и се усмихнах, докато се опитвах да измисля някаква по-забавна тема за разговор, с което да разсея обстановката.

— Знаеш ли — подразних го аз, — че трябваше да цапардосам един, който навремето ми поиска същото, а ти си много по-сладък от Джеси. Ще бъде жалко за хубавичкото ти лице.

— Хубавичко? — възмути се той. — Аз съм невероятно секси, не просто хубавичък.

Карли се засмя.

— Не, наистина си хубавичък. Тод ми подшушна, че си купил някакъв френски гел за коса.

Вниманието на Зандър лесно се разсейваше както при повечето пияни, затова сега се зае да брани честта си, в резултат на което съвсем забрави за мен. Така напрежението започна да се разсейва, особено когато той прие без злоба шегата с гела за коса.

Лиса, която беше на другия край на стаята, ме погледна с облекчение. Усмихна ми се и леко ми кимна в знак на благодарност, преди отново да посвети цялото си внимание на Ейрън.

ГЛАВА 16

На следващия ден изведнъж осъзнах колко много неща се бяха променили, откакто плъзнаха слуховете за мен, Джеси и Ралф. За някои от съучениците ни аз си оставах неизчерпаем източник за одумване и насмешки. От страна на преданите привърженици на Лиса получавах приятелство, а понякога и подкрепа. Общо взето съучениците ни вече почти не се занимаваха с мен. Това стана съвсем очевидно, когато нещо ново привлече вниманието на всички нас. Лиса и Ейрън.

Нямаше съмнение, че Мия бе научила всичко за снощния купон и се бе вбесила от това, че Ейрън е бил там без нея. Нахвърли му се и го заплаши, че ако иска да бъде с нея, трябва да престане да се навърта около Лиса и да ѝ се натиска. Така Ейрън реши, че повече не желае да движи с нея. Скъса с Мия тази сутрин и... и след това се започна една, дете не е за разправяне.

Сега двамата с Лиса станаха неразделни. Постоянно бяха заедно — по коридорите, на обяд в столовата, вечно със сплетени ръце, като не спираха да се смеят и бърбят. Чувствата на Лиса, предавани по нашата връзка, показваха обаче само умерен интерес от нейна страна, въпреки че го гледаше сякаш той бе най-възхитителното създание на планетата. Повечето от всичко това беше шоу, само че той не подозираше за това. Имаше вид на готов всеки момент да издигне олтар пред нозете ѝ.

Ами аз? Аз се чувствах доста зле.

Ала страданията ми не бяха нищо особено в сравнение с тези на Мия. На обяд тя седеше в срещуположния край на залата за хранене, гледаше с празен поглед право напред, без да обръща внимание на опитите за утеха от страна на приятелките ѝ. По бледите ѝ заоблени бузи бяха избили розови петна, а очите ѝ постоянно бяха зачервени. Вече не сипеше злобни подмятания по мой адрес, когато минавах покрай нея. Никакви самодоволни шеги. Престанаха и присмехулните

погледи. Лиса я бе съсипала точно както Мия се бе заканила да съсипе нас.

Единствената личност, по-нещастна дори и от Мия, бе Кристиан. Но за разлика от нея, той не криеше омразата си, докато съзерцаваше щастливата двойка. Както обикновено никой, освен мен не го забелязваше.

След като за десети път днес изгледах представлението, което ни изнасяха Лиса и Ейрън, аз станах от масата по-рано и отидох да видя госпожа Кармак, учителката по магия с основните елементи. Бях я помолила да ми отдели малко време, за да я попитам нещо.

— Роуз, нали? — Изглеждаше изненадана да ме види, но нямаше гняв или враждебност, с каквито бях свикнала да ме посрещат другите учители.

— Да. Имам един въпрос за... хм, магиите.

Тя вдигна учудено вежди. Дампирите не изучаваха предмети, свързани с магиите.

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Един ден чух проповедта на свещеника за свети Владимир... Знаете ли по какъв елемент е специализирал той? Искам да кажа Владимир, а не свещеникът.

Госпожа Кармак смръщи вежди.

— Странно. Макар да е много известен и почитан тук, много рядко се говори за него. Не съм експерт, но ако трябва да съдя по всички истории, които съм слушала за него, той нито веднъж не е извършил нещо, което би го свързало с някой от основните елементи. Или е било така, или пък никой не го е записал.

— А какво ще кажете за дарбата му да лекува? — продължих да настоявам аз. — Съществува ли елемент, който да позволява да се извършва това?

— Не, поне доколкото аз зная. — Устните ѝ се извиха в лека усмивка. — Свещениците биха казали, че е лекувал благодарение на Божията сила, а не чрез магия с използване на някой от елементите. В края на краищата поне едно в тези легенди за него е сигурно: имал е изключителна духовна сила.

— Възможно ли е да не е се специализирал в нито един?

Усмивката ѝ помръкна.

— Роуз, ти наистина ли питаш за свети Владимир? Или всичко това е единствено заради Лиса?

— Е, не съвсем... — заекнах аз.

— Зная, че на нея сега никак не ѝ е лесно... особено на фона на съучениците ѝ... но тя трябва да бъде много търпелива — любезно ми обясни госпожа Кармак. — Ще се случи. Винаги се е случвало.

— Но има случаи... искам да кажа, че понякога все пак не се е случвало, нали?

— Да. Но твърде рядко. Ала аз не смятам, че тя е от тези изключения. Постигнала е умения далеч над средните във всички четири основни елемента, макар и да не се е изкачила чак до високоспециализираните нива. И някое от тези умения може в най-скоро време да се прояви с пълна сила.

Това ми подсказа една идея.

— Възможно ли е да се специализира по повече от един елемент?

Тя се засмя и поклати глава.

— Не. Изисква се прекалено много сила. Никой не може да контролира всички елементи. Не може, освен ако не се лиши от разсъдъка си.

О, страхотно, няма що!

— Добре. Благодаря. — Наканих се да си тръгна, когато ми хрумна още нещо: — Хей, помните ли госпожа Карп? Тя по какво беше специализирала?

Лицето на госпожа Кармак моментално придоби същото онова изражение на неудобство, което се изписваше по физиономиите на всичките наши учители всеки път, щом се споменеше името на госпожа Карп.

— Всъщност...

— Какво?

— За малко щях да забравя. Мисля си, че тя е била един от онези редки случаи, които никога не са се специализирали само върху един елемент. Просто донякъде е контролирала и четирите.

Прекарах остатъка от следобед в размисли върху думите на госпожа Кармак, като се опитвах да ги съчетая с теорията ми за Лиса,

госпожа Карп и свети Владимир. Освен това наблюдавах Лиса. Толкова много хора се натискаха сега да разговарят с нея, че тя едва ли бе забелязала мълчанието ми. Все пак често я улавях да ме гледа и да ми се усмихва, но в очите ѝ бе стаена умора. Да се смее и клюкарства по цял ден с хора, които дори не харесваше, не можеше да не ѝ се отрази и тя се изтощаваше все повече и повече.

— Мисията е приключена — казах ѝ аз след часовете. — Вече можем да прекратим проекта „Промиване на мозъците“.

Седяхме на една от пейките в двора. Тя леко поклащаше краката си напред-назад.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ти успя да се справиш. Накара всички тук да се откажат от опитите си да вгорчат живота ми. Съсипа Мия, като ѝ задигна Ейрън изпод носа. Ще си поиграеш с него да кажем още седмица или две, след което ще го зарежеш, както и другите от тайфата с шибания кралски произход. И накрая ще бъдеш по-щастлива.

— А защо смяташ, че сега не съм щастлива?

— Зная, че не си. Някои от купоните са доста забавни, но ти мразиш да се преструваш на приятелка на хора, които не харесваш — а ти не харесваш повечето от тях. Зная, че онази вечер едва изтърпя Зандър.

— Той е кретен, но с това мога да се справя. Но ако престана да се навъртам в тяхната компания, всичко ще се върне постарому. Мия ще започне отново да пръска отровата си. А аз не искам тя да ни притеснява.

— Само че не си струва, ако всичко останало те притеснява.

— Нищо не ме притеснява. — В гласа ѝ прозвуча отбранителна нотка.

— Така ли? — запитах ехидно. — Защото си влюбена в Ейрън? И защото нямаш търпение да правиш отново секс с него?

Тя ме изгледа свирепо.

— Казвала ли съм ти, че понякога можеш да бъдеш истинска кучка?

Не обърнах внимание на заяждането ѝ.

— Самоунищожаваш се, като прибягваш до внушението. И то толкова често.

— Роуз! — Тя се огледа тревожно. — Говори по-тихо!

— Но е вярно. Ако постоянно го използваш, главата ти ще гръмне. Наистина е така.

— Не ти ли се струва, че преувеличаваш?

— А какво ще кажеш за госпожа Карп?

Лицето на Лиса застина.

— Какво за нея?

— Ами ти... ти си същата като нея.

— Не, не съм! — В зелените ѝ очи проблесна неудържима ярост.

— Тя също лекуваше.

Думите ми я шокираха. Тази тема ни тежеше отдавна, но ние почти никога не смеехме да говорим за нея.

— Това още нищо не означава.

— А не мислиш ли, че все пак може да означава нещо? Познаваш ли някого другого, който да е способен на това? Или да може да използва внушението спрямо дампирите и мороите?

— Тя никога не е използвала внушението по този начин — възрази ми Лиса.

— Напротив, използваше го. Опита се да го приложи и върху мен онази нощ, преди да я отведат. Тъкмо бе започнало да действа, но онези я замъкнаха, преди да довърши.

Само че дали наистина беше станало точно така?... В края на краищата това се случи само месец, преди Лиса и аз да избягаме от Академията. Винаги досега бях мислила, че идеята за бягството ни е моя, но може би внушението на госпожа Карп всъщност е било истинската движеща сила.

Лиса скръсти ръце. По лицето ѝ се изписа упорито, дори предизвикателно изражение. Само че емоциите ѝ, предавани по връзката ни, я издаваха, че вътрешно цялата се разкъсва от адски мъчителни колебания.

— Чудесно. И какво от това? Значи и тя е била особнячка като мен. Това все още нищо не доказва. И е полудяла, защото... ами просто защото си е била луда. Съвсем откачена. И това няма нищо общо с всичко останало.

— Само че не се е случило само с нея — заговорих аз бавно. — Имало е още един като вас двете. И аз го открих. — За миг се поколебах. — Нали знаеш историята за свети Владимир...

И тогава най-после ѝ разказах всичко. Обясних ѝ как тя, госпожа Карп и свети Владимир са били способни да лекуват всякакви болести и да използват супервнушението. Моят разказ силно я смути, особено когато стигнах до такива подробности като как все по-лесно изпадали в униние и накрая стигнали до опити да посягат на живота си.

— Той се е опитал да се самоубие — промълвих, избягвайки да я гледам в очите. — А пък аз много добре си спомням, че забелязах ония ужасно подозрителни белези по кожата на госпожа Карп... все едно, че сама бе забивала нокти в лицето си.

— Това все още абсолютно нищо не означава — продължи да настоява Лиса. — Това е... просто едно съвпадение.

Говореше така, сякаш искаше да повярва в това, дори някаква скрита част от нея действително вярваше. Но съществуваше и другата, втората половина от нея, много по-отчаяна, която отдавна се стремеше да убеди първата, че тя не е някакъв уникален каприз на природата, че не е единствена на този свят. Въпреки че това, което ѝ казах, не беше никак успокоително, поне можеше да се утешава с мисълта, че и други са били като нея.

— Съвпадение ли е това, че никой от вас тримата не се е специализирал по нито един от елементите?

Преразказах ѝ разговора ми с госпожа Кармак и ѝ обясних теорията си за четирите елемента. Накрая не пропуснах да изтъкна коментара на госпожа Кармак как това накрая може доведе до пълна лудост.

Щом свърших, Лиса разтърка очи и размаза малко грима си.

— Не зная кое ще се окаже по-налудничаво: това, което току-що ми разказа, или фактът, че наистина си изчела толкова много, за да откриеш всичко това.

Усмихнах се, облекчена от мисълта, че възприема всичко като някаква шега.

— Хей, та дори и аз мога да чета. Или си забравила?

— Зная, че можеш. Още помня как изчете „Шифърът на Леонардо“ — Тя се засмя.

— Не беше моя вината! И не се опитвай да сменяш темата на разговора.

— Не се опитвам. — Лиса се усмихна, после въздъхна. — Само че не зная какво да мисля за всичко това.

— Няма какво толкова да му мислиш. Просто не прави неща, които те разстройват. Забрави ли, че трябва да го даваме тихо и кротко? Върни се към предишния начин на живот. Така и за теб ще е много по-лесно.

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя. Все още не.

— Защо не? Нали вече ти казах... — Млъкнах, зачудена защо досега не се бях сетила. — Не е само заради Мия. Ти правиш всичко това, защото чувстваш, че от теб се очаква нещо подобно. Още се опитваш да бъдеш като Андре.

— Родителите ми биха искали от мен да...

— Родителите ти биха искали да си щастлива.

— Не е лесно, Роуз. Не мога вечно да игнорирам с лека ръка всички тези хора. Нали и аз съм от кралски род.

— Ама повечето от тях нищо не струват.

— Но много от тях подпомагат властта на мороите. Андре го знаеше. Той не беше като другите, но правеше всичко, което бе длъжен, защото знаеше колко е важно.

Отпуснах се на облегалката на пейката.

— Е, може би именно в това е проблемът. Ние решаваме кои са „важните“ единствено според това на кои знатни фамилии са потомци, така че накрая се стига дотам да оставяме тези шибаняци да взимат решенията. Ето защо броят на мороите непрестанно намалява и такива смотани кучки като Татяна стават кралици. Може би е необходимо да се измисли нова система за подбор на висшите аристократи.

— Стига, Роуз. Така е било открай време, от много столетия. Ще трябва да живеем с всичко това.

Аз я изгледах свирепо.

— Добре, какво според теб, трябва да направим? — продължи тя. — Ти се тревожиш да не стана като тях, като госпожа Карп и свети Владимир, нали? Е, тя ти е казала, че не бива да използвам силите, иначе ще стане по-лошо. Ами ако внезапно престана да ги използвам? Внушението, лечението, всичко.

Присвих очи.

— Можеш ли да го направиш?

Най-силно жадувах да се откаже от внушението. Депресията й започна точно, когато в нея избликнаха силите, а това се случи веднага

след ужасната злополука, когато загинаха родителите ѝ и Андре. Вярвах, че тези събития са свързани, особено с оглед на доказателствата и предупрежденията на госпожа Карп.

— Да.

Лицето ѝ беше съвсем спокойно, изражението — сериозно и съсредоточено. Със светлорусата си коса, прибрана в спретната френска плитка, и наметката си от шведска кожа имаше толкова достолепен вид, все едно се бе запътила да заеме полагаемото ѝ се място в тронния съвет на кралицата.

— Ще трябва да се откажеш от всичко — предупредих я аз. — Никакво лечение повече, независимо колко е симпатично животното и как ти се иска да го гушнеш. И повече никакво внушение с цел да омаеш онези лигльовци, синчетата и дъщеричките на висшата дворцова аристокрация.

Тя кимна сериозно.

— Мога да се въздържа. Но това ще ти помогне ли да се чувстваш по-добре?

— Да, но ще се почувствам още по-добре, ако престанеш да се занимаваш с всякакви магии и отново започнеш да обръщаш повече внимание на Натали.

— Зная, зная. Но не мога изведнъж да спра, поне не толкова скоро.

Не можех да я принудя — засега — но обещанието, че най-после ще престане да използва свръхестествените си сили, ме изпълни с огромно облекчение.

— Добре — кимнах и взех раницата си. И без това вече закъснявах за практическите си упражнения. При това за пореден път. — Можеш да продължаваш да си играеш с тази пасмина от пикльовци, но само при условие, че държиш под контрол уменията си. — Поколебах се за миг. — Има и още нещо. Знаеш ли, ти наистина успя да се наложиш над Ейрън и Мия. Но повече не е необходимо да го държиш вързан за полата ти, докато се движиш с особите от кралски произход.

— Защо не мога да се отърся от чувството, че ти нещо не го харесваш?

— Харесвам го — колкото и ти. Но не мисля, че си умираш да се натискаш с хора, които ти харесват само донякъде.

Очите на Лиса се разшириха в престомена изненада.

— Наистина ли това го казва самата Роуз Хатауей? Толкова ли си се преобразила? Или и ти си имаш някого, който да е повече от „харесван само донякъде“?

— Слушай — прекъснах я аз, внезапно почувствала се неудобно, — сега говорим само за теб. Освен това досега не бях обръщала внимание какъв скучен досадник е Ейрън.

— Според теб всички са досадници — усмихна се Лиса.

— Кристиан не е.

Изплъзна ми се от устата, преди да успея да го спра. Усмивката ѝ мигом се стопи.

— Не, той е кретен. Изведнъж просто спря да ми говори без никаква причина. — Лиса само скръсти ръце. — Но ти не го ли мразеше?

— Още го мразя, но в същото време мисля, че е интересен. — Но освен това започнах да се съмнявам дали не допуснах сериозна грешка с Кристиан. Той наистина беше тайнствен, страховит, мрачен тип, а на всичкото отгоре му харесваше да подпалва хората. От друга страна обаче беше умен и забавен — макар и по своя извратен начин — и някак си действаше успокояващо на Лиса.

Но цялата тая каша я бях забъркала аз. Позволих на гнева и ревността да вземат връх и се стигна дотам, че ги разделих. Ако го бях оставила онази вечер да отиде при нея в градината, сега тя може би нямаше да е толкова объркана, а пък аз нямаше да се страхувам, че може да посегне на себе си. Може би сега щяха да бъдат заедно, далеч от всички интриги в Академията.

Съдбата сигурно си е мислела същото като мен, защото пет минути след като се разделих с Лиса, срещнах Кристиан, който минаваше през вътрешния двор. Погледите ни се кръстосаха за миг, преди да се разминем. Едва не продължих нататък. Едва. Поех дълбоко дъх и си заповядах да спра.

— Почакай... Кристиан. — Ето че го заговорих. По дяволите, закъснях за тренировката. Дмитрий ще ме убие.

Кристиан се обърна с лице към мен, пхнал ръце в джобовете на дългото си черно палто, заел безгрижно отпусната поза.

— Да?

— Благодаря ти за книгите. — Той нищо не каза. — Онези, които даде на Мейсън.

— О, помислих си, че имаш предвид други книги.

— Остроумен задник.

— Няма ли да ме попиташ защо ми трябваха?

— Това си е твоя работа. Предположих, че ти е станало скучно да стоиш затворена в стаята си.

— Трябва да ми е много скучно, за да се зачета в някоя книга.

— Той не се засмя на шегата ми.

— Какво искаш, Роуз? Имам работа.

Знаех, че лъже, но сарказмът ми вече не звучеше така забавно, както обикновено.

— Исках, хм, ти отново да започнеш да се виждаш с Лиса.

— Ама ти сериозно ли? — Изглежда ме внимателно, целият изпълнен с подозрение. — След всичко онова, което ми наговори?

— Да, ами... Мейсън не ти ли каза?

— Кристиан сви устни презрително.

— Спомена ми нещо.

— Е?

— Е, аз пък не искам да го чуя от Мейсън. — Презрителното му изражение леко се пречупи под гневния ми поглед. — Ти си го изпратила да те извини. По-добре е сама да го беше направила.

— Ти си кретен — осведомих го аз.

— Да. А пък ти си лъжкиня. Искам да видя как ще преглътнеш гордостта си.

— Вече от две седмици преглъщам гордостта си — изръмжах аз.

— Той сви рамене, обърна се и се накани да си тръгне.

— Почакай! — извиках и отпуснах ръка на рамото му. Той спря, пак се обърна и ме погледна изчаквателно. — Добре, добре. Излъгах те за това какво чувства тя. Никога не ми е казвала онези работи за теб, разбра ли? Тя те харесва. Направих го, защото аз не те харесвам.

— И въпреки това сега искаш да се виждам с нея?

Не можах да повярвам на ушите си, когато следващите думи се отрониха от устата ми.

— Мисля, че... ти би могъл... да се окажеш добър за нея. Ще бъде за добро.

През следващите минути се гледахме напрегнато. Усмивката му вече не беше толкова самодоволна. Малко неща можеха да го изненадат. Е, това сега беше едно от тях.

— Съжалявам. Не те чух добре. Би ли повторила? — попита накрая той.

Едва се сдържах да не го халосам по лицето.

— Ще престанеш ли най-после? Искам да започнеш отново да се срещаш с нея.

— Не.

— Виж какво, нали вече ти казах, че излъгах...

— Не говоря за това. А за нея. Мислиш ли, че мога сега да говоря с нея? Тя отново е принцеса Лиса. — Жлъч като отрова се процеждаше от думите му. — Не мога да съм край нея, когато е заобиколена от всичките тези аристократи от кралски произход.

— И ти си с такъв произход — казах аз, но май по-скоро на себе си, отколкото на него. Все пак не бях забравила, че Озера са сред дванадесетте фамилии.

— Не означава много, след като е фамилия, изобилстваща със стригои, нали?

— Но ти не си... почакай. Ето защо тя се е сближила с теб — досетих се аз.

— Защото ще се превърна в стригой ли? — ехидно попита той.

— Не... а защото и ти си изгубил родителите си. При това и двамата сте били свидетели на смъртта им.

— Тя е видяла как нейните умират. Аз видях как моите ги убиват. Изтръпнах.

— Зная. Съжалявам. Трябва да е било... е, всъщност нямам представа какво е било.

Кристал посините му очи придобиха особено изражение.

— Беше като да видиш как армията на Смъртта нахълтва в къщата ти.

— Искаш да кажеш, че... твоите родители?

Той поклати глава.

— Говоря за пазителите, дошли да ги убият. Искам да кажа, че родителите ми изглеждаха страшно, но все пак си бяха моите родители. Може би малко по-бледи, с червени очи, обаче продължаваха да ходят и да говорят по същия начин. Не знаех, че с тях нещо не е

наред, но леля ми е знаела. Тя ме наглеждаше онази вечер, когато те дойдоха да ме вземат.

— Те са дошли, за да те преобразят? — За миг забравих за първоначалната си мисия, прекалено увлечена от тази история. — Та ти си бил съвсем малък.

— Мисля, че са искали да ме задържат, докато порасна, а после да ме преобразят. Обаче леля Таша не им позволила да ме вземат. Те се опитали да я убедят, да я накарат да стане като тях, но когато отказала, опитали със сила. Но тя им оказала силна съпротива, настъпила голяма суматоха, а после се появили пазителите. — Отново премести погледа си към мен. Усмихна се, но никак не изглеждаше щастлив. — Както ти казах, това беше армията на Смъртта. Мисля, че си луда, Роуз, но ако станеш пазител, един ден ще си много опасна. Дори и аз не бих искал да си имам работа с теб.

Почувствах се ужасно. Той бе живял толкова нещастно, а аз се бях опитала да му отнема едно от малкото хубави неща в живота му.

— Кристиан, съжалявам, че оплесках нещата между теб и Лиса. Глупаво беше от моя страна. Тя искаше да бъде с теб. Мисля, че още го желае. Ако ти можеш да...

— Казах ти вече. Не мога.

— Много се безпокоя за нея. Тя се въвлече в цялата тази кралска суетня, понеже си мисли, че така ще си го върне на Мия... и че го прави заради мен.

— А ти не си ли й благодарна? — Сарказмът му отново се възвърна.

— По-скоро съм разтревожена. Тя няма да може да се справи с всички тези лукави и подмолни дворцови игри. Не е добре за нея, но дори не иска и да чуе. Така че се налага... да потърся помощ.

— Тя може да потърси помощ. Хей, не ме гледай толкова изненадано. Зная, че с нея става нещо странно. И дори не говоря за онази история с китките.

Подскочих от изненада.

— Тя ли ти каза? — Че защо не? Нали му бе споделила толкова много неща.

— Не е нужно да ми го казва. Имам очи, за да виждам с тях. — Трябва да съм изглеждала доста ошашавена, защото той въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Виж какво, ако се случи да се видя с

Лиса насаме... ще се опитам да поговоря с нея. Но, честно казано... ако наистина искаш да ѝ помогнеш... е, добре, зная, че тук всички ме имат за противник на статуквото и дворцовите кръгове, но ти може би най-добре ще ѝ помогнеш, като се посъветваш с някого друго. Може би с Кирова. Или с твоя приятел, пазителя. Не зная. С някого, който знае нещо. С някого, на когото имаш доверие.

— На Лиса няма да ѝ хареса — замислих се аз. — Нито на мен.

— Да, но на всички нас понякога ни се налага да вършим неща, които не харесваме. Такъв е животът.

Отново се раздразних.

— Ти какво, да не би да посещаваш някакви специални курсове по психология след часовете?

През лицето му пробягна усмивка.

— Ако не беше толкова сбъркана, с теб би било много забавно.

— А най-забавното е, че и аз си мисля същото за теб.

Той не каза нищо повече, но усмивката му се разшири и бързо се отдалечи.

ГЛАВА 17

Няколко дни по-късно Лиса ме видя пред столовата и ми съобщи смайваща новина.

— Чичо Виктор ще изведе Натали от кампуса за този уикенд. Ще пазаруват в Мисула за бала. Казаха ми, че мога да отида с тях.

Нищо не отговорих. Тя се изненада от мълчанието ми.

— Не е ли страхотно?

— За теб да, предполагам. Но мен не ме очакват нито пазаруване в молове, нито танци.

Тя се усмихна развълнувано.

— Той казал на Натали, че може да вземе още две приятелки, освен мен. И аз я убедих да избере теб и Камила.

Махнах с ръка.

— Е, много благодаря, но след часовете не ми е позволено да отскачам дори до библиотеката. Така че никой няма да ме пусне в Мисула.

— Чичо Виктор смята, че ще успее да убеди директор Кирова да те пусне. И Дмитрий също ще се опита да й въздейства.

— Дмитрий?

— Да. Той трябва да ме съпровожда, ако ще напускам кампуса. — Тя се усмихна, погрешно възприела интереса ми към Дмитрий като въодушевление от перспективата да обикалям щандовете в мола. — Най-после са определили размера на наследството ми и отново имам издръжка. Така че ще можем да си купим и други неща, освен дрехи. А щом ти позволят да отидеш до мола, ще трябва да ти разрешат да отидеш и на бала.

— Нима ще ходим на бала? — попитах. Никога досега не бяхме го правили. Да се влачим на благотворителни училищни забави? Няма начин.

— Разбира се, че не. Но ти много добре знаеш, че ще има какви ли не тайни купони. Ще се появим за малко на бала, а после ще се

измъкнем тихомълком. — Въздъхна щастливо. — Мия ще се пръсне от завист.

Продължи да ми описва всички магазини, които ще обиколим, всички готини неща, които ще си купим. Да си призная, развълнувах се от мисълта да се сдобия с някои нови дрешки, но дълбоко се съмнявах, че тези фантастични планове ще се осъществят.

— О, хайде — развълнувано продължи Лиса. — Трябва да видиш обувките, които Камила ми зае. Никога не съм предполагала, че носим един и същи номер. Почакай. — Отвори раницата си и започна да рови трескаво в нея.

Внезапно изпищя и я хвърли на земята. От нея се изсипаха учебници, тетрадки и обувки. И един мъртъв гълъб.

Беше един от онези бледокафяви гълъби, които кацат по жиците над магистралите и по клоните на дърветата в кампуса. По него имаше толкова много кръв, че не можах да видя къде точно е раната. Кой да допусне, че от едно толкова дребничко хвъркато животинче може да изтече толкова много кръв. Без съмнение птицата беше мъртва.

Закрила уста с треперещата си длан. Лиса си оставаше безмълвно втренчена в мъничкия труп, с разширени от ужас очи.

— Мамка му — изругах, вбесена. Без миг колебание сграбчих една пръчка и запратих безжизненото пернато телце настрани. Щом пътят пред нас бе разчистен, се наведох, за да прибера нещата ѝ в раницата, като се опитвах да не мисля за микробите, плъзнали вътре от мъртвата птица. — Защо, по дяволите, се случва това... Лиса!

Скочих като ужилена и я сграбчих, за да я дръпна по-надалеч. Тя бе коленичила на земята, с ръка, протегната към гълъба. Не мислех, че въобще осъзнава какво прави. Инстинктът в нея бе тъй мощен, че действаше единствено подчинена на него.

— Лиса — повторих и я стиснах за китката. Но тя оставаше приведена над птицата. — Недей. Не го прави.

— Мога да я спася.

— Не, не можеш. Забрави ли, че ми обеща? Някои неща трябва да си останат мъртви. Хайде, остави я да почива в мир. — Усетих напрежението ѝ и го ударих на молба: — Моля те. Лис. Ти обеща. Повече никакво лечение. Каза, че няма да го правиш вече. Ти ми обеща.

След още няколко мига усетих как ръката ѝ се отпуска в моята, а тялото ѝ се облегна върху мен.

— Мразя това. Роуз. Мразя всичко това.

Тъкмо тогава Натали се показа навън, без да забележи отвратителната гледка.

— Хей, ще идвате ли вие двете... о, Боже мой! — изпищя тя, като видя гълъба. — Какво е това?

Помогнах на Лиса да се изправи на крака.

— Още една тъпа шега.

— Ама това... мъртво ли е?

— Да — заявих с категоричен тон.

Натали усети напрежението ни и само се заозърта между нас двете.

— Какво още не е наред?

— Нищо. — Подадох раницата на Лиса. — Това е само нечия тъпа гадна шега. Ще отида да кажа на Кирова, за да нареди да почистят.

Натали се обърна. Лицето ѝ бе позеленяло.

— Защо хората ти причиняват това? Ужасно е.

Двете с Лиса се спогледахме.

— Нямам представа — вдигнах аз рамене. Но докато вървахме към кабинета на Кирова, също си зададох този въпрос.

Когато намерихме лисицата, Лиса ми намекна, че някой знае за гарвана. Тогава не ѝ повярвах. В онази нощ двете бяхме сами в гората, а госпожа Карп не би казала на никого. Но ако някой наистина ни е видял? И ако този някой го е направил не за да я изплаши, а само за да види дали тя отново ще може да излекува и съживи мъртво животно? Какво бе написано в бележката при случая със заека? *Зная каква си ти.*

Не споменах нищо за това пред Лиса. Реших, че още конспиративни теории ще ѝ дойдат в повече. Освен това, когато я видях на следващия ден, тя напълно бе забравила за гълъба, въодушевена от последната новина. Кирова бе разрешила да отида заедно с тях през уикенда. Перспективата да пазаруваме можеше да ни накара да забравим и най-мрачните неща — дори убийството на животно — и аз също забравих за тревогите си.

Но скоро установих, че разрешението да изляза извън Академията беше обвързано с допълнителни условия.

— Директор Кирова смята, че си се държала добре след връщането ти в Академията — съобщи ми Дмитрий.

— Ако не се брои спречкването в часа на господин Наги.

— За това тя не те обвинява. Или поне не изцяло. Успях да я убедя, че ти е нужна малко почивка... и че може да я използваш като тренировка в полеви условия.

— Тренировка в полеви условия?

Докато отивахме до мястото на срещата с останалите от групата, той ми обясни накратко. Виктор Дашков, както винаги с разклатено здраве, беше там, придружаван от пазителите си, а Натали се втурна към него и едва не го събори на земята от радост. Той ѝ се усмихна и я прегърна предпазливо, но се задави от силна кашлица. Очите на Натали се разшириха от загриженост, докато изчакваше пристъпът му да отминне.

Принц Дашков заяви, че се чувства достатъчно добре и ще може да ни придружи. Аз се възхитих от решителността му да не се предава на болестта, макар че според мен се подлагаше на ненужно изпитание само и само за да пазарува, при това в компанията на ято от шумни и глупави тийнейджърки.

Веднага след разсъмване потеглихме по двучасовия маршрут до Мисула с един от големите училищни микробуси. Много от мороите живееха отделно от хората, но мнозина най-спокойно се смесваха сред тях, а когато трябваше да се пазарува от търговските центрове, се налагаше това да става в обичайните за хората работни часове. Задните прозорци на микробуса бяха затъмнени, за да се ограничи достъпът на светлина и да ги предпази от най-лошото, което може да сполети вампирите.

Групата ни се състоеше от девет души: Лиса, Виктор, Натали, Камила, Дмитрий, аз и още трима пазители. Двама от тях — Бен и Спиридон — винаги пътуваха с Виктор. Третият бе един от училищните пазители — Стан, същият Стан Алто, онзи абсолютен шибаняк, който така злобно ме унижи още в първия ден от завръщането ми в Академията.

— Камила и Натали още нямат лични пазители — обясни ми Дмитрий. — И двете са под закрилата на пазителите, прикрепени към техните фамилии. Тъй като учат в Академията, но излизат извън кампуса, ги придружава един от училищните пазители — Стан. Аз

идвам, защото съм личен пазител на Лиса. Повечето момичета на нейната възраст още не разполагат с персонални телохранители, но при Лиса обстоятелствата са по-необичайни.

Настаних се най-отзад в микробуса, между Дмитрий и Спиридон, така че те можеха да споделят с мен бисерите от мъдростта на пазителите като част от „тренировката в полеви условия“. Бен и Стан седнаха отпред, докато останалите се разположиха по средата. Лиса и Виктор се увлякоха в дълъг разговор, като не пропуснаха нито едно от по-интересните събития, случили се напоследък. Камила, възпитана да се държи учтиво в присъствието на по-старши в дворцовата йерархия, само се усмихваше любезно и послушно кимаше от време на време. От друга страна Натали като че ли се позасегна и се опита да отвлече от Лиса вниманието на баща си. Но не се получи. Очевидно той се бе научил да се изключва от неспирното й бърборене.

Отново се извърнах към Дмитрий.

— Редно е тя да има двама пазители, както винаги се полага на принцовете и принцесите.

Спиридон беше на възраст колкото Дмитрий, с щръкнала руса коса и доста по-свободно поведение. Въпреки гръцкото си име той говореше с провлачен южняшки акцент.

— Не се тревожи, ще има достатъчно, когато му дойде времето. Дмитрий вече е определен като един от персоналните й пазители. Има големи шансове ти също да си една от тях. Ето защо си тук днес.

— Като част от тренировката — предположих аз.

— Да. Ти ще бъдеш партньор на Дмитрий.

Последва кратка, но забавна пауза, останала вероятно незабелязана от никого, освен от Дмитрий и мен. Погледите ни се срещнаха.

— Партньор като пазител — ненужно уточни Дмитрий, сякаш имаше опасност и той да си мисли за някакъв друг вид партньорство.

— Да — съгласи се Спиридон.

Неподозиращ за напрежението около него, той се впусна да обяснява как действат пазителите по двойки. Това се оказа стандартна схема, буквално по учебниците, с които ми тъпчеха главата, но сега, при навлизането ми в реалния свят, започваше да означава много повече. Пазителите се прикрепяха към съответните морои според значимостта на тези морои в йерархията. Обичайните екипи се

съставяха от двама пазители, както вероятно аз щях да действам в защита на Лиса. Единият пазител винаги трябваше да се старае да бъде в близост до своя обект, докато другият трябваше да остава по-назад, за да може непрекъснато да държи под око обстановката. Звучи отегчително, но тези две позиции се наричаха близък и далечен пазител.

— Вероятно ти винаги ще бъдеш близкият пазител — каза ми Дмитрий. — Нали си жена, при това на същата възраст като принцесата. Можеш да си винаги близо до нея, без да привличаш внимание.

— И няма да откъсвам очи от нея — отбелязах. — Както и от теб. Спиродон отново се засмя и сръга с лакът Дмитрий в ребрата.

— Ти се уреди с най-добрата от всичките ни ученички. Даде ли й сребърен кол?

— Не. Още не е готова.

— Можех да съм готова, ако някой ме беше научил как да го използвам — възразих му. Знаех, че всеки пазител в микробуса беше снабден със сребърен кол и пистолет, скрити в дрехите им.

— Не става дума само как да се използва сребърният кол — заяви Дмитрий с типичния му маниер на по-стар и по-мъдър. — Първо трябва да се научиш как да ги надвиеш. И да си готова да ги убиеш.

— Защо ще се колебая да ги убия?

— Повечето стригой са били някога морои, но поради някаква причина са се променили. Понякога се срещат стригои, насила отнети от редиците на мороите или дампирите. Подробностите в случая нямат значение. По-важното е, че има реална възможност да познаваш някого от тях. Би ли убила някого, когото познаваш?

Оттук нататък пътуването престана да бъде толкова забавно.

— Мисля, че да. Длъжна съм да го направя, нали? Ако е заради Лиса...

— Но може да се поколебаеш за миг — каза Дмитрий. — И тогава това колебание може да ти коства живота. Както и нейния.

— Тогава как да съм сигурна, че няма да се колебая, макар и за миг?

— Трябва да си повтаряш, че това не са същите хора, които си познавала. Те са се превърнали в нещо мрачно и уродливо. В нещо неестествено. Трябва да успееш да се отърсиш от някогашната си

привързаност към бившите приятели — днешни врагове — и да направиш каквото е правилно. Ако в тях се е запазил дори един грам от предишната им същност, вероятно ще ти бъдат благодарни.

— Ще ми бъдат благодарни за това, че ще ги убия?

— Ако някой те превърне в стригой, какво ще искаш? — попита ме той.

Не знаех какво да отговоря на това, затова и не казах нищо. Без да откъсва очи от мен, Дмитрий продължи да ме наставлява.

— Какво би сторила, ако знаеш, че ще бъдеш превърната в стригой против волята ти? Ако знаеш, че ще се простиш с всичките си досегашни морални принципи, с разбирането си за добро и зло? Ако знаеш, че ще ти се налага да преживееш остатъка от живота си — твоя безсмъртен живот — в убиване на невинни хора? Какво би пожелала тогава?

В микробуса се възцари неудобно мълчание. Докато се взирах в Дмитрий, затруднена от всички тези въпроси, внезапно проумях защо помежду ни съществуваше такова странно привличане, като оставим настрана външния вид.

Никога не бях срещала някого, който толкова сериозно да гледа на службата си като пазител, който разбира цялата важност на тази борба на живот и смърт. Със сигурност никой от моите връстници още не бе способен на това. Мейсън не можа да проумее защо не успях да се отпусна и да се напия на купона. Дмитрий ми беше казал, че се справям с моите задължения по-добре от много пазители на по-зряла възраст, особено ако вече са се нагледали на толкова много смърт и опасности. Но аз знаех в този момент, че той беше прав, че притежавах някакво странно усещане за това как се съчетават животът и смъртта, доброто и злото.

Както и той. Понякога може да се чувстваме самотни. Може да се наложи да забравим за „забавленията“. Възможно бе да се окажем лишени от живота, който бихме искали. Но това бе пътят, който трябваше да следваме. Разбирахме се един другото, разбирахме дълга си да браним другите. Животът ни никога нямаше да бъде лесен.

А да се вземе решение като това, което трябваше да взема в момента, бе част от съдбата ни.

— Ако стана стригой... ще искам някой да ме убие.

— Както и аз — добави той тихо. Можех да се закълна, че той бе пронизан от същото мигновено прозрение като мен, от същото усещане за връзка между нас.

— Това ми напомня за Михаил, който преследваше Соня — промърмори замислено Виктор.

— Кои са Михаил и Соня? — попита Лиса.

Виктор я изгледа изненадано.

— Защо питаш? Мислех, че знаеш историята.

— Соня Карп... искаш да кажеш... госпожа Карп? Какво за нея? — Тя се озърна назад и напред, между мен и чичо си.

— Тя... стана стригой — рекох аз, без да посмея да погледна Лиса в очите. — По свой избор.

Знаех, че все някой ден Лиса ще го узнае. Това бе завършекът на сагата на госпожа Карп — тайна, която предпочитам да запазя за себе си. Тайна, която не ми даваше мира. По лицето на Лиса се изписа ужасен шок, който премина в мен през телепатичната ни връзка. Огорчението й още повече нарасна от мисълта, че съм знаела, но не съм й казала.

— Но не зная кой е бил Михаил — додадох аз.

— Михаил Танър — каза Спиридон.

— О, пазителят Танър. Той беше тук, преди ние двете да избягаме. — Намръщих се. — А защо е преследвал госпожа Карп?

— За да я убие — каза Дмитрий. — Двамата са били любовници.

Изведнъж цялата история със стригойте придоби ново значение за мен. Да се биеш със стригой в битка, бе едно. Но съзнателно да преследваш някого... и то не кого да е, а някого, когото си обичал с цялото си сърце. Е, не бях сигурна, че бих могла да го сторя дори логически да е най-правилното.

— Може би е време да поговорим за нещо друго — обади се тихо Виктор. — Днес не е подходящ ден за обсъждане на потискащи теми.

Според мен всички се почувствахме облекчени от посещението ни в търговския център. Влязла в ролята си на бодигард, аз не се отделях от Лиса, докато обикаляхме щандовете на различните фирми, за да огледаме всички нови стилове в облеклото, предлагани там. Хубаво беше отново да сме сред хората и да се отдадем на нещо, което просто беше приятно, което нямаше нищо общо с мрачните задкулисни интриги в Академията. Беше почти като преди. Отдавна не

си бяхме позволявали да се шляем така безгрижно навън. Бях закопняла да изляза с най-добрата си приятелка.

Макар да беше едва средата на ноември, търговският център вече блестеше, щедро окичен с празнична коледна украса. Реших, че съм си избрала най-добрата от всички професии. Но трябваше да призная, че се почувствах леко засегната, когато видях как по-старите от мен професионални пазители поддържаха връзка помежду си чрез миниатюрни комуникационни устройства. Когато възнегодувах, че не са ми дали и на мен, Дмитрий ме увери, че за моето обучение ще е по-добре засега да не се осланям на техниката. Ако се докажа като способна да защитавам Лиса по старомодния начин, ще мога да се справя с всичко.

Виктор и Спиридон останаха с нас, докато Дмитрий и Бен се отдръпнаха назад и настрана, за да не се създава впечатлението, че са някакви извратеняци, жадно преследващи готини тийнейджърки по петите.

— Това е точно за теб — каза ми Лиса пред един от щандовете на „Мейси“, като ми подаде един потник с дълбоко деколте, украсено с дантела. — Ще ти го купя.

Огледах потника с копнеж. Вече си представях как ще изглеждам с него. Но тогава погледът ми по силата на професионалния навик потърси очите на Дмитрий. Поклатих глава и ѝ върнах потника.

— Идва зима. С това ще умра от студ.

— Това никога досега не те е спирало.

Лиса сви рамене и върна потника на закачалката. Двете с Камила изпробваха безброй модели. Баснословно щедрите им издръжки им позволяваха въобще да не се замислят за цените на дрехите. Лиса ми предложи да ми купи всичко, което си харесам. През целия ни живот сме били щедри една към друга, затова не се поколебах да приема предложението ѝ. Но изборът ми я изненада.

— Вече се сдоби с три термоблузи, както и с един суичър с качулка — изброи ги тя, докато ровеше в купчината с джинси на „Би Си Би Джи“. — Станала си такава голяма досада.

— Хей, не те видях да си купуваш секси потници.

— Не аз носех досега такива потници.

— Много ти благодаря.

— Знаеш какво имам предвид. Дори си вдигнала косата си.

Наистина го бях направила. Последвах съвета на Дмитрий и вече носех косата си вдигната на висок кок. С което спечелих усмивката му веднага щом ме видя така променена. Така ако се сдобиех с правото да нося символичните татуировки с формата на мънии на врата ми, непременно щяха да се виждат.

Лиса се озърна наоколо, за да се увери, че никой от останалите няма да ни чуе. Чувствата ѝ, достигащи до мен по нашата връзка, показваха, че е разтревожена и неспокойна.

— Знаела си за госпожа Карп.

— Да. Чух за това около месец, след като тя изчезна.

Лиса праметна през ръката си едни джинси с бродерия, без да гледа към мен.

— А защо не ми каза?

— Не беше нужно да знаеш.

— Защото си мислила, че няма да мога да се справя?

Постарах се лицето ми да запази безизразното си изражение. И докато се взирах в очите ѝ, мислите ми се върнаха назад във времето, преди две години. Беше на втория ден от наложения ми домашен арест, задето уж бях опустошила стаята на Уейд, когато кралски пратеници посетиха Академията. На мен ми позволиха да присъствам на официалния прием, но придружена от строга стража, за да не би „да се опитам да направя нещо“.

Двама от пазителите ме съпроводиха до столовата, като по пътя си говореха тихо.

— Тя убила доктора, който се грижел за нея, а по пътя си едва не отнела живота и на половината пациенти и сестри.

— Имат ли представа къде е отишла?

— Не, проследили са я... е, по-нататък ти сам знаеш какво се е случило.

— Никога не съм очаквал това от нея. Въобще не изглеждаше способна на нещо подобно.

— Е, ами Соня беше луда. Не видя ли колко необузdana стана накрая? Беше способна на всичко.

Аз се влачех без желание, но при тези думи вдигнах рязко глава.

— Соня? За госпожа Карп ли говорите? — попитах аз. — Тя е убила някого?

Двамата пазители се спогледаха. Накрая единият от тях заговори с мрачен тон:

— Тя се е превърнала в стригой, Роуз.

Заковах се на място и впих смаян поглед в лицето му.

— Госпожа Карп? Не... тя не би могла да...

— И аз отначало не можах да повярвам... — отвърна другият. — Но... не бива да казваш на никого. Това е трагедия. Не я превръщай в училищна клюка.

Останалата част от вечерта ми беше като в мъгла. Госпожа Карп. Лудата Карп. Беше убила някого, за да се превърне в стригой. Не можех да повярвам.

Когато приемът най-сетне свърши, успях да се измъкна крадешком от моите двама пазители и си откраднах няколко скъпоценни мига насаме с Лиса. Тогавя връзката ни беше доста силна, затова не бе нужно непременно да видя лицето ѝ, за да разбере колко зле се чувства.

— Какво не е наред? — попитах я аз. Бяхме се усамотили в един от ъглите в коридора точно пред столовата.

Очите ѝ си оставаха безизразни. Усетих колко я измъчваше главоболието; нейната болка автоматично се предаде и на мен.

— Аз... не зная какво ми става. Просто се чувствам странно. Сякаш някой непрекъснато ме преследва и трябва много да внимавам, разбираш ли?

Не знаех какво да ѝ кажа. Не мислех, че някой я преследваше, но госпожа Карп имаше навика да повтаря абсолютно същите думи. Винаги се държеше като болна от параноя.

— Вероятно няма нищо тревожно — подхвърлих безгрижно.

— Вероятно — съгласи се тя. Внезапно присви очи. — Но се притеснявам заради Уейд. Той няма да престане да дрънка за това, което се случи. Не можеш да си представиш какви ги разправя за теб.

Всъщност можех, но не ми пукаше.

— Забрави го. Той е безобиден.

— Мразя го — отсече тя. Гласът ѝ стана непривично рязък. — Аз съм заедно с него в комитета за набиране на средства. Мразя го, като виждам как тлъстата му уста по цял ден не спира да мели. И като го гледам как флиртува с всички момичета, които срещне. Не биваше да наказват теб заради стореното от него. Той трябва да си плати.

Устата ми пресъхна.

— Всичко е наред... Няма значение. Хайде, успокой се. Лис.

— А пък за мен има значение — озъби се тя, с което прехвърли гнева си върху мен. — Искам да му го върна тъпкано. Да го нараня така, както той нарани теб. — Тя склочи ръце на гърба си и закрочи като побесняла напред-назад с твърди и решителни стъпки.

Омразата и гневът, кипящи в нея, се предаваха съвсем ясно през нашата връзка. Беше като буря и това дяволски ме изплаши. Почувствах се като обгърната с пелена от несигурност, нестабилност. Това показваше, че Лиса не знае какво да прави, но отчаяно копнее да стори нещо. Каквото и да е то. В спомените ми изплува нощта с бейзболната бухалка. И тогава се замислих за госпожа Карп. *Тя се е превърнала в стригой, Роуз.*

Това бе най-плашещият момент в живота ми. Изплаших се много повече, отколкото като я гледах тогава в стаята на Уейд. Повече, отколкото когато я видях да излекува гарвана. Беше страшно дори от това да ме заловят пазителите. Защото в онзи миг не можех да позная най-добрата си приятелка. Не знаех на какво е способна. Преди една година бих се изсмяла на всекиго, който ми кажеше, че Лиса иска да стане стригой. Но преди една година бих се присмяла на всекиго, който ми съобщи, че тя ще иска да си пререже вените или да накара някого „да си плати“.

В този момент внезапно повярвах, че за нея няма нищо невъзможно. И заради това трябваше да съм сигурна, че няма да го направи. Спаси я. Спаси я от самата нея.

— Ще се махнем оттук — каза ѝ аз, хванах я под ръка и я задърпах нататък по коридора. — Още сега.

Гневът ѝ моментално бе заменен от объркване.

— Какво си намислила? Искаш да отидем в гората или какво?

Не ѝ отговорих. Но нещо в поведението ми или в изречените от мен думи навярно я бе сепнало, защото тя повече не посмя да ми задава въпроси, докато я извеждах навън от столовата, докато прекосявахме кампуса в посока към паркинга. Сега там бе пълно с колите на гостите за тази вечер. Една от тях беше луксозна лимузина Линкълн Таун Кар. Видях как шофьорът завъртя ключа на стартера.

— Някой си тръгва по-рано — промърморих, като се взрях в него през храстите край паркинга. После се огледах назад, но не видях

нищо подозрително. — Те вероятно ще бъдат тук в следващите минути.

Лиса разбра какво се опитвах да направя.

— Когато ми каза „ще се махнем“, имаше предвид... не, Роуз, не можем да напуснем Академията. Няма да можем да се промъкнем покрай стражите и портите.

— Не е необходимо ние да го направим — твърдо ѝ заявих аз. — Той ще го направи.

— Но как ще ни помогне това?

Поех дълбоко дъх, изпълнена със съжаление, че трябваше да го кажа, но бях принудена да избира по-малката от двете злини.

— Ти знаеш как да го направиш. Как накара Уейд да извърши онова?

Тя потръпна, но после кимна.

— И сега трябва да извършиш същото. Иди при онзи тип там и го накарай да ни скрие в багажника на лимузината.

Страх и ужас пропълзяха в нея. Вече не разбираше нищо и беше много изплашена. Изключително силно изплашена. И без това вече седмици наред беше подплашена заради дарбата си да лекува и способността си да влияе върху настроенията на другите. Беше крехка, особено сега, когато се озова изправена пред нещо, което никоя от нас двете не проумяваше. Но въпреки всичко тя ми вярваше. Вярваше, че аз ще я пазя.

— Добре — кимна тя. Пристъпи няколко крачки към него, но после се извърна назад към мен. — Защо? Защо да правим това?

Замислих се за гнева на Лиса, за желанието ѝ да направи всичко, за да си го върне на Уейд. После си спомних за госпожа Карп — за красивата, но неуравновесена госпожа Карп, която накрая бе станала стригой.

— Просто се грижа за теб — уверих я. — Нищо повече не бива да знаеш.

Сега, в търговския център в Мисула, застанала между щандовете за дрехи от различни дизайнери. Лиса отново ме попита:

— Защо не ми каза?

— Защото не биваше да знаеш — повторих ѝ аз.

Тя се насочи към пробната, като продължаваше да ми шепне:

— Страх те е, че може да откача. Да не би да те е страх, че мога да стана стригой?

— Не. Няма начин. Тя си е била такава. Това никога няма да се случи с теб.

— Дори и ако се окаже, че съм луда?

— Не — отрекох аз и се опитах да го обърна на шега. — Тогава само ще си обръснеш главата и ще завъдиш тридесет котки.

Чувствата на Лиса обаче станаха още по-мрачни, но тя не каза нищо повече. Спря се отвън пред пробната и взе една черна рокля от рафта. Лицето ѝ леко просветна.

— Това е роклята, за която си родена. Не ме е грижа колко практична си станала сега.

Изработена от мека черна коприна, роклята беше без презрамки, лъскава и гладка, спускаща се до коленете. Въпреки че бе стилна и елегантна, по всичко личеше, че ще прилепва идеално по тялото. Супер секси. Може би прекалено секси за възприетия стил на обличане в Академията.

— Да, това е моята рокля — съгласих се аз. Не можех да откъсна очи от нея. Исках я толкова отчаяно, че чак усетих пронизваща болка в гърдите. Беше от онези рокли, които променят света. От онези, с които се основават нови религии.

Лиса избра моя размер.

— Пробвай я.

Поклатих глава и понечих да я върна.

— Не мога. Докато я пробвам, може да те изложи на риск. Никоя рокля не си струва твоята ужасна смърт.

— Тогава просто ще я вземем, без да я пробваш. — И тя купи роклята.

Следобедното пазаруване продължи, но аз усетих, че се уморявам. Да бъда постоянно нащрек, да бдя зорко като верен страж, се оказа не чак толкова забавно. Когато дойде ред на последната спирка — бижутерийния щанд, искрено се зарадвах, че вече му се виждаше краят.

— Ето това ще ти отива. — Лиса посочи към една от витрините. — Това колие е точно за роклята ти.

Погледнах го. Тънка златна верижка с висяща на нея роза, с диамант в средата, обкован със злато. Диамантът доминираше над

всичко.

— Мразя всичко свързано с рози.

Лиса много обичаше да ми подарява разни неща, имащи нещо общо с рози — предполагам, че го правеше само за да види реакцията ми. Но като видя цената на колието, усмивката ѝ помръкна.

— О, я виж ти. Дори и ти имаш лимит — не пропуснах да я подразня аз. — Най-после доживяхме края на безумното ти харчене.

Изчакахме Виктор и Натали да приключат с обиколката си. Очевидно той ѝ бе купил нещо необикновено хубаво, понеже тя изглеждаше така, сякаш ѝ бяха поникнали криле и направо хвърчеше от щастие. Радвах се за нея. Тя бе готова да даде всичко, за да спечели вниманието на баща си. Надявах се, че ѝ е купил нещо страхотно скъпо, с което да засвидетелства обичта си.

Потеглихме по обратния път в пълно мълчание, защото режимът ни за спане се бе объркал от тази разходка на дневна светлина. Седнала до Дмитрий, аз се облегнах назад и се прозинах. Ръцете ни се докосваха. Усещането за близост помежду ни бе изгарящо.

— Е, никога ли вече няма да мога да пробвам дрехите, които си избирам? — попитах тихо, тъй като не исках да събудя другите. Виктор и пазителите бяха будни, но момичетата вече спяха.

— Можеш, но когато не си на смяна. Само през свободното си време.

— Не искам да имам свободно време. Искам винаги да се грижа за Лиса. — Отново се прозинах. — Видя ли онази рокля?

— Видях я.

— Хареса ли ти?

Не ми отговори. Приех мълчанието му като знак за потвърждение.

— Дали ще застраша репутацията си, ако я облека за бала?

Когато заговори, едва го чувах.

— Ще застрашиш цялото училище.

Аз само се усмихнах и заспах.

Когато се събудих, главата ми лежеше на рамото му. Дългото му палто ме обгръщаше като одеяло. Микробусът спря. Бяхме се върнали в Академията. Отметнах импровизираната завивка и слязох след него от микробуса. Внезапно се почувствах напълно будна и щастлива. Но за жалост краят на свободата ми приближаваше.

— Обратно в затворническата килия — въздъхнах, докато крачех до Лиса към столовата. — Може би, ако се престориш, че получаващ сърдечен удар, ще успея да изчезна.

— Без да вземеш новите си дрешки? — Лиса ми подаде чантата. Аз весело я размахвах около себе си. — Нямам търпение да я видя на теб.

— Аз също. Ако ми позволят да отида на бала. Кирова още не е решила дали съм била достатъчно прилежна.

— Покажи й скучните ризи, които си накупи. Кирова ще изпадне в несвяст. Аз поне замалко да припадна, като ги видях.

Засмях се, задминах я и рипнах чевръсто, както аз си знам, върху една от дървените пейки, покрай които минавахме. Като стигнах до края на пейката, скочих долу на земята, пак така чевръсто и ловко.

— Не са пък чак толкова скучни.

— Не зная какво да си мисля за тази нова, толкова отговорна Роуз.

Подскочих върху следващата пейка.

— Не съм отговорна.

— Хей — провикна се отзад Спиридон. Той и останалите от групата се влачеха подир нас. — Забрави ли, че още си на смяна? Не са позволени забавления.

— Нищо забавно няма тук — извиках назад, като долових присмеха в интонацията му. — Кълна се че... мамка му!

Вече бях стигнала почти до края на третата пейка. Мускулите ми се стегнаха, готови за скока долу на земята. Но когато се опитах да скоча, кракът ми не тръгна заедно с мен. Дъската, която допреди малко изглеждаше толкова корава и солидна, поддаде под тежестта ми, сякаш беше от картон. И се счупи. Кракът ми хлътна и глезенът ми се заклеши в дупката, докато останалата част от тялото ми политна в другата посока. Бях като прикована към пейката. Тялото ми се огъна към земята, но кракът ми остана заклещен. Глезенът се прегъна съвсем неестествено. Рухнах долу. Чух как нещо изпращя, но не беше дъската. Прониза ме болка, адска, най-страшната болка в живота ми.

После изгубих съзнание.

ГЛАВА 18

Събудих се, вперила очи в белия таван на болничната стая в клиниката на Академията. Филтрирана светлина — смекчена заради пациентите морои — се спускаше от високия прозорец върху мен. Чувствах се странно, някак си дезориентирана, но не ме болеше.

— Роуз.

Гласът погали като коприна кожата ми. Нежен. Плътен. Извърнах глава и срещнах тъмнокафявите очи на Дмитрий. Седеше на стола до леглото, в което лежах. Дългата му до раменете коса беше паднала напред и обрамчила лицето му.

— Здравей — поздравих го, но гласът ми прозвуча прегракнало.

— Как се чувстваш?

— Странно. Като при махмурлук.

— Доктор Оленски ти даде нещо против болката... изглеждаше доста зле, когато те доведохме тук.

— Не си спомням да... Колко дълго съм била в безсъзнание?

— Няколко часа.

— Явно припадъкът е бил доста силен. Може би още не съм съвсем на себе си. — Някои от подробностите започнаха да изплуват в спомените ми. Пейката. Заклещеният ми глезен. Но след това нищо не помнех. Само как ме обля гореща вълна, после студена и накрая пак гореща. Опитах се предпазливо да помръдна пръстите на крака си.

— Не ме боли.

Той поклати глава.

— Не. Не беше тежко контузена.

В този миг обаче в спомените ми възкръсна звукът от изхрущяването на глезена ми.

— Сигурен ли си? Помня... как се огъна. Не. Нещо трябва да е счупено. — Внимателно седнах в леглото, за да огледам глезена си. — Или поне да е навехнат.

Той се надигна и пристъпи напред, за да ме спре.

— Внимавай. Глезенът ти може да е добре, но вероятно още не си на себе си.

Наведох се предпазливо напред и погледнах надолу. Джинсите ми бяха нагънати нагоре до коленете. Глезенът ми беше леко зачервен, но нямах охлузвания или някакви други видими белези.

— Господи, какъв късмет извадих. Ако се бях наранила, щях да се лиша за известно време от тренировките.

Усмивнат, той отново се настани на стола си.

— Зная. Непрекъснато ми го повтаряше, докато те носех дотук. Беше много разстроена.

— Ти... ти си ме пренесъл дотук на ръце?

— След като счупихме пейката и освободихме крака ти.

Господи. Как съм могла да проспя това. Единственото по-хубаво на този свят от това Дмитрий да ме носи на ръце бе да си представям как прави същото, ама гол до кръста.

Суровата реалност отново ме блъсна в гърдите.

— Да бъда повалена от една нищо и никаква пейка — простенах аз.

— Какво?

— Оцелях през целия ден, докато охранявах Лиса. Дори и вие, пазителите, признахте, че съм свършила добра работа. А после, като се върнах тук, се провалих, и то от какво? От една пейка. Уф. Знаеш ли каква излагация е за мен? И то пред очите на всички вас, мъжете от охраната.

— Вината не е твоя — рече той. — Никой не подозираше, че пейката е била прогнила. Изглеждаше здрава.

— Стига. Би трябвало да ходя по алеята като всеки нормален човек. Сега, като се върна в часовете, другите новаци ще ме скъсат от подигравки.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Може пък подаръците да те зарадват.

От изненадата се надигнах в леглото.

— Подаръци ли?

Усмивката му се стопи и той ми подаде една изящна кутийка, обвита в луксозна хартия.

— Това е от принц Виктор.

Смаяна от това, че Виктор въобще се е сетил да ми подари нещо, аз прочетох бележката върху кутийката. Бяха само няколко набързо надраскани реда:

Роуз, много съм щастлив, че не си пострадала сериозно при падането. Наистина е чудо. Ти имаш необикновен живот, а Василиса има късмет, че винаги си до нея.

— Много мило от негова страна — въздъхнах, преди да отворя кутийката. И тогава видях какво се криеше вътре. — Уха! Много мило.

Беше колието с розата — същото, което Лиса искаше да ми купи, но не можа да си го позволи. Сложих го върху ръката си и я повдигнах нагоре така, че розата с инкрустирания диамант увисна свободно на златната верижка, проблясвайки.

— Прекалено скъп подарък за благопожелания за оздравяване — отбелязах, като си спомних цената.

— Той всъщност го купи, задето се справи толкова добре през първия си ден като официално одобрен пазител. Освен това видях как двете с Лиса сте разглеждали това бижу.

— Брей. — Това бе всичко, което можах да кажа. — Но не мисля, че се справих много добре с работата си.

— Аз пък мисля.

Усмихнах се и върнах колието в кутийката, след което я оставих на масичката до леглото.

— Не спомена ли преди малко за подаръци? Нима има още?

Връчи ми малка плоска чантичка. Отворих я, озадачена и развълнувана. Вътре имаше гланц за устни, тъкмо от онези, които най харесвах. Толкова пъти му се бях оплаквала, че ми свършват запасите, но никога не бях допускала, че е обръщал внимание на хленченето ми.

— Кога го купи? През цялото време в мола не те изпуснах от поглед.

— Професионални тайни на опитен пазител.

— Ама за какво е това? Пак ли заради първия ми ден в занаята?

— Не — простичко отвърна той. — Защото реших, че ще се зарадваш.

Без да мисля, се наведох напред и го прегърнах.

— Благодаря ти.

Съдейки по скованата му поза, явно го бях сащисала от изненада. И да... всъщност и аз бях изненадана. Но той се окопоти бързо, а когато ме обгърна с ръце през кръста, си помислих, че в следващия миг ще умра.

— Радвам се, че си по-добре — рече гой. Устните му почти докосваха косата ми, точно над ухото. — Когато те видях да падаш...

— ... си помисли: „Ей, каква е загубенячка“.

— Не си помислих точно това.

Отдръпна се леко назад, така че да може да вижда лицето ми, но и двамата нищо не казахме. Очите му бяха толкова тъмни и дълбоки, че ми се прииска да се гмурна в тях. Стигаше ми да се вгледам в тях, за да ме обгърне топлина отвсякъде, сякаш ме изгаряха пламъци. Бавно, внимателно дългите му пръсти се пресегнаха и се плъзнаха по очертанията на скулата ми, сетне се спуснаха отстрани по страната ми. Потръпнах още при първото му докосване до кожата ми. Той уви около пръста си кичур от косата ми, също както бе направил в гимнастическия салон.

Преглътнах мъчително и откъснах очи от устните му. Представях си какво е да те целунат тези устни. Мисълта едновременно ме възбуди и изплаши, което си беше глупаво. Вече се бях целувала с доста момчета и никога не се бях замисляла за това. Нямахше причина целувките на някой мъж — пък бил той и по-възрастен — да са кой знае какво. При все това само от мисълта, че ще приближи устните си до моите, светът започна да се върти около мен.

На вратата се почука леко и аз тутакси се облегнах назад. Доктор Оленски надникна през леко откритата врата.

— Стори ми се, че ви чух да си говорите. Как се чувстваш?

Тя пристъпи напред и ми нареди да легна отново по гръб. Докосна глезена ми, дори леко го огъна, за да провери дали всичко е наред, но накрая поклати глава.

— Имаш късмет. При целия този шум, който вдигна тук с пристигането си, си помислих, че кракът ти ще трябва да се ампутира. Сигурно е било от шока. — Отстъпи назад. — Ще се почувствам по-

добре, ако се откажеш от утрешната си тренировка, но иначе вече можеш да си вървиш.

Отроних въздишка на облекчение. Не можех да си спомня да съм изпадала в истерия — и се чувствах засрамена, че съм припаднала — но имах право да се тревожа, ако нещо беше счупено или навехнато. Не можех да си позволя да губя повече време. Трябваше да си взема изпитите и напролет да се дипломирам.

Доктор Оленски още веднъж потвърди, че разрешава да бъда изписана, след което напусна стаята. Дмитрий отиде до другия стол, за да ми донесе обувките и палтото. Като го погледнах, отново ме заля топла вълна при спомена за това, което се бе случило, преди доктор Оленски да влезе в стаята.

Той не откъсна поглед от мен, докато си обувах обувките.

— Ти имаш ангел пазител.

— Не вярвам в ангели — отвърнах. — Вярвам само в това, което мога сама да направя.

— Добре, тогава имаш удивително тяло. — Изгледах го въпросително. — Самовъзстановяващо се, искам да кажа. Чувал съм за инцидента...

Той не спомена конкретно за кой инцидент говореше, но можеше да бъде само един. Обикновено не обичах да говоря за това, но имах чувството, че на него мога да кажа всичко.

— Всички казаха, че не би трябвало да оцелея — обясних му аз. — Заради мястото в автомобила, където съм седяла, и заради начина, по който той се е блъснал в дървото. Лиса всъщност е била единствената, която се е намирала на по-безопасно място. Обаче двете с нея се отървахме само с по няколко драскотини.

— И въпреки това не вярваш в ангели или в чудеса.

— Не, аз...

Наистина е чудо. Имаш необикновен живот... В този миг в главата ми нахлуха милион мисли. Може би... може би все пак съм имала ангел пазител...

Дмитрий моментално усети промяната в настроението ми.

— Какво не е наред?

Отърсих се от спомените и се опитах да установя връзка с Лиса, пренебрегвайки приспивателния ефект на болкоуспокояващите

лекарства. Сега до мен достигнаха чувствата на Лиса. Гневни. Объркани.

— Къде е Лиса? Къде е тя?

— Не зная къде е тя сега. Но докато те носех насам, беше неотлъчно до теб. Остана да дежури край леглото чак до пристигането на докторката. Ти беше много по-спокойна, докато тя бдеше над теб.

Затворих очи. Имах чувството, че ще припадна. Успокоила съм се, докато Лиса е седяла до мен, защото тя е отнела болката ми. Тя ме е излекувала...

Точно както в нощта на катастрофата.

Сега вече всичко придоби смисъл. Не е трябвало да оцелея. Всички все това повтаряха. Кой знае в действителност от какви рани съм страдала? Вътрешни кръвоизливи. Натрошени кости. Но е нямало никакво значение, защото Лиса е излекувала всички рани точно както лекуваше всички останали. Ето защо, когато се събудих, я заварих, надвесена над мен.

Вероятно затова е припаднала, когато я отведоха в болницата. След това бе изтощена в продължение на много дни. И тъкмо оттогава започна депресията ѝ. Изглеждаше като нормална реакция, след като си изгубил родителите си, но сега си задавах въпроса дали не е било нещо повече, дали чудодейната ѝ способност да лекува не е изиграла някаква роля.

Отново разтворих съзнанието си, за да достигна до нея. Изгарях от желание да я намеря. Ако наистина Лиса ме беше излекувала, не се съмнявах, че сега е зле. Настроенията ѝ и магическите ѝ сеанси бяха взаимно свързани, а този път ще трябва да е упражнила много интензивно магическата си дарба.

Упойващите медикаменти вече почти не действаха на тялото и съзнанието ми, така че можех да проникна в нея. Сега се оказа доста лесно. Заля ме мощна вълна от емоции, по-всеобхватни от кошмарите ѝ, които преди това ме бяха връхлитали. Не помнех някога да съм усещала нейни сигнали с толкова висока интензивност.

Тя седеше на тавана в параклиса и плачеше. Макар че не знаеше съвсем ясно защо всъщност плаче. Чувстваше се щастлива и облекчена от това, че не бях пострадала, че е успяла да ме излекува. Но в същото време усещаше душата и тялото си сериозно омаломощени. Изгаряше вътрешно, все едно че бе изгубила част от себе си. И се тревожеше, че

аз ще се вбеся, задето е използвала магическите си сили. Страхуваше се как ще премине за нея утрешният ден в Академията, когато отново щеше да ѝ се наложи да се преструва, че харесва тълпата, която нямаше други интереси, освен да харчи парите на родителите си и да си устройва недостойни забавления за сметка на онези, които не бяха толкова красиви или не се радваха на всеобщата почит. Не искаше да отива на бала е Ейрън, да го гледа как я зяпа с обожание — не искаше да усеща докосването му — когато единственото, което изпитваше към него, бе най-обикновено приятелско чувство.

Повечето от тези преживелици си бяха съвсем нормални поводи за загриженост, но я измъчваха силно, много по-силно, отколкото ако беше някоя най-обикновена личност, помислих си аз. Не можеше да се справи с всичко това, нито да измисли как да реши проблемите си.

— Добре ли си?

Тя вдигна глава и отметна кичурите коса, полепнали по мокрите ѝ бузи. Кристиан беше застанал на прага. Не го бе чула да се качва по стълбите, толкова бе потънала в мъката си. В гърдите ѝ се надигнаха едновременно копнеж и гняв.

— Добре съм — тросна се тя. Подсмръкна и се опита да прикрие сълзите си, не искаше той да я вижда сломена.

Кристиан се облегна на стената, скръсти ръце пред гърдите си и отново доби непроницаемо изражение.

— Искаш ли... да поговорим?

— О... — изсмя се дрезгаво тя. — Сега искаш да говорим? След като толкова пъти се опитвах да...

— Не исках да се получи така! Роуз бе тази, която...

Той внезапно замлъкна, а аз изтръпнах. Бях напълно изобличена.

Лиса се изправи и пристъпи към него.

— Какво за Роуз?

— Нищо. — Маската на пълно безразличие отново покри лицето му. — Забрави.

— Какво за Роуз? — Тя приближи още повече. Въпреки гнева си Лиса още изпитваше необяснимо привличане към него. — Тя те е накарала, така ли? Тя ти е казала да престанеш да разговаряш с мен?

Той се взираше пред себе си с каменно изражение.

— Вероятно е било за добро. Може би щях само още повече да те объркам. Сега не би трябвало да си тук — каза накрая той.

— Какво означава това?

— А ти какво мислиш, че означава? Господи. Всички вече са готови да живеят или умират според вашите заповеди, Ваше височество.

— Ставаш мелодраматичен.

— Аз ли? По цял ден слушам как всички говорят само за това какво правиш, какво мислиш за това или онова, какви дрехи носиш. Дали ще получат одобрението ти. Кого харесваш. Кого мразиш. Превърнали са се в твои марионетки.

— Не е точно така. Освен това съм длъжна да го правя. За да си го върна на Мия...

Той завъртя очи и се загледа някъде встрани от нея.

— Дори не знаеш за какво трябва да й връщаш.

Гневът на Лиса пламна.

— Тя подучи Джеси и Ралф да кажат онези неща за Роуз! Не мога да й позволя да се отърве безнаказано.

— Роуз е корава. Ще успее да го преодолее.

— Не си я виждал да плаче.

— Така ли? Ами случва се хората да си поплачат. Ти също плачеш.

— Но не и Роуз.

Той се извърна към нея и устните му се изкривиха в мрачна усмивка.

— Никога не съм виждал друга двойка като вас двете. Вечно се тревожите една за друга. Мога да я разбера, все пак е пазител и поведението ѝ може да се обясни с прекалено увлечение по професията ѝ, но и ти си същата като нея.

— Тя е моя приятелка.

— Предполагах, че обяснението ще е просто. Но не можех да съм сигурен. — Въздъхна, замисли се за кратко, след това отново превключи на типичния си саркастичен стил. — Както и да е. А сега за Мия. Значи искаш да ѝ го върнеш заради това, което е причинила на Роуз. Но изпускаш най-важното: защо го е направила?

Лиса се намръщи.

— Защото ревнуваше Ейрън.

— Тук се крие нещо повече, принцесо. За какво ѝ е да ревнува? Той вече беше неин. Не ѝ беше нужно да те напада, за да го задържи.

Можеше само да устрои едно голямо шоу, за да покаже колко е луда по него. Нещо като това, което правиш ти в момента — додаде той с вкиснат тон.

— Добре. Но какво още има в тази история? Защо ще иска да съсипе живота ми? Никога нищо не съм й сторила... искам да кажа, преди да започне това.

Той се наведе напред. Кристалносините му очи се впиха в нейните.

— Имаш право. Ти нищо не си й сторила. Но твоят брат — да.

Лиса се отдръпна рязко от него.

— Ти не знаеш нищо за брат ми.

— Зная, че той е прекарал Мия. В буквалния смисъл.

— Престани. Стига си лъгал.

— Не лъжа. Кълна се в Бога или в когото там вярваш. Случвало се е понякога да си поговоря с Мия още през първата ѝ година тук. Не беше много популярна, но пък беше доста умна. И още е. Участваше в доста комитети с особите от кралско потекло, балове, танци и други подобни. Не зная подробности. Но така се запознала с брат ти на едно от тези събирания и двамата се сблизихи.

— Не са. Щях да зная. Андре би го споделил с мен.

— Не. На никого не е казал. И на нея ѝ наредил да си мълчи. Омаял я и я убедил, че всичко трябва да бъде нещо като романтична тайна, за която никой, абсолютно никой друг да не подозира. Макар че истинската причина да бъде толкова потаен била съвсем друга, много по-прозаична: брат ти просто не желал някой от приятелите му да узнае, че се е увлякъл по момиче, което нямало кралско потекло.

— Ако Мия ти е разказала всичко това, значи си го е измислила!
— възкликна Лиса.

— Да бе. Но не мисля, че се преструваше, когато я видях обляна в сълзи. Само след няколко седмици той се отегчил от нея и я зарязал. Все пак благоволил да ѝ обясни, че била твърде малка за него и че той в действителност нямал никакво намерение да поддържа сериозна връзка с някоя като нея, която не била от добро семейство. От това, което успях да разбера, той никак не се държал мило с нея... дори не ѝ предложил да си останат просто приятели.

Лиса се втурна към Кристиан и се разкрещя право в лицето му:

— Ти въобще не познаваш Андре! Той никога не би сторил това.

— Ти не го познаваш. Сигурен съм, че е бил много мил с малката си сестричка. Сигурен съм, че те е обичал. Но в Академията, обкръжен от приятелите си, той беше точно същият негодник, както и останалите кралски потомци. Разбрах го, защото забелязвам всичко. Лесно е, когато никой не ти обръща внимание.

Лиса сподави хлипането си, все още неуверена дали да му вярва, или не.

— Значи заради това Мия ме мрази толкова много?

— Да. Мрази те заради него. Това, плюс другото — че си от висшата аристокрация, а пък тя се чувства крайно несигурна сред тези предвзети кръгове — всичко това обяснява защо Мия се стреми толкова упорито да се издигне в очите на обществото и да бъде близка приятелка със знатните си връстници. Мисля, че е чисто съвпадение, че се е сближила именно с твоето бивше гадже, но сега ти си го върна, което вероятно още повече е влошило ситуацията. Ти ѝ открадна Ейрън, а пък Роуз разпространи онези слухове за родителите ѝ. Вие двете наистина избрахте най-успешните начини да я накарате да страда. Добре свършена работа.

В нея се прокрадна лека вина.

— И все пак продължавам да мисля, че лъжеш.

— Може да съм всякакъв, ала не съм лъжец. Това е твоята специалност. Както и на Роуз.

— Ние не...

— Не разпространявате изобличаващи сведения за родителите на другите? Не каза ли тя, че ти ме мразиш? Ти не се ли преструваш, че си приятелка с хора, които намиращ за глупави? Не се ли срещаш с момче, което не харесваш?

— Аз го харесвам.

— Харесваш или обичаш?

— О, и каква е разликата?

— Да харесваш някого, означава да излизаш с едър русокос малоумник и да се смееш на глупавите му шеги.

И тогава изведнъж той се хвърли към нея и впи устни в нейните. Целувката му беше страдна, груба и яростна — израз на целия му гняв, копнеж и желание, които Кристиан винаги бе таял дълбоко в себе си. Лиса никога досега не бе целувана така. През връзката ни и аз, разбира се, усетих как тя откликна, отвърна му — как само за миг

Кристиан успя да я накара да се почувства много по-жива, отколкото когато бе с Ейрън или с когото и да е друг от обожателите ѝ.

Кристиан прекъсна целувката, но лицето му остана съвсем близо до нейното.

— Ето това е, когато го правиш с някого, когото обичаш.

Сърцето на Лиса биеше до пръсване и от гняв, и от желание.

— Е, аз не те харесвам, нито те обичам. И си мисля, че вие двамата с Мия лъжете за Андре. Ейрън никога не би си измислил нещо подобно.

— Това е, защото Ейрън никога не казва нещо, което изисква думи с повече от една сричка.

Тя го отблъсна от себе си.

— Стига. Махай се от мен.

Той се огледа насмешливо.

— Не можеш да ме изхвърлиш просто така. Нали имахме споразумение?

— Махай се! Вън! — кресна тя. — Мразя те!

Той ѝ се поклони.

— Както желаете, Ваше височество. — И с един последен мрачен поглед напусна тавана.

Лиса рухна на колене и най-сетне даде воля на тъй дълго сдържаните си сълзи, скривани най-вече от Кристиан. Едва успявах да различа всички неща, които ѝ причиняваха болка. Само Господ знаеше всички неща, които ме бяха разстройвали — като инцидента с Джеси, — но никога нищо не ми бе въздействало по този начин. Емоциите се вихреха в нея, връхлитаха мозъка ѝ. Историята с Андре. Омразата на Мия. Целувката на Кристиан. Излекуването на счупения ми глезен. Ето това, осъзнах аз, е истинската депресия. Това е лудостта.

Измъчена, погълната от болката си, Лиса взе единственото решение, което ѝ оставаше. Отвори чантичката си и намери тънкия бръснач, който винаги носеше със себе си...

Потресена, но неспособна да прекъсна връзката, аз усетих как тя плъзна бръснача по лявата си ръка, като направи съвършено равни прорези, гледайки в унес как кръвта се стича по бялата ѝ кожа. Както винаги избегна вените, но този път разрезите бяха по-дълбоки. Заболяя силно, но докато го правеше, успя да се съсредоточи само върху

физическата болка, за да забрави за миг поне душевните си терзания. Така добиваше усещането, че се контролира.

Капки кръв покапаха по мръсния под. Светът се завъртя пред очите ѝ. Да гледа собствената си кръв, ѝ подежда хипнотизиращо. През целия си живот беше взимала кръв от другите. От мен. От хранващите. А ето че сега се лееше нейната. С нервно хихикане реши, че е забавно. Може би като оставяше кръвта да се лее, тя я връщаше обратно на онези, от които я бе откраднала. Или може би просто я пилееше, разливаше свещената кръв на фамилията Драгомир, за която всички останали копнееха до полуда.

Бях се насилила да проникна в главата ѝ, но сега се оказа, че не мога да изляза. Емоциите ѝ ме бяха впримчили — бяха твърде силни, прекалено мощни. Трябваше да избягам. Знаех го с цялото си същество. Трябваше да я спра. Тя беше прекалено слаба след моето лечение, така че сега за нищо на света не можеше да си позволи да губи толкова много кръв. Време беше да кажа на някого.

Най-после прекъснах връзката и отново се озовах в клиниката. Дмитрий ме държеше, разтърсваше ме нежно, докато повтаряше името ми отново и отново в опит да привлече вниманието ми. До него стоеше доктор Оленски с напрегнато, притъмняло от тревога лице.

Взрях се в Дмитрий. Чак сега осъзнах колко е разтревожен и загрижен за мен. Кристиан ми бе казал да намеря някого, който наистина може да помогне. Някого, на когото мога да се доверя. Досега бях пренебрегвала съвета му, защото не вярвах на никого, освен на Лиса. Но сега, докато гледах Дмитрий, изпълнена с онова усещане за разбиране, което двамата споделяхме, разбрах, че вярвам на още някого.

Заговорих с пресеклив глас:

— Зная къде е. Лиса. Трябва да ѝ помогнем.

ГЛАВА 19

Трудно бе да се каже какво ме подтикна да го направя. Отдавна таях в себе си толкова много тайни, вярвайки, че така защитавам Лиса. Но осъзнах, че не ѝ помагам, като крия, че се наранява. Не успях да я накарам да спре — и сега се питах дали не бях причината да започне. Нищо подобно не се бе случвало, преди тя да ме излекува след автомобилната катастрофа. Какво щеше да стане, ако ме бе оставила цялата в рани? Може би пак щях да успея да се възстановя. И навярно днес всичко с нея щеше да е наред.

Останах в клиниката, докато Дмитрий доведе Албърта. Той нито за секунда не се поколеба, когато му съобщих къде се намира Лиса в момента. Предупредих го, че тя е в опасност и той веднага тръгна.

След това всичко приличаше на бавно разиграващ се кошмар. Минутите едва се влачеха, докато чаках в болничното легло. Когато Дмитрий най-после се върна с изпадналата в безсъзнание Лиса, в клиниката настана суматоха и всички настояха в един глас аз да стоя настрана. Тя бе изгубила доста кръв и въпреки че имаха на разположение хранваща, беше доста трудно да я върнат в съзнание, за да може да приеме кръв от нея. Чак в полунощ — разбира се, според обратната подредба на денонощието в Академията — решиха, че Лиса е вече достатъчно стабилизирана, за да ми разрешат да я посетя.

— Вярно ли е? — попита ме тя, когато най-после ме допуснаха в стаята. Тя лежеше на леглото с превързани китки. Знаех, че бе поела доста кръв, но въпреки това ми изглеждаше твърде бледа. — Казаха ми, че си била ти. Ти си им съобщила.

— Длъжна бях — заоправдавах се аз, като не смеех да се приближа много до нея. — Лис... сега ти се нарани по-лошо от всеки друг път. А след като ме излекува... и след всичко, което преживя с Кристиан... вече не можеше да се справиш сама. Нуждаеше се от помощ.

Тя затвори очи.

— Кристиан. Ти знаеш за това. Разбира се, че знаеш. Ти винаги всичко знаеш.

— Съжалявам, само исках да помогна.

— Забрави ли какво ти е казала госпожа Карп? Че всичко трябва да се пази в тайна.

— Тя имаше предвид нещо съвсем друго. Не мисля, че тя би искала да продължаваш да се нараняваш.

— Каза ли им за другото?

— Все още не — поклатих глава аз.

Тя се извърна към мен и ме изгледа студено.

— Все още не. Но се каниш да го направиш.

— Дължна съм да го направя. Ти можеш да лекуваш, но това те убива.

— Излекувах теб.

— Сигурна съм, че щях да се оправя. Глезенът ми щеше да оздравее. Не си струваше това, което ти костваше на теб. И мисля, че знам как е започнало... когато за пръв път си ме излекувала...

Обясних за откритието си за автомобилната катастрофа и как оттогава в нея са започнали да действат силите, а след тях се е появила и депресията ѝ. Изтъкнах още, че телепатичната ни връзка се е оформила също след злополуката, макар все още да не разбирах напълно на какво се дължи това чудо.

— Не зная какво става, но то е извън нашия контрол. Нуждаем се от помощ.

— Те ще ме отведат — каза накрая тя. — Също като госпожа Карп.

— Мисля, че ще се опитат да ти помогнат. Всички са много разтревожени за теб. Слушай, Лис, правя го заради теб. Просто искам да си добре.

Тя се обърна на другата страна, с гръб към мен.

— Махни се, Роуз.

Така и направих.

Изписаха я на следващата сутрин, но при условие, че ще се съгласи ежедневно да посещава психолога за консултации. Дмитрий ми каза, че освен това планирали да я подложат на медикаментозно лечение, за да ѝ помогнат да преодолее депресията. Не съм запален

привърженик на хапчетата, но се радвах на всичко, което би могло да облекчи състоянието ѝ.

За нещастие по същото време в клиниката приеа някакъв второкурсник заради астматичен пристъп. Той видял как Дмитрий я донесъл на ръце, съпровождан от Албърта. Не знаел защо я приели по спешност, но това не му попречило да разправа какво е видял пред всички насъбрали се в коридора. Те пък на другия ден на закуската преразказали чутото на всичките си познати. По обед вече всички от горните класове знаеха за нейното постъпване по спешност в клиниката.

И което беше още по-важно, всеки знаеше, че тя не желае да разговаря с мен.

И изведнъж всичките ми социални контакти секнаха. Тя не ме бе осъдила открито, но мълчанието ѝ говореше достатъчно красноречиво и хората реагираха по същия начин.

През целия ден бродих из Академията като призрак. Околните ме гледаха и понякога дори ме заговаряха, но малцина си позволиха нещо повече. Те следваха линията на поведение на Лиса, като ѝ подражаваха в мълчанието ѝ към мен. Никой не прояви открита враждебност — вероятно не желаеха да рискуват в случай, че двете успеем да уредим отношенията си. Но все още дочувах тук-там да прошепват „кървава курва“, когато си въобразяваха, че не мога да ги чуя.

Знаех, че на обяд Мейсън щеше да ме посрещне приветливо на неговата маса, но приятелите му едва ли щяха да проявят подобна благосклонност. Не исках да ставам причина за дразги помежду им. Затова избрах масата на Натали.

— Чух, че Лиса отново се опитала да избяга, но ти си я спряла — поде тя.

Никой не знаеше защо Лиса е била в клиниката. Надявах се това поне да остане в тайна. Но да избяга? От къде на къде се появи този слух?

— Защо да го прави?

— Не зная. — Тя понижи глас. — А защо напусна Академията първия път? Просто така чух.

Историята се раздухваше с всеки изминал ден, като се разнасяха какви ли не слухове относно причината за постъпването на Лиса в клиниката. Най-масови бяха, разбира се, версиите за бременност и

аборт. Някои пък шепнеха, че може да е прихванала болестта на Виктор Дашков. Но нито една не се доближаваше до истината.

Напуснах класната стая след последния час възможно най-бързо, но замрях на място, като видях Мия да се насочва към мен.

— Какво искаш? — попитах аз сърдито. — Днес нямам време да се разхождам навън и да си играя, момиченце.

— Сигурно ти се ще да си с някого другико, който обаче нещо не се появява?

— За разлика от теб ли? — попитах.

Спомних си какво бе казал Кристиан и донякъде ми стана жал за нея. Но чувството на вина скоро изчезна — достатъчен ми бе само един поглед към лицето ѝ. Може и да е била жертва, но сега се бе превърнала в чудовище. Гледаше толкова студено и хищно, съвсем различно от деня, в който беше отчаяна и сломена. Беше се съзела след онова, което Андре ѝ бе причинил — ако въобще беше вярно, макар че допусках да е истина, — така че вече нямаше да се предаде. Особено сега, след спречкването с Лиса. Мия явно умееше да оцелява.

— Тя те изрита, но ти си прекалено надута, за да си го признаеш. — Сините ѝ очи ме пронизваха с нескрита злоба. — Не искаш ли да ѝ го върнеш?

— Да не би съвсем да си превъртяла? Тя е най-добрата ми приятелка. И защо въобще още се занимаваш с мен?

Мия изцъка с език.

— Тя вече не ти е приятелка. Хайде, кажи ми какво се случи в клиниката. Нещо голямо е, нали? Тя наистина ли е бременна, познах ли? Кажи ми какво е.

— Махай се.

— Ако ми кажеш, ще накарам Джеси и Ралф да си признаят, че са измислили цялата история.

Спрях и се извърнах, за да я погледна свирепо право в лицето. Изплашена, тя отстъпи няколко крачки. Трябва да си бе спомнила някоя от последните ми заплахи да прибягна до физическо насилие, да ѝ смеля кокалите.

— Много добре зная, че те са я измислили, защото нищо не съм правила нито с единия, нито с другия. Ако обаче отново се опиташ да ме настройваш против Лиса, за теб ще се говори, че кървиш, защото ще ти изтръгна гръкляна!

Гласът ми ставаше все по-гръмък с всяка следваща дума, докато накрая се разкрещях с все сила. Мия отстъпи още назад, скована и ужасена.

— Ти наистина си луда. Не е чудно, че тя те разкара. — Сви рамене. — Както и да е, и без твоя помощ ще разбере какво става.

Когато дойде уикендът с бала, реших, че наистина не ми се ходи на танци. И без това щеше да бъде тъпо, а и аз се интересувах само от купоните след официалната част. Но без Лиса надали щях да се сдобия с покана да се присъединя към тях. Вместо това се затворих в стаята си, като се опитах — но разбира се, се провалих — да се позанимая с домашните упражнения. Чрез връзката ми с Лиса долових в нея различни емоции, предимно гняв и възбуда. Не е лесно цяла вечер да се мотаеш в компанията на момче, което всъщност не харесваш.

Около десетина минути след започването на бала реших да си взема един душ. Когато излязох от банята в коридора с увита около главата кърпа видях Мейсън изправен пред моята врата. Не беше кой знае колко издокаран, но не беше и с джинси. Готов за забавления.

— Ето те и теб, купонджийке. Тъкмо щях да се откажа.

— Да не искаш да подпалиш нов пожар? На момчетата не е позволено да идват тук.

— Как ли пък не. Кой го е грижа за забраните. — Наистина, в Академията бяха способни да държат стригоите на безопасна дистанция, но се проваляха напълно в опитите си да поддържат дистанция между нас, обитателите й.

— Пусни ме вътре. Трябва да се приготвиш.

Отне ми цяла минута, за да проумея какво искаше да каже.

— Не. Няма да дойда.

— Хайде — зае се да ме убеждава той, като се намъкна в стаята ми. — Да не би да е заради караницата ти с Лиса? Вие двете скоро ще се сдобрите. Няма причина да киснеш тук цялата нощ. Ако толкова не искаш да бъдеш около нея, Еди след малко ще събере тайфата в неговата стая.

На стария ми боен дух на заклета купонджийка малко му трябваше, за да се възпламени. Там нямаше да присъства Лиса. Нито глезените отрочета от кралските фамилии.

— Така ли?

Като видя, че се колебая, Мейсън се ухили. Взрях се в очите му и отново се убедих колко много ме харесва. И отново се запитах: защо не мога да си имам нормално гадже? Защо желая само моя готин, по-възрастен наставник, който накрая сигурно ще ме накара да страдам до побъркване?

— Ще бъдем само от по-долните класове — продължи Мейсън, без да подозира какви мисли се въртяха в главата ми. — А когато стигнем там, ще те чака една малка изненада.

— Да не би бутилка? — Щом Лиса не беше с мен, нямаше причина да оставам трезва.

— Не. Еди има грижата за това. Побързай и се облечи. Зная, че няма да тръгнеш с това.

Сведох поглед към орфаните си джинси и тениската с надпис „Орегонски университет“. Да. Определено няма да тръгна така.

След петнадесет минути Мейсън и аз прекосяхме вътрешния двор на път към столовата. През целия път дотам се заливахме от смях, като си припомняхме колко от нашите съученици, по-непохватни от нас двамата, се бяха сдобили с насинени очи при груповите тренировки от тази седмица. Никак не беше лесно да се върви с високи токчета по замръзналата земя и Мейсън ме улови под ръка, за да не падна. Кое то бе повод за още повече смях. В мен се надигна щастливо усещане — все още не се бях отърсила напълно от болката от скарването ни с Лиса, но поне беше някакво начало. Може и да не бях с нея и нейните приятели, но какво пречеше да се забавлявам с моите? Освен това беше доста вероятно тази нощ да се отцепя яко, което, макар че в никакъв случай нямаше да реши проблемите ми, поне щеше да бъде доста забавно. Да. Животът ми можеше да е и по-лош.

И тогава налетяхме на Дмитрий и Албърта.

Бяха се запътили нанякъде и си бърбеха нещо за своята работа като пазители. Албърта ми се усмихна, като ни изгледа с онзи опрощаващ поглед, с който по-възрастните винаги даряват по-младите, които вършат глупости, когато се отдават на забавленията. Ние обаче се стреснахме. Толкова рязко се заковахме на място, че едва не се препънахме. Мейсън побърза да сложи ръка на рамото ми, за да ме задържи да не изгубя равновесие.

— Господин Ашфорд, госпожице Хатауей, изненадана съм, че вече не сте в столовата.

Мейсън я дари с една от ангелските си усмивки, от онези, които пазеше само за любимите учители.

— Наложих се да позакъснеем, пазител Петрова. Нали ги знаете момичетата. Винаги искат да изглеждат свършени. Особено вие би трябвало най-добре да знаете това.

При нормални обстоятелства бих го сръгала с лакът в ребрата, задето дрънка подобни мазнотии и глупости, но така бях зяпнала Дмитрий, че изгубих дар слово. И, което може би беше още по-важно, той също се бе загледал в мен.

Бях с черната рокля, която ми стоеше точно така, както се бях надявала. Всъщност беше истинско чудо, че Албърта не ми направи забележка за облеклото ми. Роклята ми прилепваше чудесно. Нито едно от момичета морои, до една плоски и кльоцави, не можеше да задържи на снагата си тази рокля без презрамки. Колието с розата от Виктор красеше шията ми. Бях изсушила набързо косата си и я бях оставила да се спуска свободно по раменете точно както Дмитрий я харесваше. Не носех чорапогащник, понеже никой не би сложил чорапогащник с рокля като тази, така че краката ми мръзнаха в обувките с високите токчета. Всичко в името на красотата.

Бях съвсем сигурна, че изглеждам дяволски добре, но лицето на Дмитрий не изразяваше нищо. Само ме гледаше... гледаше... гледаше. Може би това бе достатъчно красноречиво признание за външността ми. По едно време се усетих, че Мейсън още държи ръката ми и побързах да се отдръпна. Той и Албърта приключиха с размяната на шеги и всяка от двете двойки пое по пътя си.

Като пристигнахме, музиката кънтеше с все сила. Белите лампи от коледната украса и — пфу — бляскавата диско сфера хвърляха единствената светлина в иначе тъмната зала. Кълчещи се тела, повечето от долните класове, изпълваха дансинга. Тези, които бяха на нашата възраст, много по-самоуверени и печени, се бяха скупчили на групички по ъглите в изчакване на първата удобна възможност да се изнижат оттук. Цяла сюррия от придружителки, пазители и учители морои патрулираше навред, за да озаптява онези танцьори, които прекаляваха с кълченето.

Когато зърнах Кирова в карирана рокля без ръкави, се извърнах към Мейсън с думите:

— Сигурен ли си, че вече не можем да отпушим някоя бутилка с твърд алкохол?

Той се изхили и отново улови ръката ми.

— Хайде, време е за твоята изненада.

Оставих се да ме води. Прекосихме залата, с труд пробивайки си път сред тълпата първокурсници, които изглеждаха прекалено малки, за да се кълчат така. Къде са придружителите, когато най-много се нуждаеш от тях? Няма ли кой да бди над морала на подрастващите? После видях накъде ме води Мейсън и се заковах на място.

— Не — рекох, без да помръдна, колкото и да се опитваше да ме издърпа за ръката.

— Хайде, ще бъде супер.

— Водиш ме при Джеси и Ралф. Единственият начин да ме видят заедно с тях ще е, ако държа остър предмет и той е насочен между краката им.

Той отново ме затегли.

— Ще видиш, че всичко ще е наред. Хайде, ела.

Закрачих след него крайно неохотно. Най-лошите ми опасения се сбъднаха, когато няколко чифта очи се отвърнаха от мен. Супер. Явно всичко започваше отново. Отначало Джеси и Ралф не ни забелязаха, но когато ни зърнаха, лицата им няколко пъти смениха израженията си. Първо видяха тялото и роклята ми. Тестостеронът в тях взе връх и по физиономиите им се изписа явна мъжка похот. В следващия миг осъзнаха, че това съм аз и лицата им се сгърчиха ужасени. *Велико*. Мейсън сръга с пръст Джеси в ребрата.

— Добре, Зеклос. Кажи й.

Джеси остана мълчалив и Мейсън повтори жеста си, този път по-силно.

— Кажи й.

Без да посмее да ме погледне в очите, Джеси измънка:

— Роуз, ние знаем, че нищо от онова не се е случило.

Едва не се задавих от собствения си смях.

— Наистина ли? Леле мале. Така се радвам най-сетне да го чуя. Защото, разбираш ли, докато не ми го каза, си мислех, че се е случило.

Слава Богу, че вие, момчета, ме осветлихте по въпроса какво, по дяволите, съм вършила и какво не съм!

Те трепнаха, а развеселената физиономия на Мейсън придоби сериозно изражение.

— Това тя си го знае и без теб — изръмжа той. — Кажи й останалото.

Джеси въздъхна.

— Направихме го, защото Мия ни каза.

— И? — нетърпеливо го подкани Мейсън.

— И сега съжаляваме.

Мейсън се обърна към Ралф.

— Искам да го чуя и от теб, дебелако.

Ралф също не дръзна да вдигне очи към моите, но смънка нещо подобно на извинение.

Като ги видя напълно сразени, Мейсън започна да го дава покотко:

— Още не си чула най-хубавото.

Измерих го с кос поглед.

— Така ли? Като да върнем времето назад, за да се окаже, че нищо от това въобще не се е случвало?

— Още по-добро. — Отново сръга Джеси. Яко, безмилостно, точно между ребрата. — Кажи й де! Кажи й защо го направи.

Джеси вдигна очи и замени изстрадал поглед с Ралф.

— Момчета — предупреди ги Мейсън, очевидно във възторг от нещо, което само той си знаеше, — двамата с госпожица Хатауей вече започваме да губим търпение. Кажете й защо го направихте.

Придобил печалната физиономия на обречен, осъзнал, че по-зле от това няма накъде, Джеси най-последно ме погледна в очите.

— Направихме го, защото Мия преспа с нас. И с двамата.

ГЛАВА 20

Чак ченето ми увисна. — Ъ... какво... чакай, ти... имаш предвид секс!? — Смайването ми бе толкова голямо, че не успях да измисля нещо по-добро. Мейсън реши, че съм изпаднала в шок. Джеси пък имаше вид на кандидат за самоубиец.

— Разбира се, че имам предвид секс. Тя каза, че ще го направи, ако кажем, че ти... е, знаеш де...

Сбърчих нос.

— Вие, момчета, да не сте го направили и двамата, хм, едновременно?

— Не — отрече с отвращение Джеси. Ралф обаче май нямаше нищо против.

— Господи — измърморих аз и отметнах косата от лицето си. — Просто не мога да повярвам как може тя да ни мрази толкова много.

— Хей, почакай — възкликна Джеси, явно прозрял намека ми. — Какво означава това? Ние не сме толкова лоши. Пък нали ти и аз... ние де, бяхме съвсем близо до...

— Не. Въобще не бяхме близо. — Мейсън отново прихна от смях, а на мен ми хрумна една мисъл. — Когато... когато това се е случило, то... тогава тя все още е ходела с Ейрън.

И трите момчета кимнаха.

— Брей.

Мия наистина ни мразеше. Тя бе прекрачила невидимия праг и от бедна девойка, унижена и отритната от брата на едно момиче, беше навлязла в територията на социопатите. Преспала е с онези двамата и в същото време е мамила приятеля си, докато се преструваше, че го обожава до умопомрачение.

Когато се отдалечихме от тях, Джеси и Ралф изглеждаха невероятно облекчени. Мейсън праметна дружески ръка през раменете ми.

— Е? Какво мислиш? Страшен съм, нали? Можеш да ми го признаеш. Няма да възразя.

Засмях се.

— А как успя да ги накараш?

— Дължаха ми услуга. Прибягнах до някоя и друга заплаха. Допринесе и фактът, че Мия с нищо не можеше да ги принуди да мълчат.

Спомних си предложението на Мия от онзи ден. Не смятах, че е чак толкова безпомощна, но не му го казах.

— Ще започнат да го разказват на всички в понеделник — продължи той. — Обещаха ми. Към обяд вече всеки ще знае.

— А защо не още сега? — нацупих се аз. — Преспали са с момиче. Нея ще я заболи повече, ако се разчуе.

— Да. Вярно. Те не искаха да се занимават с това тази вечер. Ако искаш, можеш да започнеш да го разказваш на останалите. Дори и плакат можем да опънем.

След като Мия толкова пъти ме бе наричала мръсница и курва? Идеята не беше за отхвърляне.

— Можеш ли да намериш отнякъде флумастери и хартия?

Думите ми обаче заглъхнаха, като се загледах в другия край на гимнастическия салон, където Лиса беше обкръжена от почитателите си. Ейрън бе обвинил ръка около кръста ѝ. Беше облякла плътно прилепваща, лъскава, розова рокля с нюанс, какъвто аз никога не бих могла да си позволя. Русата ѝ коса бе вдигната на кок, прикрепен с кристални игли за коса. Почти като корона. Принцеса Василиса.

Същите чувства, както и по-рано, се предадоха от нея на мен — гняв и възбуда. Тази вечер явно не ми е било писано да се отдам, както аз си знам, изцяло на забавленията.

Откъм другия край на салона, скрит в тъмнината, я гледаше Кристиан. Почти неразличим в сенките.

— Престани — скара ми се Мейсън, като видя как я гледам. — Поне тази вечер не се тревожи за нея.

— Трудно ми е да се въздържа.

— Ама това те прави да изглеждаш депресирана. А в тази рокля си прекалено секси, за да изглеждаш депресирана. Хайде, ето го Еди.

Той ме повлече натам, но не преди да хвърля през рамо един последен поглед към Лиса. За миг погледите ни се срещнаха. През връзката ни проблесна искра на съжаление.

Но скоро успях да си я избия от главата — фигуративно казано — и съумях да надяна весела маска на лицето си, когато се присъединихме към група първокурсници. Спечелихме всеобщото внимание, като им разказахме за скандала с Мия. Грозно или не, но ме сгря мисълта, че съм изчистила името си и съм си отмъстила. Мейсън ме караше да се чувствам удивително добре. Хлапаците от нашата група незабавно се пръснаха във всички посоки и се смесиха с останалите. Виждаше се как горещата новина се разпространява с адска скорост. Дотук беше с изчакването до понеделник.

Както и да е. Хич не ми пука. Дори си прекарвах много добре. Отново се вплътих в старата си роля, щастлива да се уверя, че още не съм изгубила способността си да сипя остроумни и флиртаджийски забележки. Но с напредването на вечерта и приближаването на уговорения час за началото на купона при Еди през връзката ни с Лиса все по-интензивно усещах тревогата, натрупваща се в душата ѝ. Намръщих се, престанах с бърборенето и се озърнах, претърсвайки с поглед салона, за да я открия.

Ето я. Все още беше в средата на групата свои поклонници като слънце сред своята малка слънчева система. Ейрън се беше привел много близо до ухото ѝ, явно шепнейки ѝ нещо интимно. На лицето ѝ разцъфна усмивка, която аз веднага разпознах като фалшива, докато вътре в нея всичко кипеше от раздразнение, примесено с несекваща тревога.

И тогава искрата пламна. Мия пристъпи към тях.

Каквото и да си бе наумила да каже, тя не си губеше времето. Не се поколеба незабавно да го изрече. Погледите на всички обожатели на Лиса се насочиха към Мия, дребната Мия в червената ѝ рокля, бясно жестикулираща, чиято уста нито за миг не престана да сипе жлъч и отрова. Естествено от другия край на салона не можех да чуя какви упреци сипеше, но чувствата на Лиса през връзката ставаха все по-мрачни.

— Трябва да отида там — казах на Мейсън.

Закрачих забързано, а след малко направо се затичах към Лиса. Ала хванах само края на тирадата на Мия. Тя крещеше с все сила право в лицето на Лиса. От това, което успях да дочуя, до Мия явно бе достигнала мълвата, че Джеси и Ралф са я предали.

— ... ти и твоята курвенска приятелка! На всички ще разтръбят каква психопатка си и как е трябвало да те заключат в клиниката, защото съвсем си откачила. Натъпкали са те с лекарства. Ето защо двете с Роуз избягахте, преди някой да открие, че си преряз...

О, това вече никак не беше на добре. Също както при първата ни среща в кафенето аз я сграбчих и блъснах назад.

— Хей — рекох, — тук е курвенската приятелка. Помниш ли какво ти казах? Да не се приближаваш много до нея?

Мия се озъби хищно, оголвайки кучешките си зъби. Както вече споменах, не можех повече да я съжалявам. Тя беше опасна. За да си го върне на мен, беше прибягнала до удари под кръста. А сега някак си се бе добрала до сведения за Лиса и за срязаните ѝ китки. Наистина го знаеше — явно не ставаше дума само за смътни догадки. Информацията, с която разполагаше, явно бе почерпена от пазителите, присъствали на сцената, и от това, което аз им бях разказала за миналото на Лиса. Може би се бе докопала до иначе поверителните сведения, записвани от лекарката в медицинския картон на Лиса. По някакъв начин Мия бе успяла да види дори него.

Лиса също осъзна сериозността на ситуацията и това мигом се изписа на лицето ѝ — изплашено, уязвимо, вече по нищо не напомнящо за ранга ѝ на принцеса, — което моментално ме накара да взема решение. Вече нямаше никакво значение какво ми бе казала вчера Кирова, че ще ми върне свободата. Нищо, че сега си прекарвах много добре, че уж трябвало да забравя тревогите си и тази вечер само да се забавлявам. Щях да съсия всичко, тук и веднага.

Наистина не съм добра в контролирането на импулсивните си действия.

Блъснах Мия колкото можах по-силно... дори струва ми се по-яко, отколкото халосах Джеси. Чух силно изпращяване, когато юмрукът ми се стовари върху носа ѝ. Шурна кръв. Някой изпищя. Мия изписка и политна назад право сред ятото от разпищелите се момичета, ужасени от опасността кръвта ѝ да изпоцапа дрехите им. Спуснах се след нея, за да я цапардосам здравата още веднъж, преди някой да ме отскубне от нея.

Не се съпротивлявах както когато ме отведоха от класната стая на господин Наги. Очаквах намесата на пазителите от момента, в който се нахвърлих върху Мия. Веднага прекратих всякаква съпротива и се

оставих две пазителки да ме изведат от дансинга, докато директор Кирова се опитваше да внесе някакво подобие на ред. Не ми пукаше какво ще правят с мен. Повече нямаше да им треперя. Ако искат, да ме накажат. Ако искат, да ме прогонят. Каквото и да е, аз щях да се справя...

Пред нас, сред прииждащите и оттеглящите се през двойните врати групи от ученици, съзрях една фигура в розово да се изнизва от салона. Лиса. Излезлите ми от контрол емоции временно бяха потиснали нейните, но ето че те отново нахлуха в мен през връзката ни. Вълни на опустошение. На отчаяние. Вече всеки знаеше тайната ѝ. Сега щеше да ѝ се наложи да се изправи не само пред безобидни мълви. Сега парчетата от пъзела се бяха сглобили и подредили по местата си. А с това вече тя съвсем не можеше да се справи.

Знаейки, че няма да мога да бъда до нея, аз трескаво затърсих някакъв начин да ѝ помогна. Една черна фигура привлече погледа ми. „Кристиан!“, изкрещях аз. Той гледаше оттеглящата се фигура на Лиса, но като чу как някой извика името му, се извърна към мен.

Едната от двете ми придружителки ми изшътка да млъкна, като ме улови за ръката.

— Стига си вдигала шум. Не ѝ обърнах внимание.

— Върви след нея — провикнах се към Кристиан. — Побързай.

Той обаче не помръдна и аз простенах.

— Върви, идиот такъв!

Пазителките отново ми се сопнаха да пазя тишина, но нещо в Кристиан се буди. Втурна се в посоката, в която се движеше Лиса.

Тази вечер никой не искаше да се разправя с мен. Утре щях да си платя дяволски скъпо за всичко — дочух, че се говори за временното ми отстраняване от занятия или дори за евентуално изключване от Академията — но сега Кирова беше заета с все още кървящата Мия и с въдворяването на порядък сред изпадналото в истерия множество от ученици. Пазителките ме ескортираха до стаята ми под зоркия поглед на надзирателката на женската спалня, която не пропусна да ме осведоми, че ще проверява на всеки час, за да е сигурна, че си кротувам. Освен това двама пазители щяха да стоят на пост пред двата входа на сградата. Очевидно се бях превърнал в първостепенна опасност за реда тук. Вероятно бях съсипала и купона на Еди, защото

той вече нямаше как тайно да събере в стаята си групата любители на среднощни забавления.

Без въобще да се замисля за черната си рокля, аз се тръшнах на пода в стаята си с кръстосани крака. Влязох в главата на Лиса. Сега тя беше по-спокойна. Събитията от тази вечер я бяха наранили ужасно, но Кристиан все някак си щеше да съумее да я утеши, макар че не можех да кажа дали ще го постигне чрез думи, или чрез някаква магия. Не ме беше грижа. Стигаше ми само тя да се почувства по-добре и да не направи някаква глупост. Върнах се към моите грижи.

Да, нещата здраво се бяха оплескали. Взаимните обвинения на Мия и Джеси щяха да взривят училището. Вероятно ще ме изхвърлят от Академията и ще ми се наложи да живея сред някоя сбирщина от скапани и евтини жени дампири. А оттам оставаше само още едно ниво по-долу — при кървавите курви. Но поне Лиса може би щеше да осъзнае колко досаден е Ейрън и че всъщност иска да бъде с Кристиан. Ала дори и това да се окаже най-правилното решение за нея, все пак...

Кристиан. Кристиан.

Кристиан беше ранен.

Върнах се отново в тялото на Лиса. Призля ми от ужаса, който я бе обзел. Отвсякъде беше заобиколена от мъже и жени, изскочили сякаш от нищото, забързани към тавана на параклиса, където двамата с Кристиан се бяха усамотили, за да поговорят. Кристиан скочи и от пръстите му изригнаха пламъци. Един от нашествениците го халоса по главата с нещо твърдо и Кристиан рухна на пода.

Отчаяно се надявах да е добре, но повече не можех да хабя енергията си по тревоги за него. Сега всичките ми страхове бяха посветени единствено на Лиса. Не можех да допусна нещо подобно да сполети и нея. Не можех да оставя онези да я наранят. Трябваше да я спася, да я измъкна оттам. Но не знаех как. Тя беше твърде далеч, а в този миг аз дори не можех да изляза от главата ѝ, камо ли да ѝ се притека на помощ.

Нападателите се приближиха към нея, но я наричаха принцеса и я убеждаваха да не се безпокои, понеже били пазители. И действително приличаха на пазители. Определено бяха дампири. Придвижваха се много прецизно и премерено. Но никой от тях не ми беше познат, не ги бях срещала сред пазителите в Академията. И на Лиса бяха непознати. Освен това нашите пазители не биха си

позволили да нападнат Кристиан. Пък и кои пазители биха си позволили да я вържат и да ѝ запушат устата?

Нещо ме изтласка от нейната глава и аз се намръщих, оглеждайки стаята си. Трябваше на всяка цена да се върна в нея и да открия какво се е случило. Обикновено нашата връзка се изключваше сама или аз я прекъсвах, но това... това тук приличаше по-скоро на нещо, което буквално ме избута от нея. Като че ли ме изтласка насила от там.

Ама това въобще нямаше смисъл. Какво би могло да ме прогони от... почакай.

Съзнанието ми мигом се изпразни.

Не можех да си спомня за какво си мислех само преди миг. Просто си бе отишло. В мозъка ми сякаш бе останало само бръмчене от статично електричество. Къде се бях озовала? С Лиса ли? И какво ставаше с нея?

Изправих се, обгърнах се с ръце, объркана, опитваща се да проумея какво всъщност се случва. Лиса. Беше нещо свързано с Лиса.

Дмитрий, внезапно ми подсказа някакъв глас вътре в главата ми. Иди при Дмитрий.

Да. Дмитрий. Цялото ми тяло, цялата ми душа изгаряха за него. Изведнъж повече от всеки друг път ми се прииска да бъда с него. Повече не можех да стоя далеч от него. Той, само той непременно ще знае какво трябва да се направи. Беше ми казал да отида при него, ако нещо с Лиса не е наред. Много лошо бе, че не можех да си спомня какво точно се бе случило с нея. Но знаех, че той ще се погрижи за всичко.

Не беше проблем да стигна до крилото със стаите на пазителите, понеже ми бе забранено да излизам извън сградата, ала аз нямах такова намерение. Не знаех коя точно е неговата стая, но дори и това нямаше значение. Нещо ме тласкаше, подтиквайки ме да се приближавам с всяка крачка към него. Може би това, което ме насочи право към една от вратите, беше някакъв инстинкт. Улучих безпогрешно.

След няколко напрегнати за мен мига той отвори вратата. Кафявите му очи се разшириха от учудване, като ме видя на прага.

— Роуз?

— Пусни ме да вляза. Идвам заради Лиса.

Той се отдръпна, за да ми направи място да вляза. Очевидно го бях вдигнала от леглото, защото завивките му бяха отметнати на една страна и в мрака светеше единствено лампата върху малката нощна масичка. Освен това беше само по долнището на памучната си пижама. Гърдите му — които никога досега не бях виждала и о, изглеждаха чудесно — бяха голи. Краищата на черната му коса ми се сториха влажни, сякаш скоро се бе измъкнал изпод душа.

— Какво не е наред?

Потръпнах от гласа му, но не можах да му отговоря, защото не можех да откъсна очи от него. Силата, която ме бе тласкала към стаята му, сега ме теглеше към него. Тъй болезнено исках да го докосна, че едва се сдържах да не го сторя. Толкова невероятно красив бе. Знаех, че някъде нещо не е наред, но сега не ми изглеждаше важно. Не и когато бях с него.

Тъй като бях с около тридесет сантиметра по-ниска от него, нямаше начин да го целуна по устните без негова помощ. Затова се насочих към гърдите му, изгаряща от желание да вкуся топлатата му, гладка кожа.

— Роуз! — възкликна той и отстъпи крачка назад. — Какво правиш?

— А ти какво мислиш, че правя?

Отново пристъпих към него. Нужно ми бе да го докосна, да го целувам, да направя още толкова много други неща.

— Да не си пияна? — попита той, като вдигна ръка в предпазен жест.

— Не че не ми се иска — тръгнах отново към него, после се спрях, за миг почувствала се неуверена. — Помислих си, че го искаш... не смяташ ли, че съм хубава? — През цялото време откакто се познавахме, през цялото това време привличането между нас нарастваше, ала той нито веднъж не ми каза, че съм хубава. Е, долавяха се намеци, но не беше същото. И въпреки всичките уверения, които бях получила от другите момчета, че съм възбуждащо блянове им за адски горещо секси момиче, нуждаех се да го чуя от единствения, когото истински желях.

— Роуз, не зная какво става, но трябва да се върнеш обратно в стаята си.

Ала щом пак се приближих към него, той се пресегна и ме хвана за китките. С това докосване сякаш електрически ток прониза и двама ни и аз видях как той мигом забрави всякакви тревоги. Нещо обзе и него, нещо, което внезапно го подтикна да ме пожелае толкова силно, колкото и аз него.

Пусна китките ми, вдигна ръце към раменете ми и бавно ги плъзна по кожата ми. Без да откъсва от мен тъмния си жаден поглед, ме притегли към себе си, притисна ме плътно към гърдите си. Едната му ръка се премести на тила ми, вплете пръсти в косите ми и приближи лицето ми към своето. Наведе се и устните му бавно, съвсем леко докоснаха моите.

Едва преглъщайки, аз отново го попитах:

— Не смяташ ли, че съм хубава?

Както винаги, ме погледна сериозно.

— Толкова си красива, че понякога ме пронизва болка.

Устните му помръднаха към моите, отначало нежни, а после твърди и жадни. Целувката му ме погълна. Ръцете му се плъзнаха надолу към бедрата ми, до края на роклята. Стисна плата в дланите си и започна да го вдига нагоре по краката ми. Цялата се разтопих от докосването, от целувката му, която изгаряше устните ми. Ръцете му не преставаха да се плъзгат нагоре и надолу докато накрая изхлузи роклята през главата ми и я захвърли на пода.

— Ти... твърде бързо я смъкна — прошепнах задъхано. — Мислех, че ти харесва.

— Харесва ми — отвърна той. Дишането му бе също тъй тежко като моето. — Направо я обожавам.

И после ме отнесе в леглото.

ГЛАВА 21

Никога досега не съм била напълно гола в обятията на мъж. Това дяволски ме изплаши... макар че ме и възбуди. Легнахме в чаршафите, плътно притиснати един до друг, без за миг да престанем да се целуваме и пак да се целуваме, и пак, и пак. Ръцете му и устните му обсебиха тялото ми. Всяко негово докосване хвърляше кожата ми в пламъци.

След като толкова дълго бях копняла за него, не можех да повярвам, че това се случва. И макар физическата близост да бе страхотна, на мен просто ми харесваше да съм близо до него. Харесвах начина, по който ме гледаше, сякаш бях най-сексапилното, най-прекрасното създание на този свят. Харесвах и начина, по който произнасяше моето име на руски, докато го мълвеше като молитва: Роза, Роза...

И някъде, някъде сред всичко това звучеше същият настойчив глас, който ме бе довел в неговата стая. Глас, който не беше моят, но който нямах сили да пренебрегна. Остани с него, остани с него. Не мисли за нищо друго, за никого друго, освен за него. Не спирай да го докосваш. Забрави за всичко останало.

Вслушах се в този глас... не че се нуждаех от допълнително убеждаване.

Пламъкът в очите на Дмитрий ми казваше, че той иска от мен много повече, но не бързаше, може би защото усещаше, че съм нервна. Остана с долницето на пижамата си. По едно време аз се отместих така, че се надвесих над него и косата ми се разпиля около него. Той извърна леко глава и за миг успях да зърна врата му. Погалих с връхчетата на пръстите си татуираните там шест мълнии.

— Наистина ли си убил шестима стригои?

Той кимна.

— Брей.

Дмитрий притегли шията ми към устните си и отново ме целуна. Зъбите му нежно ухапаха кожата ми, съвсем различно от вампирското

ухапване, но не по-малко вълнуващо.

— Не се тревожи. Някой ден ще имаш повече татуирани мълнии от мен.

— Някога изпитвал ли си вина заради това?

— Заради кое?

— Че си ги убил. В микробуса ми каза, че това било единственото правилно решение, но все още те безпокояло. Заради това ходиш на църква, нали? Виждала съм те там, но ти сякаш не обръщаш внимание на службата.

Той се усмихна, изненадан и развеселен, че бях отгатнала още една негова тайна.

— Как разбра? Не че изпитвам вина в буквалния смисъл... само понякога се натъжавам. Всички те са били хора или дампери, или морои. Жалко за тях, но както вече ти казах, длъжен бях да го направя. Като нещо, което всички сме задължени да вършим. Понякога това ме измъчва и църквата е подходящо място да размишляваш над всички тези неща. Понякога намирам там покой, но не много често. Много по-добре се чувствам с теб.

Той ме претърколи от себе си и отново се оказа върху мен. Целувките му станаха по-забързани, по-жарки. И по-настойчиви. О, Господи, помислих си, най-после ще го направя. Това е то. Чувствам го.

Той трябва да е видял решението, изписано в очите ми. Усмихна се, плъзна ръце зад врата ми и откопча колието, което ми беше подарък от Виктор. Постави го на масичката до леглото. Веднага щом пръстите му пуснаха верижката, аз се почувствах като ударена по лицето. Примигнах от изненада.

Дмитрий навярно изпита нещо подобно.

— Какво стана? — попита той.

— Аз... не зная. — Не можех да се отърся от усещането, че току-що се събудям и че сякаш съм спала непробудно два дни. И че трябва на всяка цена да си спомня нещо важно.

Лиса. Нещо свързано с Лиса.

Главата ми се замая. Не от болка или от прилошаване, но... гласът, едва сега го осъзнах. Гласът, който ме тласкаше към Дмитрий, сега бе изчезнал. Това не означаваше, че бях престанала да го желая, защото наистина го поисках още като го видях на вратата, толкова

секси, с кафявата му коса, обрамчваща красивото му лице. Но вече не бях подвластна на онази външна сила, тласкаща ме към него. Странно, адски странно.

Дмитрий се намръщи, възбудата му бе изчезнала. След няколко мига на размисъл той се пресегна и взе колието. В момента, в който го докосна, аз отново бях обзета от сладостно желание към него. Той плъзна ръка по бедрото ми и внезапно в мен се завърна изгарящата страст. Стомахът ми се сви, цялата ми кожа настръхна и отново се сгорещи. Дишането ми се учести. Устните му отново затърсиха моите.

Но някаква част от мен продължаваше да се съпротивлява.

— Лиса — прошепнах аз и стиснах очи. — Трябваше да ти кажа нещо за Лиса. Но не мога... да си го спомня... чувствам се толкова странно...

— Зная. — Без да отпуска прегръдката си, той допря буза о челото ми. — Тук има нещо... нещо става тук... — Отдръпна лицето си, а аз отворих очи. — Това колие, него ли ти подари принц Виктор?

Кимнах и сякаш видях как някакъв все още неясен мисловен процес протича зад притворените му очи. Той пое дълбоко дъх, отдръпна дланта си от бедрото ми и се отдалечи от мен.

— Какво правиш? — възкликнах. — Върни се при мен...

По лицето му все още бе изписано силно желание, но въпреки това се надигна от леглото. Взе колието в ръка и се отдалечи от мен. В същото време ме обхвана странното усещане, че се събуждам, сякаш вече можех да разсъждавам ясно, без тялото ми да влияе на решенията.

От друга страна, в Дмитрий още се забелязваха следите от животинската страст. По всичко личеше, че му коства голямо усилие да прекоси стаята. Стигна до прозореца и се опита да го отвори с едната си ръка. Отвън нахлу студен въздух и аз разтърках раменете си, за да се постопля.

— Какво смяташ да... — Отговорът ме порази и аз скочих от леглото точно в мига, в който колието полетя през прозореца. — Не! Знаеш ли колко е скъпо...

Бижутото изчезна и аз вече не се чувствах като събуждаща се. Защото бях будна. Болезнено, смайващо будна.

Озърнах се наоколо. Стаята на Дмитрий. И аз гола. В изпомачканото му легло.

Но всичко това не можеше да се сравни с онова, което ме връхлетя само след миг.

— Лиса! — ахнах аз. Всичко в мен се завърна. И спомените, и емоциите. Последните по-скоро нахлуха в мен като бурен водопад. Ужас. Невероятен ужас. Тези емоции искаха отново да ме всмучат в нейното тяло, но аз не им позволих. Все още не. Борех се с тях, за да остана тук. Задъхано описах на Дмитрий какво се бе случило.

Той скочи още преди да съм довършила и облече припряно дрехите си. В този миг наистина приличаше на разгневен бог. Заповяда ми да се облека, като ми подхвърли някаква тениска с надпис на кирилица, за да я нахлузя върху късата си рокля.

Никак не ми бе лесно да го следвам надолу по стълбите, защото този път той въобще не положи усилия да забави крачките си заради мен. Когато стигнахме долу, отнякъде се разнесоха викове. После отекнаха заповеди. Не след дълго двамата се озовахме в щаба на пазителите. Кирова и другите учители вече се бяха събрали там заедно с повечето пазители в Академията. Сякаш всички говореха едновременно. През цялото време усещах страха на Лиса, както и че тя се отдалечаваше все повече и повече оттук.

Извиках им да побързат и да направят нещо, обаче никой, освен Дмитрий не повярва на историята ми, че са я отвлекли, докато някой най-после не се досети да потърси Кристиан в параклиса и чак тогава се убедиха, че Лиса е изчезнала от кампуса.

Кристиан се появи, залитащ, подкрепян от двама пазители. Доктор Оленски пристигна след малко, прегледа го и превърза кървящата рана отзад на тила му.

Най-после, казах си аз, ще предприемат нещо.

— Колко стригои бяха там? — попита ме един от пазителите.

— И как, по дяволите, са се промъкнали? — промърмори някой друг.

Аз ги изгледах втренчено.

— Какво?... Те не бяха стригой.

Няколко чифта изумени очи се вторачиха в мен.

— Кой тогава е отвлякъл Лиса? — попита сърдито Кирова. — Трябва да си ги видяла чрез твоите... видения.

— Не, не бяха стригой. Сигурна съм. Те... те бяха... пазители.

— Тя има право — обади се Кристиан, все още в ръцете на лекарката. Примигна болезнено, когато тя докосна тила му. — Бяха пазители.

— Това е невъзможно — възрази някой.

— Не бяха от пазителите в Академията. — Разтърках челото си. Опитвах се да следя разговора и същевременно да не прекъсвам връзката с Лиса, обаче това ми струваше много усилия. Раздразнението ми нарастваше с всеки изминал миг. — Ще се размърдате ли най-после? Тя все повече се отдалечава!

— Казваш, че група частно наети пазители са пристигнали тук и са я отвлекли? — Тонът на Кирова излъчваше подозрението, че им разигравам някаква шега.

— Да — процедих през стиснатите си от яд зъби. — Те...

Бавно, много внимателно се отърсих от всички мислени ограничения и се слях с тялото на Лиса. Озовах се седнала в някакъв автомобил от скъпите модели, със затъмнени стъкла, задържащи голяма част от външната светлина. За нас в Академията по това време на денонощието беше нощ, но за останалия свят навън си беше ден. Шофираше единият от пазителите, които бяха нахълтали в църквата. Друг седеше отпред — него вече го разпознах. Спиридон. Лиса седеше отзад с вързани ръце с още един пазител до нея, а от другата ѝ страна...

— Те работят за Виктор Дашков — ахнах аз, като се вторачих отново в Кирова и другите. — Те са негови пазители.

— Принц Виктор Дашков? — попита единият от пазителите и изсумтя презрително. Сякаш съществуваше и някой друг с това име, освен шибания Виктор Дашков.

— Моля ви — простенах аз, стискайки главата си с две ръце. — Направете нещо. Те се отдалечават толкова бързо. Вече са на... — Във виденията ми се появи набързо профучала покрай колата пътна табела. — На осемдесет и трета магистрала. Пътуват на юг.

— Вече са стигнали до осемдесет и трета? Откога са на път? Защо не ни предупреди по-рано?

Погледнах тревожно към Дмитрий.

— Заради магията с внушението — заговори бавно той. — В колието, което Дашков ѝ е подарил, е било заложено внушение да ме нападне.

— Никой не може да използва такъв вид внушение! — възкликна Кирова. — Никой не го е правил от векове.

— Е, явно някой го е направил. Докато успея да я обуздая и да ѝ отнема колието, мина доста време — продължи спокойно Дмитрий. По лицето му не трепна нито един мускул. Никой не се усъмни във версията му.

Най-после цялата група се раздвижи. Никой не искаше да ме вземе със себе си, но Дмитрий настоя да ги придружа, тъй като бе осъзнал, че аз най-лесно ще ги отведа при Лиса. В злоещо изглеждащите черни джипове се настаниха три екипа от пазители. Аз пътувах в първия от тези автомобили със свръхвисока проходимост, като се настаних до Дмитрий, който седна зад волана. Минутите минаваха в тягостно мълчание. Разговаряхме само когато трябваше да му докладвам.

— Още са на осемдесет и трета... но приближават някакъв завой. Не се движат с много голяма скорост. Не искат да се преобърнат на завоя.

Той кимна, без да ме погледне. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху шофирането.

Измерих го с кос страничен поглед и си припомних събитията от тази вечер. В мислите си отново видях всичко, което се бе случило, как ме изпиваше с очи, как ме целуваше.

Но какво беше всичко това? Илюзия? Измамен трик? Докато отивахме към автомобила, той ми каза, че наистина в колието е било заложено внушение, предизвикващо похотливост. Никога не бях чувала за нещо подобно, но когато го помолих за повече информация, той ми каза само, че това чудо спадало към магиите, прилагани от онези, които са специализирали с основен елемент земя, практикувани навремето, но отдавна вече никой не ги използвал.

— Те завиха — изрекох аз внезапно. — Не мога да видя името на шосето, но ще го позная, когато приближим.

Дмитрий изръмжа нещо като благодарност, а аз се отпуснах на седалката.

Какво означаваше случилото се помежду ни? Дали изобщо означаваше нещо за него? Защото за мен определено означаваше много, ужасно много.

— Ето — обадих се аз двадесет минути по-късно. Посочих пътя, по който беше отбила колата на Виктор. Тук участъкът беше покрит само с чакъл и на тази настилка нашият джип вече имаше сериозно предимство пред луксозната лимузина на принца.

Продължихме, без да разговаряме, като единственият звук, който се чуваше, беше хрущенето на чакъла под гумите. Навън, край прозорците на джипа, се вихреха кълба от прах.

— Отново завиват.

Те се отдалечаваха все повече от магистралата, а ние ги следвахме през цялото време, насочвани от моите указания. Накрая усетих, че колата на Виктор спря.

— Сега се намират пред някаква малка хижа — съобщих аз. — Ще я изведат...

— *Защо правите това? Какво става тук?*

Лиса. Свита и изплашена. Чувствата ѝ ме всмукаха цялата.

— Хайде, дете — каза ѝ Виктор, като се запъти към хижата, подпирайки се на бастуна си. Един от пазителите държеше вратата отворена. Друг дърпаше Лиса напред. Настани я на един стол край малката маса вътре в хижата. Там беше студено, особено ако си само по тънка розова рокля. Виктор седна срещу нея. Тя се опита да се надигне, но един от пазителите я изгледа строго.

— Мислиш ли, че съм способен сериозно да те нараня?

— Какво направихте на Кристиан? — извика тя, без да обърне внимание на въпроса. — Мъртъв ли е?

— Момчето от рода Озера? Не исках да стане така. Не очаквахме да е там. Надявахме се да те заварим сама, така че всички да решат, че отново си избягала от Академията. Вече се погрижихме да плъзнат слуховете за това.

Ние? Спомних си за слуховете, които тази седмица бяха тръгнали от... Натали.

— А сега? — Той въздъхна и простря ръце с жест на безпомощност. — Не зная. Съмнявам се дали някой ще свърже изчезването ти с нас дори и да не повярват, че си избягала. Най-голямата ни грижа е Роуз. Възнамерявахме да... да я очистим и да оставим другите да си мислят, че и тя е избягала. Спектакълът, който тя разигра на бала, направи този план невъзможен, но аз имах и

резервен, за да е сигурно, че ще е заета известно време... вероятно до сутринта. По-късно ще се занимаем и с нея.

Той не бе предвидил, че Дмитрий ще разкрие магията. Още мислеше, че двамата с него ще сме заети цялата нощ.

— Защо? — попита Лиса. — Защо правиш всичко това?

Зелените му очи се разшириха, напомниха ѝ за очите на нейния баща. Всъщност бяха далечни роднини, но тези нефритенозелени очи се предаваха по наследство както във фамилията Драгомир, така и във фамилията Дашков.

— Изненадам съм, че ми задаваш този въпрос, скъпа моя. Нуждая се от теб. Ти трябва да ме излекуваш.

ГЛАВА 22

— Да те излекувам?

Да го излекува? Мислите ми повториха нейните като ехо.

— Ти си единственото ми спасение — обясни той търпеливо. — Единственият начин да се излекувам от тази болест. От години те наблюдавам, изчаквах, за да бъда напълно сигурен.

Лиса поклати глава.

— Не мога... не. Не мога да направя подобно нещо.

— Твоите лечителски сили са невероятни. Никой няма представа колко са могъщи.

— Не разбирам за какво говориш.

— Хайде, Василиса, стига. Зная за гарвана — Натали те е видяла да го съживяваш. Проследила те е. А аз зная, че си излекувала Роуз.

Тя осъзна, че е безсмислено да продължава да отрича.

— Това... беше различно. Роуз не беше толкова пострадала. Но ти... нищо не мога да направя срещу Синдрома на Сандовски.

— Не е била толкова пострадала? — засмя се той. — Не говоря за глезена й... което също беше впечатляващо постижение. Говоря за автомобилната катастрофа с родителите ти. Защото, знаеш ли, ти имаш право. Роуз не беше толкова пострадала. Тя беше мъртва.

Изчака думите му да достигнат до съзнанието й.

— Това е... не. Тя оживя — успя накрая да отрони Лиса.

— Е, да, оживя. Но аз изчетох всички доклади. Не е имало начин тя да оцелее... особено при толкова много рани. Ти си я излекувала. Ти си я върнала обратно към живота. — Той въздъхна малко тъжно и уморено. — Отдавна подозирах, че имаш тази дарба и упорито се опитвах да те накарам да я използваш отново... да видиш доколко можеш да я контролираш...

Лиса схвана какво имаше предвид и ахна:

— Животните. Ти си бил.

— С помощта на Натали.

— Защо го направи? Как можа?

— Защото трябваше да зная. Остават ми само броени седмици живот, Василиса. Ако наистина можеш да връщаш от царството на мъртвите, ще можеш да излекуваш и мен, неизлечимо болния от Синдрома на Сандовски. Трябваше да съм сигурен, преди да те отвлека. Трябваше да съм сигурен, че си способна да лекуваш по своя воля, а не само в моменти на паника.

— Защо беше нужно да ме отвличаш? — Искра на гняв проблесна в нея. — Та ти си ми толкова близък, почти мой чичо. Ако искаше да сторя това за теб... ако действително вярваш, че аз мога... — Гласът ѝ, чувствата ѝ ме увериха, че тя все още не вярваше напълно в собствените си вълшебни способности. — Защо ме отвлече? Защо просто не ме помоли?

— Защото не се касае само за еднократно действие. Отне ми доста време, за да осъзная каква си ти, но успях да се добера до някои стари хроники... ръкописи, съхранявани извън музеите на мороите. Когато прочетох за това как действа покоряващият дух...

— Покоряващ какво?

— Дух. В това си се специализирала.

— В нищо не съм се специализирала! Ти си луд!

— Откъде другаде според теб са се взели тези твои сили? Духът е друг елемент, за който само малцина избраници знаят.

Съзнанието на Лиса беше превъзбудено заради отвличането и възможността тя наистина да ме е върнала от царството на мъртвите.

— Но в това няма никакъв смисъл. Дори и да не е всеобщо разпространено познанието за него, все щях да чуя отнякъде за този елемент! Или пък някой друг щеше да притежава това умение.

— Никой вече не знае, че може да се специализира и е духа. Отдавна е забравено. Дори ако някой го умее, той не го осъзнава. Околните смятат, че тази личност в нищо не е специализирала.

— Слушай, ако просто се опитваш да ме накараш да се почувствам... — Тя не довърши. Толкова бе разгневена и същевременно изплашена, но зад тези емоции разумът ѝ обмисляше току-що чутото за владеещите покоряващия дух и специализираните с този елемент. Изведнъж го осъзна. — О, Господи. Свети Владимир и госпожа Карп.

Той я изгледа разбиращо.

— Знаела си за това през цялото време.

— Не! Кълна се. Беше нещо, в което Роуз бе започнала да се рови... Тя ми каза, че те били като мен... — Леката уплаха на Лиса се замени с безумен страх. Разкритията бяха прекалено шокиращи.

— Те са като теб. В старите книги дори се разказва, че свети Владимир бил обзет от покоряващия дух. — Виктор изглежда намираще всичко това за безкрайно забавно. Като видях усмивката му, ми идеше да го цапардосам с все сила по ухилената физиономия.

— Аз пък си мислех... — На Лиса още ѝ се искаше да вярва, че той греша. Идеята да не е специализирала в нито един елемент беше много по-приемлива, отколкото да е специализирала в някакъв смахнат елемент. — Мислех, че това означава нещо като Светия дух.

— Всички така мислят, но не е истина. Това е нещо съвсем различно. Елемент, който е вътре във всеки от нас. Главен, ръководещ елемент, който ти предоставя косвен контрол върху останалите четири.

Очевидно това не се различаваше много от моята теория за специализацията на Лиса едновременно във всички елементи.

Тя усилено се опитваше да възприеме чутото и същевременно да възстанови способността си да се контролира.

— Това обаче не е отговор на моя въпрос. Няма значение дали притежавам този дух или каквото и да е там. Не беше нужно да ме отвличаш.

— Както сама вече си разбрала, духът може да лекува физически рани. Но за нещастие, действа добре само при тежки физически наранявания. Еднократни. Като глезена на Роуз. Или раните от катастрофата. Обаче за хронични заболявания — да кажем при някоя генетично предавана болест като Синдрома на Сандовски — се изисква дълготрайно лечение. Иначе болестта отново ще се завърне. Ето това ще се случи с мен. И заради това се нуждая от теб, Василиса. Необходима ми е помощта ти, за да мога да се преборя с болестта, така че никога да не се завърне. За да мога да живея.

— Това все пак не обяснява защо ме отвлече — възрази тя. — Ако ме беше помолил, щях да ти помогна.

— Те никога нямаше да ти позволят. Академията. Съветът. След като веднъж преодолеят шока от разкритието, че сред учениците има някой, който умее да използва могъщата сила на духа, те ще започнат да изтъкват всевъзможни етични доводи против. От къде на къде само един да бъде лекуван? Кой да бъде този един? Ще заявят, че не е

справедливо. Все едно, че някой се опитва да се прави на Господ. Или пък ще започнат да се безпокоят заради цената, която ще трябва да платиш.

Тя потръпна, тъй като отлично знаеше за каква точно цена говореше той.

Като видя посърналото ѝ лице, той кимна.

— Да. Няма да те лъжа. Ще бъде трудно. Ще те изтощи — психически и физически. Но аз трябва да го направя. Съжалявам. Ще ти бъдат осигурени колкото е нужно храна и всякакви други удобства в замяна на услугите ти.

Тя скочи от стола. Бен моментално пристъпи напред и я натисна да седне отново.

— И сега какво? Ще ме превърнеш в твоя пленница? В твоя лична медицинска сестра?

Той отново махна раздражено с ръка.

— Съжалявам. Нямам избор.

Изригналият в нея нажежен до бяло гняв прогони страха. Сега Лиса заговори по-приглушено, но по-заканително:

— Да. Ти нямаш избор, защото говорим за мен.

— За теб ще е по-добре така. Знаеш какво е станало с другите. Как свети Владимир прекарал последните си дни, вцепенен като труп, напълно изгубил разсъдък си. Знаеш, че отведоха Соня Карп. Депресията ти след автомобилната катастрофа не се дължи само на загубата на родителите ти. А на използването на духа. Злополуката е пробудила духа в теб. Страхът, когато си видяла Роуз мъртва, го е отприщил. И това пробуждане на духовните ти сили ти е позволило да я излекуваш. Изковало е връзката ви. Духът е могъщ елемент... но също така и много опасен. Онези морои, които специализират в магиите с елемента земя, черпят своите сили от земята. Който специализира с въздуха, черпи сили от въздуха. Но духът? Откъде мислиш идват неговите сили?

Тя го изгледа кръвнишки.

— Идват от самата теб, от твоята същност. За да излекуваш някого, трябва да му дадеш част от себе си. И с течение на времето колкото повече даваш, толкова повече рушиш себе си. Вече трябва да си го забелязала. Видях колко много неща те разстройват, колко уязвима и крехка си станала напоследък.

— Не съм крехка! — възнегодува Лиса. — И няма да полудея. Ще спра да използвам духа, преди нещата да се влошат непоправимо.

Той се усмихна.

— Ще спреш да го използваш? Със същия успех можеш да престанеш и да дишаш. Духът не се подчинява... Ти винаги ще изпитваш нужда да помагаш и да лекуваш. Това е част от теб. Успя да се въздържиш да не излекуваш животните, но нито за миг не се поколеба, когато трябваше да се помогне на Роуз. Дори внушението няма да ти помогне... тъй като то също се дължи на духа. И така ще бъде винаги. Не можеш да избягаш от духа. За теб е по-добре да си тук, в изолация, далеч от всякакви други причинители на стрес. Ако останеш в Академията, ще станеш прекалено нестабилна или те ще те сложат на лечение с някакви хапчета, които ще ти помогнат да се почувстваш по-добре, но ще ограничат силите ти.

Сега в нея се всели непоклатима увереност, съвсем различна от тази, която бях наблюдавала през последните две години.

— Аз те обичам, чичо Виктор, обаче аз съм тази, която трябва да се справи с това и да реши какво да прави. Не ти. Ти искаш от мен да се откажа от моя живот, за да живееш ти. Това не е справедливо.

— Въпросът се свежда до това чий живот струва повече. Аз също те обичам. И то много. Но мороите гинат. Нашият брой неизменно намалява, защото сме се превърнали в безпомощна плячка на стригоите. Преди ги преследвахме много по-активно. Но сега кралица Татяна и останалите ни водачи предпочитат да се крият. Те държат в изолация теб и другите равни на теб по ранг млади благородници. В доброто старо време такива като теб бяха обучавани да се бият наравно с пазителите! И щяха да те научат да използваш магията като оръжие. Но вече няма и помен от това. Сега само чакаме. Ние се превърнахме в жертви. — Погледът му се зарея и двете с Лиса усетихме колко искрено вярва в думите си. — Ако бях крал, щях да променя това. Щях да предизвикам революционна промяна, каквато нито мороите, нито стригоите някога са виждали. Аз трябваше да бъда наследникът на Татяна. Тя беше готова да ме посочи за престолонаследник, но когато се разболях, се отрече от мен. Ако обаче се излекувам... ако се излекувам, ще мога да заема полагащото ми се място...

Думите му засегнаха някаква струна в Лиса — в гърдите ѝ се надигна тревога за участието на мороите. Тя никога досега не се бе замисляла над това, за което той ѝ говореше, за това колко по-различно би могло да бъде всичко, ако мороите и техните пазители се сражаваха рамо до рамо, за да изчистят света от стригоите и разнасяното от тях зло. Напомни ѝ за Кристиан и за това, което той бе споделил с нея за използването на магията като оръжие. Но макар да оценяваше загрижеността на Виктор, нито една от нас двете не смяташе, че си струва да направи това, което той я караше.

— Съжалявам — прошепна тя. — Мъчно ми е за теб. Но моля те, не ме принуждавай да те лекувам.

— Длъжен съм да го направя.

Тя го погледна право в очите.

— Само че аз не желая.

Принцът кимна с глава и от ъгъла един мъж пристъпи към него. Още един морой. Но непознат за мен. Той застана зад гърба на Лиса и отвърза ръцете ѝ.

— Това е Кенет. — Виктор протегна ръце към нейните, вече освободени ръце. — Моля те, Василиса. Поеми ръцете ми. Изпрати магията си към тялото ми така, както го направи с Роуз.

Тя поклати глава.

— Не.

Когато Виктор отново заговори, гласът му вече не звучеше толкова любезно.

— Моля те. Така или иначе ще ме излекуваш. Бих предпочел това да стане според твоите, а не според моите условия.

Тя отново поклати глава. Виктор кимна леко към Кенет. И тогава започна болката. Лиса изкрещя. Аз изкрещях.

От изненадата Дмитрий стисна по-здраво волана на джипа и отби в канавката. Изгледа ме тревожно и започна да обръща джипа.

— Не, не! Продължавай напред! — Притиснах длани към слепоочията си. — Трябва да стигнем там!

От задната седалка Албърта се пресегна и отпусна ръка на рамото ми.

— Роуз, какво става? Примигнах през сълзи.

— Те я измъчват... с въздух. Този тип... Кенет... той нагнетява въздуха в... в главата ѝ. Налягането става опасно за нея. Чувствам

сякаш моят... нейният... череп ще експлодира. — И се разплаках.

Дмитрий ме погледна с крайчеца на окото си и натисна докрай педала на газта.

Кенет продължаваше с изтезанията. Сега бе насочил струята въздух срещу лицето ѝ, като по този начин затрудняваше дишането ѝ и я принуждаваше да се бори отчаяно за всяка глътка въздух. След това невероятно мъчение — беше ужасно, въпреки че аз не го понасях директно — бях готова да направя всичко, което поискат от мен.

И накрая тя го направи.

Наранена, измъчена, със замъглени от сълзи очи Лиса пое ръцете на Виктор. Никога досега не бях прониквала в главата ѝ, докато прилагаше магия и не знаех какво да очаквам. Отначало не почувствах нищо. Само усещане за дълбока концентрация. После... беше като... не зная дори как да го опиша. Цветове и светлини, и музика, и живот, и радост, и любов... толкова многобройни чудесни изживявания се изредиха, всички хубави неща, които изграждат света и правят живота ни такъв, че да си струва да се изживее.

Лиса призоваваше всички елементи. Магията потече през нас двете, брилянтна и сладка. Беше жива. Беше нейният живот. Но колкото и прекрасно да беше усещането, тя ставаше все по-слаба и по-слаба. И тъй като всички тези елементи — свързани в едно цяло благодарение на мистериозния духовен елемент — се преливаха във Виктор, той ставаше все по-силен и по-силен.

Промяната бе изумителна. Кожата му се заглади, не остана и помен от бръчките и торбичките под очите. Сивеещата му и оредяла коса се сгъсти, превръщайки се отново в черна и лъскава, каквато е била някога. Зелените му очи — все още напомнящи за цвета на нефрит — отново заискриха, будни и живи.

Той се превърна в онзи Виктор, когото Лиса помнеше от детството си.

Изтощена, тя припадна.

В джипа аз се опитах да им обясня какво се бе случило. Лицето на Дмитрий ставаше все по-мрачно. Изреди няколко ядни руски псувни, чието значение още не ми бе обяснил.

Когато стигнахме на около четиристотин метра от хижата, Албърта се обади по мобилния си телефон и целият ни конвой спря. Всички пазители — бяха повече от една дузина — слязоха от колите и

се събраха, за да планират стратегията си. Някой отиде напред, за да разузнае обстановката и се върна, докладвайки за броя на похитителите и тяхното разположение около хижата. Когато цялата ни група изглеждаше готова да пристъпи към операцията, аз също понечих да сляза от колата. Но Дмитрий ме спря.

— Не, Роз. Ти оставаш тук.

— По дяволите, как ли пък не! Трябва да отида да ѝ помогна.

Той ме хвана за брадичката и каза:

— Ти вече ѝ помогна. Твоята работа е свършена. И то много добре. Но там не за теб. Както тя, така и аз се нуждаем от това ти да си в безопасност.

Млъкнах, защото разбирах, че ако се впуснем в спор, ще забавим операцията по спасяването на Лиса. Преглътнах протестите си и само кимнах. Той също ми кимна и се присъедини към останалите. Всички навлязоха в гората и много скоро се изгубиха сред дърветата и храстите.

Въздъгнах, спуснах облегалката назад и се излегнах. Толкова бях уморена. Макар че слънчевите лъчи проникваха през предното стъкло, за мен бе паднала черна нощ. Толкова много бях преживяла и изстрадала за толкова кратко време. От адреналина и споделянето на болката на Лиса можех да припадна също като нея.

Само че тя вече беше будна.

Постепенно, съвсем бавно, усещанията ѝ отново започнаха да доминират над моите. Лежеше на някакъв диван в хижата. Вероятно след като бе припаднала, е била пренесена там от някой от телохранителите на Виктор. Самият Виктор — вече съвсем възстановен благодарение на злоупотребата му с дарбата ѝ — стоеше в кухнята с другите от свитата си и с приглушени гласове обсъждаха следващите си планове. Само един пазач дежуреше край Лиса със задачата да не я изпуска от поглед. Той обаче лесно можеше да бъде обезвреден, когато Дмитрий и Албърта нахлуят вътре.

Лиса изгледа преценяващо самотния пазител, след което се извърна към прозореца зад дивана. Все още замаяна от лечебния сеанс, тя с мъка успя да се надигне. Пазачът тутакси се извърна и впери изучаващ поглед в нея. Тя се взря в очите му и се усмихна.

— Ще останеш тук и няма да вдигаш шум независимо какво ще направя — каза му тя. — Не трябва да викаш за помощ, нито да се

обаждаш на някого, когато се махна от тук. Разбрахме ли се?

Капанът на внушението щракна за него. Той кимна в знак на съгласие.

Тя се премести до прозореца, завъртя дръжката и вдигна стъклото. През това време успя да обмисли най-важното. Още беше много омаломощена. Не знаеше колко далече се намира от Академията и до най-близкото населено място. И най-важното — нямаше представа колко далеч ще успее да стигне, преди някой да открие, че е избягала.

Но знаеше също, че надали ще има друг шанс да избяга. Нямаше намерение да прекара остатъка от живота си в тази хижа сред гората.

При всеки друг случай бих приветствала смелото ѝ решение, но не и този път. Не и точно когато нашите пазители всеки момент щяха да я спасят. Тя трябваше да остане вътре. За нещастие тя нямаше как да чуе съвета ми.

Лиса се покатери на прозореца, а аз изругах шумно.

— Какво? Какво видя? — попита един глас зад мен.

Както се бях изтегнала на спуснатата седалка, подскочих като ужилена, тъй рязко, че дори си ударих главата в тавана. Обърнах се и видях Кристиан да подава глава от задната част на джипа, използвана като багажник.

— Ти какво правиш там? — смаях се аз.

— А на теб на какво ти прилича? Аз съм пътник без билет.

— Да не би да имаш сътресение на мозъка или нещо подобно?

Той сви рамене, сякаш нямаше значение. Каква страхотна двойка бяха те двамата с Лиса. Не се страхуваха от жестоките схватки, въпреки че бяха сериозно наранени. Трябва обаче да си призная — ако Кирова ми беше заповядала да остана в Академията, сега и аз щях да се укривам като него в багажника.

— Какво става? — попита той. — Видя ли нещо ново?

Разказах му набързо, като през това време слязох от джипа. Той ме последва.

— Тя не подозира, че нашите хора идват за нея. На всяка цена трябва да я намеря, преди да умре от изтощение.

— Ами пазителите? Говоря за пазителите от Академията. Ще им кажеш ли, че е избягала?

Поклатих глава.

— Те вероятно вече са разбили вратата на хижата и са нахълтали вътре. Ще тръгна след нея.

Лиса се намираще някъде от дясната страна на хижата. Успях да налущкам правилната посока, но нямаше как да определя местоположението ѝ съвсем точно, докато не се приближа повече до нея. Но дори и това сега нямаше значение. Просто трябваше да я намеря. Видях изражението на Кристиан и се усмихнах сухо.

— А, да, има още нещо. Идваш с мен.

Никога досега не ми е било толкова трудно да стоя извън главата на Лиса, но пък и никога не бяхме изпадали в подобна ситуация. Докато вървах забързано през гората, силата на нейните мисли и чувства постоянно ме теглеше навътре и все по-навътре в дебрите на пламналия ѝ мозък.

Промъквайки се сред храстите и дърветата, двамата е Кристиан все повече се отдалечавахме от хижата. Господи, как ми се искаше Лиса да бе останала там! Така ми се щеше да мога да видя атаката на нашите хора през нейния поглед. Но сега тази възможност вече бе безвъзвратно загубена. Докато тичах с все сили напред, нагледно се убедих колко прав бе Дмитрий, като непреклонно настояваше да навъртаме обиколка след обиколка и да наблягаме на физическата издръжливост. Лиса не се придвижваше много бързо и аз усещах как дистанцията помежду ни се скъсява, а така по-лесно можех да определя местонахождението ѝ. За съжаление Кристиан не можеше да издържи на бясното ми темпо и заради него трябваше да понамаля бързината на крачките си, само че скоро осъзнах колко глупаво бе това. Той също го разбра.

— Давай напред — извика той пресипнало и ми махна с ръка да продължавам.

Когато стигнах до едно място, откъдето очаквах, че Лиса ще може да ме чуе, се провикнах с все сила. Извиках името ѝ с надеждата, че е наблизо. Но вместо нея ми отговори някакъв много силен вой или по-скоро бесен кучешки лай.

Пси-хрътки. Разбира се. Виктор ми бе споменал, че ходел на лов с тях, следователно умееше да ги контролира. Внезапно се досетих защо никой в Академията не си спомняше да са били изпращани пси-

хрътки след Лиса и мен в Чикаго. Защото не е било по нареждане на Академията. Това гадно копеле Виктор ги беше отвързал, насъскал и пуснал по следите ни.

Минута по-късно излязох на една поляна, където заварих Лиса приведена, подпряла се на едно дърво. Съдейки по вида ѝ, а и от чувствата ѝ по нашата връзка, трябваше отдавна да е припаднала. Крепяха я само последните крехки остатъци от волята ѝ за живот. С широко разтворени очи, бледа, тя гледаше ужасено четирите пси-хрътки, които я бяха наобиколили. Ярката слънчева светлина беше още едно допълнително препятствие за нея и Кристиан.

— Хей! — провикнах се към пси-хрътките в опит да ги отклоня към себе си. Виктор ги бе насъскал да я заловят, но аз се надявах те да реагират на новата заплаха, още повече че идваше от един дампир. Пси-хрътките никога не са харесвали дампириите, както впрочем и всички други животни.

Те естествено се извърнаха към мен с оголени зъби и стичаща се от муцуните лига. Приличаха на вълци, само че имаха кафява козина и очи, светещи в оранжево като нажежени въглени. Вероятно Виктор им бе заповядал да не прегризват гърлото на Лиса, но тези инструкции не се отнасяха до мен.

Вълци. Също като в уроците от часовете по поведение на животните. Какво бе казала госпожа Майснър? Че изходът от сблъсъка с тях зависи от желанието за победа? Концентрирах се и се опитах да приложа в действие това първо правило за поведение, но не мисля, че те се впечатлиха кой знае колко от героичните ми усилия. Всеки от тези зверове беше по-тежък от мен. А освен това решително ме превъзхождаха с броя си. Не, явно нямаше с какво да ги изплаша и да ги заставя да подвият опашки.

Тогава се опитах да си представя, че се намирам на тренировка с Дмитрий. Грабнах най-близкия клон от земята. По дължина и тегло се оказа горе-долу колкото бейзболна бухалка. Тъкмо бях стиснала здраво клона в ръцете си, за да го размахам диво, когато първите две животни се нахвърлиха върху мен. Стръвно забиха нокти и зъби в мен, но аз посрещнах свирепата им атака изненадващо добре, докато се опитвах отчаяно да си припомня всичко, което бях научила през последните два месеца за схватките с по-едри и силни противници.

Не исках да ги наранявам. Прекалено много ми приличаха на кучета. Но нямах друг избор: или аз, или те, така че инстинктът ми за самосъхранение надделя. Халосах с все сила първия нападател, като го проснах на земята мъртъв или в безсъзнание, нямаше за кога да проверявам кое от двете беше. Другият обаче не се бе отказал и се присви за скок, бърз и яростен. Спътниците му изглеждаха готови да се присъединят към него, но ето че на бойната сцена изскочи нов техен противник или поне нещо подобно. Кристиан.

— Махай се отгук! — изкрещях му и се отърсих от нападналата ме пси-хрътка, успяла вече да одере с ноктите си голата кожа на крака ми, като едва не ме събори. Още бях с роклята, но в суматохата въобще не бях усетила кога се бяха счупили токчетата на обувките.

Но Кристиан като всеки предан влюбен, не се вслуша в предупреждението ми. Грабна един дълъг прът и го размаха пред една от пси-хрътките. От пръта в ръката му мигом лумнаха ослепителни пламъци. Пси-хрътката се дръпна изплашено назад, все още готова да следва заповедите на Виктор, макар че явно се плашеше много от огъня.

Спътникът ѝ, четвъртата пси-хрътка, закръжи по-настрани от пламтящия като факел прът, като се озова неусетно зад гърба на Кристиан. Умно излезе мръсното му копеле. Прътът излетя от ръцете на Кристиан, когато звярът скочи върху гърба му. Пламъците угаснаха. И двете хрътки се нахвърлиха върху поваления Кристиан. Аз вече бях приключила с втората хрътка — отново ми стана неприятно от това, което трябваше да сторя, за да я подчиня на волята си — и се насочих към останалите две, като се питах откъде ще намеря сили да се преборя и с тях.

Но не ми се наложи. Спасението дойде от страна на Албърта, която изскочи от най-близките дървета.

С пистолет в ръка, тя застреля от упор двете хрътки без капчица колебание. Дяволски скучно оръжие и напълно безполезно срещу стригоите, но не и срещу останалите създания. Явно бе проверено и надеждно. Двете пси-хрътки се свлякоха на земята до тялото на Кристиан. Тялото на Кристиан...

Тримата се втурнахме към него, Лиса и аз всъщност пропъльзахме дотам. Като го видях, отвърнах очи. Стомахът ми се надигна и едва се

сдържах да не повърна. Още не беше умрял, но според мен нямаше да издържи много дълго.

Очите на Лиса, разширени и обезумели, се впиха в Кристиан. Протегна се колебливо към него, но сетне отпусна безпомощно ръце.

— Не мога — едва чуто простена тя. — Нямам достатъчно сила. По суровото лице на Албърта се изписа състрадание, когато нежно подхвана Лиса под мишниците.

— Хайде, принцесо. Трябва да се махаме оттук. Ще изпратим някого на помощ.

Отново се обърнах към Кристиан, насилих се да го погледна и си помислих колко много означаваше той за Лиса.

— Лиса — заговорих я колебливо.

Тя вдигна поглед към мен, сякаш бе забравила, че съм там. Без да промълвя нито дума повече, отметнах косата от врата си и се наведох към нея.

За миг тя се взря в мен с безизразно лице, после в очите ѝ припламна блясък. Беше ме разбрала.

Зад красивата ѝ усмивка се показаха кучешките ѝ зъби, миг след това ме захапах леко по врата, а от устните ми се отрони леко стенание. Не бях осъзнала колко много ми липсваше всичко това — сладката прекрасна болка, последвана от неописуемо чудо. В мен се разли блаженство. Замайване. Безкрайна радост. Беше като насън.

Не помня много ясно колко дълго Лиса пи от мен. Вероятно не много. Никога не би поела такова количество, което би могло да убие другия и да го превърне в стригой. Тя скоро привърши, а сега Албърта трябваше мен да подхване под мишниците, тъй като бе мой ред да залитам като пиана.

Все още замаяна, аз видях как Лиса се наведе над Кристиан и отпусна ръце върху него. В далечината чух останалите пазители да тичат през гората.

Нямаше светлини, нито фойерверки, които да съпроводят лечебния процес. Всичко беше невидимо, само между Лиса и Кристиан. Въпреки че ухапването ѝ бе притъпило връзката ми с нея, аз отново си припомних лечението на Виктор, прекрасните цветове и музика, които в момента струяха към Кристиан.

Чудото се случваше пред очите ми, а Албърта ахна, абсолютно изумена. Раните на Кристиан се затвориха. Кръвта му спря да тече.

Възвърна се нормалният цвят на лицето му — доколкото мороите въобще имаха цвят. Клепачите му трепнаха и се отвориха. Очите му отново бяха изпълнени с живот. Насочи ги към Лиса и ѝ се усмихна. Беше съвсем като във филм на Дисни.

След това сигурно съм припаднала, защото не помнех нищо друго.

Събудих се в клиниката на Академията, където два дни ми бяха преливали глюкоза и кой знае още какви други течности. През цялото време Лиса неотлъчно беше дежурила край леглото ми. Постепенно събитията около отвличането ѝ започнаха да изплуват в паметта ми.

Наложи се да разкажем всичко на Кирова и на още неколцина специално подбрани и доверени хора за специалните сили на Лиса, за това как бе излекувала Виктор, Кристиан и мен. Новините бяха шокиращи, но администраторите се съгласиха да ги пазят в пълна тайна от всички останали в Академията. На никого дори не му хрумна да предложи да отведат Лиса, както бе станало с госпожа Карп.

Повечето от съучениците ни обаче знаеха, че принц Виктор Дашков е отвлякъл принцеса Василиса Драгомир. Но не знаеха причината. Някои от пазителите бяха загинали при атакуването на хижата, предвождано от Дмитрий, което беше истинска загуба, след като броят на пазителите вече и без това бе застрашително намалял. Принц Виктор Дашков бе охраняван двадесет и четири часа в денонощието, докато изчакваха пристигането на специалните пратеници от кралския двор, за да го отведат. Монархията на мороите може да изглеждаше чисто символична форма на управление в сравнение с много по-раздутия административен апарат в другите държави, но тя си имаше сериозна правораздавателна система. Бях подочула нещичко и за затворите на мороите. Определено не представляваха място, където бих искала да попадна.

А колкото до Натали... с нея беше по-сложно. Тя си оставаше с второстепенна роля, но все пак бе заговорничила с баща си. Именно тя бе подхвърлила убитите животни и бе дебнала за всяка промяна в поведението на Лиса дори преди ние двете да избягаме от Академията. Тъй като владееше елемента земя като Виктор, тя бе повредила пейката, за да си счупя глезена. Като ме видяла как попречих на Лиса

да съживи гълъба, двамата с Виктор осъзнали, че за да се доберат до Лиса, трябва да ранят мен... тъй като това бил единственият им шанс да се убедят окончателно в лечителските дарби на Лиса. Натали просто изчаквала удобна възможност. Засега тя не беше поставена под домашен арест, нито ѝ беше наложено някакво друго наказание, защото в Академията не знаеха какво да правят с нея, преди да пристигне екипът от кралския съд.

Но противно на волята си, изпитвах съжаление към нея. Тя беше толкова плаха и неуверена. Всеки можеше да я манипулира, да не говорим за баща ѝ, когото обожаваше и към чието внимание така отчаяно се стремеше. Явно бе готова на всичко за него. Според слуховете тя често ходела в ареста, плачела и отчаяно се молела на стражите да я пуснат да се види с Виктор. Но те ѝ отказвали и я отпращали.

Междувременно двете с Лиса отново възстановихме приятелството си, сякаш нищо не е било. Но в отношенията ѝ с другите се промениха много неща. След цялото вълнение и драма тя сякаш придоби ново разбиране за това, което бе ценно за нея. Скъса с Ейрън. Не се съмнявам, че го е направила възпитано и вежливо, но все пак едва ли му е било лесно. Фактът, че последната му приятелка го бе измамила най-вероятно никак не допринасяше за самочувствието му.

Също така без никакво колебание Лиса започна да се среща с Кристиан, без да се замисля за последиците върху репутацията си. Удивлявах се, като ги виждах на обществени места, хванати за ръце. Самият Кристиан не смееше да повярва на щастията си. Останалите ни съученици също бяха толкова смаяни, че нищо не можеха да проумеят. Досега те едва забелязваха съществуването му, камо ли и през ум да им мине, че той някога ще бъде с принцеса като нея.

Моето собствено романтично изживяване обаче не бе толкова розово, колкото нейното — ако въобще можеше да се нарече романтично. Дмитрий не ме посети, след като се възстанових. На нашите тренировки бе сложен край. И така продължи до четвъртия ден след отвличането на Лиса, когато отидох при него в гимнастическия салон. Освен нас двамата нямаше никого другиго.

Бях се върнала да си взема сака и като го видях, замръзнах, изгубила дар слово. Той понечи да ме подмине, но се спря.

— Роуз... — поде след няколкото крайно неудобни първоначални секунди. — Трябва да докладваш за това, което се случи между нас.

Отдавна очаквах този разговор, но не се оказа такъв, какъвто си го бях представяла.

— Не мога да го направя. Те ще те уволнят. Или нещо още по-лошо.

— Би трябвало да ме уволнят. Това, което направих, беше грешка.

— Ти не беше виновен. Това беше магия...

— Няма значение. Беше грешка. При това глупава. Грешка? Глупава? Прехапах устни, в очите ми запариха сълзи. Побързах да се овладея.

— Слушай, не беше кой знае какво.

— Беше. Аз се възползвах от теб.

— Не — промълвих. — Не си.

Трябва да е уловил нотката в гласа ми, защото ме погледна напрегнато и съсредоточено.

— Роуз, аз съм седем години по-голям от теб. След десетина години това няма да означава нищо, но засега е много голяма разлика. Аз съм зрял мъж, докато ти си дете.

Ох. Потръпнах. По-лесно щеше да ми бъде, ако просто ме беше ударил.

— Тогава, в стаята ти, не гледаше на мен като на дете.

Сега бе негов ред да потръпне.

— Това се случи просто защото твоето тяло... е, това още не те прави зряла личност. Двамата с теб обитаваме два различни свята. Аз живея в моя. Аз съм убивал, Роуз — хора, а не животни. А ти... ти тъкмо започваш живота си. И той трябва да е посветен на учението, дрехите и танците.

— Според теб само това ли ме интересува?

— Не, разбира се, че не. Или поне не изцяло. Но това е част от твоя свят. Още растеш и търсиш коя си и какво е важно за теб. И това е съвсем естествено. Трябва да бъдеш с момчета на твоята възраст.

Не исках да съм с момчета на моята възраст. Но не го казах. Нищо не казах.

— Дори и да решиш да не докладваш на ръководството за случилото се, трябва да разбереш, че беше грешка. И че не бива да се

повтаря.

— Защото си прекалено стар за мен? Защото е безотговорно?

Лицето му остана безизразно.

— Не. А защото не ме интересуващ като жена.

Онемях. Посланието — даже направо казано отхвърлянето — беше ясно и недвусмислено. Всичко от онази нощ, всичко, за което бях вярвала, че е толкова красиво и пълно със значение, се превърна на прах пред очите ми.

— Случи се само заради магията. Разбираш ли?

Бях унижена и бясна, но нямаше да се правя на глупачка с молби и спорове. Свих рамене.

— Да. Разбирам.

Прекарах остатъка от деня в мрачно настроение, като отблъснах опитите и на Лиса, и на Мейсън да ме измъкнат от стаята. Каква ирония на съдбата, че тъкмо сега не исках да излизам. Сега, когато Кирова бе толкова впечатлена от участието ми в спасителната акция, че бе заповядала да бъде прекратен домашният ми арест.

На следващия ден преди часовете отидох до сградата, където държаха Виктор. Академията поддържаше затворническите килии в много добро състояние, всички бяха снабдени със здрави решетки, а отвън в коридора дежуреха двама пазители. Но с малко хитрост от моя страна ме пуснаха при него. Дори на Натали не бяха разрешили. Но един от пазителите беше с мен в джипа и бе свидетел на цялото изпитание. Казах му, че трябва да попитам Виктор за това, което беше причинил на Лиса. Беше лъжа, разбира се, но пазителите ми повярваха, а освен това ми съчувстваха. Позволиха ми петминутен разговор, като се оттеглиха дискретно надолу по коридора, така че да могат да ни виждат, но не и да ни подслушват.

Застанала пред килията на Виктор, не можех да повярвам, че някога бях изпитвала жал към него. Сега, като виждах подновеното му, напълно здраво тяло, ме обзе ярост. Той седеше с кръстосани крака върху леглото и четеше нещо. Щом ме чу да се приближавам, вдигна глава.

— О, Роуз, каква приятна изненада. Находчивостта ти не спира да ме изненадва. Не очаквах, че ще ми позволят да се срещам с

посетители.

Скръстих ръце, като се опитах да изглеждам като строг пазител.

— Искам от теб да разрушиш магията. Да се приключи с това.

— За какво говориш?

— За магията, която направи на мен и Дмитрий.

— Че с тази магия отдавна е свършено. Тя се изчерпа.

Поклатих глава.

— Не. Аз не преставам да мисля за него. И продължавам да искам...

Той се усмихна разбиращо, когато не довърших.

— Скъпа моя, това вече съществуваше много преди моята намеса.

— Не беше точно така. Не беше толкова зле.

— Е, може би не си го осъзнавала. Но всичко останало... привличането, физическо и духовно, вече беше налице в теб. И в него. Иначе магията не би подействала. Всъщност магията не добави нищо ново, само свали задръжките и усили чувствата, които вече имахте един към друг.

— Лъжеш. Той каза, че не е изпитвал такива чувства към мен.

— Той лъже. Казвам ти, иначе магията нямаше да може да ви въздейства. И, честно казано, той би трябвало да го знае най-добре. Нямаше право да се държи по този начин. На теб може да ти бъде простено като ученическа лудория. Но на него? Той трябваше да покаже по-силен самоконтрол в прикриването на чувствата си. Натали ги беше забелязала и ми каза. Достатъчно бе да ви наблюдавам само малко, за да стане очевидно и за мен. Това ми даде чудесен шанс да разсея вниманието и на двама ви. Затова вложих в колието магията на взаимното ви привличане, а вие двамата сами довършихте останалото.

— Ти си гадно копеле, щом си сторил това на двама ни. И на Лиса.

— Не съжалявам, че постъпих така с нея — заяви той, като се облегна на стената. — Ако мога, пак ще го направя. Можеш да вярваш в каквото си пожелаеш, но аз обичам хората си. Това, което искам, е за тяхно добро. Но какво ще стане сега? Трудно е да се каже. Те нямат водач, нямат истински водач. Няма някого, който да е достоен за този пост. — Наклони глава към мен и се замисли. — Василиса всъщност би могла да поеме тази роля — ако някога събере сили да повярва в

себе си и ако преодолее влиянието на духа. Всъщност се получава доста иронично. Духът може да преобрази някого във водач, но може и да съкруши способността му да бъде достоен водач. Страхът, депресията, както и неувереността могат да вземат връх и да оставят истинската ѝ сила дълбоко заровена в нея. Но все пак тя носи кръвта на фамилията Драгомир, което не е малко. И, разбира се, тя има теб, своя целунат от сянката пазител. Кой знае? Все пак може някога да ни поднесе необикновена изненада.

— Целуната от сянката? — Отново същите думи, с които се бе обърнала към мен госпожа Карп.

— Ти си била целуната от сянката. Прекосила си границата на мрака, озовала си се от другата страна, а после си се върнала. Мислиш ли, че подобно преживяване не оставя белег върху душата? Ти притежаваш по-изострен усет за живота и света — например много побуден, отколкото е при мен, — макар и да не го осъзнаваш. Ти би трябвало да си мъртва. Василиса заставила Смъртта да те върне обратно и по този начин завинаги се е свързала психически с теб. Ти си на практика обвързана в тази невидима прегръдка и част от теб завинаги ще го помни и винаги ще се бори упорито за живота. Ето защо често изглеждаш толкова безразсъдна в постъпките си. Не съдържаш чувствата си, страстта, гнева си. И тъкмо това те прави забележителна. И опасна.

Не знаех какво да отговоря. Останах безмълвна, което изглежда му хареса.

— Това е създало и вашата телепатична връзка. Нейните чувства винаги ще избликуват от нея към другите хора. Повечето обаче не могат да ги уловят, освен ако не ги насочва директно към тях чрез внушението. Но ти притежаваш извънредно развити сетива към необикновените сили, по-конкретно към нейните. — Той въздъхна почти щастлив, а аз си спомних легендата за свети Владимир, който спасил Анна от смъртта. Това навярно е изковало тяхната връзка. — Да, в тази абсурдна Академия никой няма представа колко ценно нещо притежава във ваше лице. Ако не се налагаше да те убия, непременно щях да те взема в моята дворцова гвардия, когато навършеше необходимата възраст.

— Никога нямаше да разполагаш с дворцова гвардия. Не смяташ ли, че някой щеше да се усъмни в чудодейното ти възстановяване?

Дори и никой да не бе разбрал за Лиса, кралица Татяна пак нямаше да те направи крал.

— Може би имаш право, но сега това няма значение. Съществуват и други начини да се вземе властта. Понякога е необходимо да се прекрачат установените граници. Мислиш ли, че Кенет е единственият морой, който ме следва? Най-великите и могъщи революции често започват много тихо, скрити в сенките. — Изглежда ме замислено. — Запомни го от мен.

Странни звуци се чува откъм входа на сградата и аз погледнах в посоката, от която дойдох. Никъде не се виждаха пазителите, които ме бяха пуснали вътре. Откъм ъгъла чух стенания и удари. Намръщих се и извих глава, за да мога да виждам по-добре.

Виктор се изправи.

— Най-после.

Страх пропълзя по гръбнака ми... а после видях Натали иззад ъгъла.

Изпълни ме смесица от симпатия и гняв, но се насилих да се усмихна приветливо. Тя вероятно не се беше виждала с баща си, откакто го бяха заключили тук. Злодеи или не, поне трябваше да им разрешат да се сбогуват.

— Хей — извиках, като я видях да приближава към мен. В походката ѝ имаше нещо необичайно, което тутакси ме накара да настръхна. Вътрешният ми глас ми прошепна, че нещо не е наред. — Мислех, че не ти разрешават да идваш.

Разбира се, и аз не би трябвало да съм тук.

Тя се насочи право към мен и — наистина не преувеличавам — ме запрати, да, запрати ме като мръсен парцал върху срещнатата стена. Ударих се силно, пред очите ми избухнаха звезди.

— Какво?... — Сложих ръка на челото си и се опитах да се изправа.

Без да ми обръща внимание, Натали отключи вратата на килията на Виктор с един от ключовете от връзката, която бях видяла на колана на единия пазител. Изправих се на крака и се приближих към нея.

— Какво правиш?

Тя ме изгледа и тогава ги видях. Бледите червени кръгове около зениците ѝ. Прекалено бледата кожа дори за морой. Кръв бе изцапала устните ѝ. Но най-красноречив бе погледът в очите ѝ. Толкова студен,

толкова зъл поглед, че сърцето ми едва не спря да тупти. Поглед, който издаваше, че тя вече не е сред живите — поглед, който завинаги я белязваше като стригой.

ГЛАВА 24

Въпреки всички тренировки и подробното изучаване на навиците на стригоите и методите за защита от нападенията им нито веднъж досега не се бях сблъсквала със стригой. Оказа се по-страшно, отколкото бях очаквала. Но този път, когато Натали се нахвърли отново върху мен, бях подготвена. Или поне донякъде. Отстъпих рязко назад, изплъзнах ѝ се да не може да ме достигне, докато трескаво обмислях какви шансове имам. Припомних си шегата на Дмитрий, когато бяхме в мола. Нямах сребърен кол. Както и нищо, с което да ѝ отрежа главата. Нямах как да я подпаля. Да побягна, изглеждаше най-добрата възможност, но тя ми бе препречила пътя.

Изпаднала в пълна безизходица, заотстъпвах назад по коридора, докато тя напредваше към мен. Движенията ѝ ми се сториха по-грациозни, отколкото когато беше жива.

Тогава тя по-бързо от всеки друг път досега в живота си, скочи отгоре ми, сграбчи ме и блъсна главата ми в стената. Болка, непоносима болка експлодира в черепа ми. Бях сигурна, че усещам вкуса на кръвта в устата си. Замятах се като подивяла във всички посоки, опитвайки се да се съпротивявам, но бе все едно да се боря с Дмитрий.

— Скъпа моя — промърмори Виктор, — опитай се да не я убиваш, ако не се налага. Възможно е по-късно да я използваме.

Натали за кратко преустанови атаките си, колкото да се опитам да се съвзема, но без да отделя от мен вледеняващия поглед на студентите си очи.

— Ще се опитам да я запазя жива. — Ала в интонацията ѝ се прокрадна скептична нотка. — Тръгвай вече. Ще се срещнем по-късно, когато си свърша работата тук.

— Не мога да повярвам! — изкрещях след Виктор. — Заставил си собствената си дъщеря да се превърне в стригой?

— Това бе последното ми средство за спасение. Необходима жертва в името на всеобщото благо. Натали го разбира и приема. — И

той изчезна.

— Наистина ли го приемаш? — Надявах се да я въвека в разговор с цел печелене на време също както правят умните героини във филмите. Освен това лелеех надеждата чрез въпросите си да прикрия колко адски много бях ужасена. — Наистина ли го разбираш, Натали? Ти... ти си се преобразила. И то само защото той ти е заповядал?

— Моят баща е велик мъж — отвърна тя убедено. — Той ще спаси мороите от стригоите.

— Да не си полудяла? — креснах аз. Тя ме блъсна и аз отново се ударих в стената. Ноктите ми се забиха в мазилката, сякаш се опитвах да я издълбая и да пробия в нея спасителен тунел. — Ти вече си стригой.

Тя само сви рамене и за миг ми заприлича на някогашната Натали.

— Трябваше да го направя, за да го измъкна, преди другите да дойдат. Един стригой ще спаси всичките морои. Струва си жертвата, струва си да се откажеш от слънцето и магията.

— Но ти искаш да убиваш морои! Няма да можеш да се спреш.

— Той ще ми помогне да се контролирам. В противен случай ще се наложи да ме убият.

Тя се пресегна и ме сграбчи за раменете. Изтръпнах, като я слушах с каква лекота говореше за собствената си смърт. Нямаше съмнение, че със същото пренебрежение обмисляше и моята смърт.

— Ти си луда! Не може толкова много да го обичаш. Не можеш наистина да...

Тя отново ме блъсна в стената и докато тялото ми се гърчеше от болки на пода, имах чувството, че този път няма да мога да се изправа на крака. Виктор ѝ бе заповядал да не ме убива... но в очите ѝ оставаше онзи зловец поглед, който ясно ми подсказваше, че именно това иска. Искаше да се нахрани с мен, да засити глада си. Това имаше в очите ѝ: гладът за моята кръв. Така действаша стригоите. Сега осъзнах, че не биваше да говоря с нея. Бях проявила нерешителност, точно както ме бе предупредил Дмитрий, че може да стане.

И тогава внезапно той се появи. Профуча към нас от дъното на коридора като хала, развявайки краищата на каубойския си дъстър.

Натали светкавично се извъртя. Беше бърза, адски бърза. Но и Дмитрий беше не по-малко бърз, така че избегна първата ѝ атака. Лицето му изразяваше непоклатима сила и мощ. Изпаднала в транс, аз следях със затаен дъх колко ловко двамата нападат и отстъпват, как се обикалят един другото в този ужасяващ смъртоносен танц. Тя бе по-силна от него, това бе очевидно, но за сметка на това бе още крайно неопитна като стригой. Да придобиеш суперсила, още не означаваше, че умееш да я използваш пълноценно.

Докато Дмитрий отлично знаеше как да си служи със силата, която притежаваше. След като нанесе и получи няколко съкрушително безмилостни удара, той направи решаващия си ход. Сребърният кол проблесна в ръцете му като ослепителен лъч от мълния, след което внезапно изгасна, потънал забит докрай право в сърцето ѝ. Изтегли го и отстъпи назад със сковано като камък лице, когато тя изпищя и рухна на пода. След още няколко ужасяващи мига конвулсиите на Натали замряха.

Също толкова бързо той се наведе над мен и подпъхна ръце под тялото ми. Изправи се и ме понесе на ръце.

— Хей, другарю — промърморих в унес аз. — Ти се оказа прав за стригойте. — Но думите ми заглъхваха, а клепачите ми се спускаха.

— Роуз. Роз. Отвори очи. — Никога не бях чувала гласът му да звучи толкова напрегнато, толкова тревожно. — Не заспивай. Не сега.

Вместо отговор се сгуших в топлата му прегръдка, докато ме извеждаше от сградата. Всъщност той тичаше, понесъл ме на ръце, към клиниката.

— Той истината ли каза?

— Кой?

— Виктор... каза ми, че нямало да подейства, ако... Колието.

Започнах да потъвам в мрака, спуснал се над съзнанието ми, но настоящият глас на Дмитрий пак ме върна към действителността.

— Какво искаш да кажеш?

— Магията. Виктор ми каза, че си ме искал, желаел си ме... означавала съм нещо за теб... и затова е подействала. — Той нищо не отговори. Опитах се да се вкопча в ризата му, ала пръстите ми се оказаха прекалено слаби. — Така ли беше? Наистина ли ме желаеше?

Думите му се изтръгнаха с мъка от устата му.

— Да, Роз. Желаех те. И още те желая. Бих искал... да можем да бъдем заедно.

— Защо ме излъга?

Вече стигнахме до клиниката и той успя да отвори вратата, без да ме изпуска от ръцете си. Щом влязохме вътре, Дмитрий се разкрещя за помощ.

— Защо ме излъга? — отново промърморих унесено аз.

Както ме държеше в ръцете си, той сведе поглед надолу към лицето ми. Успях да чуя в просъница нечии тревожни гласове, все по-приближаващи се и забързани стъпки.

— Защото не можем да бъдем заедно.

— Заради разликата в годините, така ли? — попитах със сетни сили. — Или защото си мой наставник?

Върхът на пръста му нежно избърса една сълза, отронила се и плъзнала се леко надолу по бузата ми.

— И това отчасти е вярно — заговори приглушено. — Но също и... е, нали някой ден ти и аз, ние двамата, ще бъдем пазители на Лиса. Аз ще трябва да я защитавам, каквото и да ми струва. Ако ни връхлети глутница от стригой, ще трябва да им препреча пътя с тялото си.

— Това вече го зная. Разбира се, че трябва да направиш това. — Пред очите ми отново затанцуваха черни искри. Вече губех съзнание.

— Не. Ако си позволя да те обичам, няма да се хвърля с тялото си пред нея. Вместо това ще се хвърля пред теб, за да те защитя.

Медицинският екип най-сетне пристигна и те ме поеа от ръцете му.

Ето как само два дни след изписването ми аз отново се озовах в бялата болнична стая на клиниката. При това за трети път, откакто двете с Лиса се завърнахме в Академията. Беше нещо като рекорд. Имах сътресение на мозъка, а навярно и вътрешни кръвоизливи. Но всъщност така и не се разбра точно. Когато най-добрата ти приятелка е суперлечителка, няма защо да се тревожиш за подобни неща.

Все пак ми се наложи да остана в клиниката два дни, макар че Лиса — и Кристиан, новият ѝ неразделен спътник в живота — почти денонощно дежуреха край леглото ми, стига само да нямаха учебни часове. С тяхна помощ успях да сглобя парчетата от цялата история за случващото се извън стените на клиниката. Дмитрий се досетил, че в кампуса върлува стригой, когато открили тялото на жертвата на

Натали, наскоро издъхнала, с изпита кръв. От всички в Академията тя си избрала тъкмо господин Наги. Изненадващ избор, но тъй като беше по-стар, въобще не е можел да се съпротивлява. Вече нямаше да имаме часове по славянско изкуство. Пазителите в сградата, където бе заключен Виктор, били сериозно ранени, но оцеляха. При нахълтването си там тя просто ги блъснала в стената, както и мен след това.

Виктор бе открит и заловен, докато се опитвал да избяга от кампуса. Зарадвах се от тази вест, макар да означаваше, че саможертвата на Натали е била напразна. Според слуховете Виктор въобще не бил изплашен, когато пристигнали кралските стражи, за да го отведат. През цялото време се усмихвал, сякаш пазел някаква тайна, за която никой не подозирал.

Доколкото бе възможно, животът започна да се връща към обичайните си релси. Лиса вече не помисляше да посяга към китките си. Лекарката ѝ предписа нещо — някакъв антидепресант или успокоително, не си спомням точно, — от който се чувстваше по-добре. Никога не съм разбирала много от тези хапчета. Все си мисля, че правят хората глупави и щастливи. Но все пак си беше хапче като всички други, предназначено да лекува нещо, и най-вече да я накара да се почувства нормална и стабилна.

Което беше добре, защото сега тя си имаше други грижи на главата. Като Андре например. Най-после повярва на версията на Кристиан и за пръв път си позволи да допусне, че Андре може и да не е бил героят, за който винаги го бе смятала. Трудно ѝ беше, но накрая се примири и прие, че той може да е бил едновременно и добър, и лош, противоречив като всички нас. Това, което бе сторил на Мия, я натъжаваше, но не можеше да промени факта, че е бил добър брат, който я е обичал. А най-важното в случая бе, че Лиса най-после успя да се освободи от натрапчивото желание да се старае да прилича на него само и само фамилията ѝ да се гордее с нея. Сега вече можеше да бъде самата себе си... което всъщност доказваше ежедневно чрез отношенията си с Кристиан.

Съучениците ни естествено не можеха така лесно да преглътнат всичко това. Обаче тя не им обръщаше внимание. Отминаваше всичко със смях, като хич не се трогваше от шокираните удължени физиономии и презрението на останалите издънки на видни дворцови

фамилии, които не можеха да повярват, че тя ходи с потомък на един жалък род. Макар че не всички те се държаха така с нея. Някои бяха готови да ѝ признаят редица предимства и дори ѝ показваха по време на краткотрайните ѝ появи сред изисканото общество, че действително я харесват и че повече няма да ѝ се налага да прибегва до внушението, за да печели одобрението им. Харесваха нейната откритост и честност, които предпочитаха пред лицемерните игри и преструвки на повечето кралски особи.

Разбира се, мнозинството от синовете и дъщерите на най-изтъкнатите аристократични родове продължаваха да я отхвърлят и да я одумват злостно зад гърба ѝ. Ала най-изненадващо беше, че Мия — въпреки публичното унижение — успя да се сдобие с благосклонността на два от тези предвзети придворни кръгове. Което доказва правотата на предположението ми, че тя няма задълго да остане в сянка. Всъщност видях първите признаци на отмъщението ѝ да надигат глава. Засякох я един ден по пътя ми към класната стая. Тя стоеше заедно с още неколцина други наши съученици. Като минах покрай тях, Мия изведнъж заговори по-силно, очевидно с намерението да я чуя.

— ... са свършената двойка. И двамата принадлежат на две напълно отхвърлени и обезчестени фамилии.

Стиснах зъби и продължих да крача напред с невъзмутима физиономия, но проследих погледа на тази усойница към ъгъла, където Лиса и Кристиан се бяха усамотили. Бяха погълнати от собствения си свят и представляваха великолепа гледка: тя руса и красива, а той е онези пронизващо сини очи и гарвановочерна коса. Не можех да откъсна очи от тях. Мия май имаше право. И двете фамилии бяха изпаднали в немилост. Кралица Татяна публично бе унизила Лиса. И макар че никой не търсеше вина у Кристиан за това, което се бе случило с родителите му, за петното, лепнато от тях върху името Озера, повечето от потомците на кралските фамилии продължаваха да странят от него.

Мия обаче се оказа свършено права и за още нещо. В много отношения Лиса и Кристиан бяха свършени партньори. Може би защото и двамата бяха сред отхвърлените от обществото, макар някога в миналото Драгомир и Озера да са били сред най-тачените родове в цялото кралство. За съвсем кратко време Лиса и Кристиан започнаха

да се допълват взаимно, което можеше да им помогне да заемат достойното място на далечните си предшественици. Той бе започнал да възприема по нещо от нейното светско лустро, докато тя се учеше да се въздържа от изблиците на страстите си. Колкото повече ги наблюдавах, толкова повече се убеждавах, че от тях се излъчва едновременно и енергия, и увереност.

Те нямаше лесно да се предадат.

Мислех си още, че всичко това заедно с вродената любезност на Лиса много ѝ помагаше да печели хората на своя страна. Кръгът ни от приятели неотменно се разрастваше. Разбира се сред първите, които се присъединиха към нас, беше Мейсън, който не се и опитваше да крие, че проявява интерес към мен. Лиса доста ме подкачаше на тази тема, но аз още не бях решила какво да правя с него. Част от мен си мислеше, че е крайно време да ми стане сериозно гадже, но останалата част от душата ми копнееше за Дмитрий.

През повечето време той се отнасяше към мен както се очакваше от един наставник. Беше ефективен. Предан. Стриктен. Разбиращ. Между нас нямаше нищо необикновено, нищо, което би могло да накара някого да заподозре, че помежду ни е имало и нещо повече... като изключим епизодичната размяна на замислени погледи. И след като преодолях вътрешната си емоционална реакция, осъзнах, че той — технически поне — беше прав за нас. Възрастта наистина беше проблем, особено докато аз все още се обучавах в Академията. Но колкото до другото, което беше казал... то, хм, така и не ми бе хрумвало. А би трябвало. Двама пазители, забъркани в интимни отношения, действително щяха да си отвличат взаимно вниманието от поверения им морой, когото трябваше да защитават. Не можехме да си позволим това да се случи, няхахме право да рискуваме живота на Лиса заради желанията си. Иначе с нищо нямаше да се окажем по-добри от Аби Бадика и Зандър, които бяха изоставили задълженията си. В тази връзка веднъж бях споделила с Дмитрий, че моите собствени чувства нямат значение. Лиса беше на първо място. Надявах се само да мога да го докажа.

— Много жалко за лекуването — сподели Лиса с мен.

— Хм? — Ние седяхме в нейната стая, преструвайки се, че учим заедно, но моите мисли пак се оказаха изцяло обсебени от Дмитрий. Толкова лекции ѝ бях изнесла заради увлечението ѝ да пази тайните

си, но аз самата никак не бях склонна да ѝ призная, че бях толкова близо до това да се разделя с девствеността си. По някаква неясна дори и на мен причина не бях склонна да го споделя с Лиса.

Тя пусна на пода учебника по история, който току-що бе разтворила.

— Това, че трябва да престана с лекуването. И с внушението. — При последната дума самотна бръчка проряза челото ѝ. Лекуването бе възприето като чудесен дар божи, който се нуждае от допълнителни изследвания. Внушението обаче се натъкна на сериозни упреци от страна на директор Кирова и на нашия експерт по всякакви магии госпожа Кармак. — Искам да кажа, че сега съм щастлива. Много отдавна трябваше да потърся помощ... те бяха прави за това. Радвам се, че съм на лекарства. Но и Виктор имаше право. Вече не мога да използвам магията на духа. Още мога да я усещам, но... ми липсва това, че не мога да се докосвам до нея.

Не бях напълно сигурна какво да ѝ отвърна. Така я харесвах повече. Заплахата на лудостта бе изчезнала и тя отново беше себе си, беше много по-самоуверена и естествена, същата онази Лиса, която винаги бях познавала и обичала. Като я гледах сега, бе лесно да повярвам в думите на Виктор, че от нея би станал силен водач. Тя ми напомняше за родителите си и за Андре — те умееха по този начин да предизвикват преданост у всички, които ги познаваха.

— А има и още нещо — продължи тя. — Той ми каза, че не мога да се откажа от дарбата си. Беше прав. Боли, когато магията вече я няма. Понякога така болезнено ми се иска да си я върна.

— Зная — рекох. Усещах болката ѝ през връзката ни. Хапчетата бяха притъпили магията, но не и нашата връзка.

— И не мога да спра да си мисля за всички неща, които бих могла да направя, за всички хора, на които бих могла да помогна. — Изглеждаше изпълнена със съжаление.

— Първо трябва да помогнеш на себе си — напомних ѝ енергично аз. — Не искам отново да те виждам наранена. И няма да го позволя.

— Зная. И Кристиан ми повтаря същото. — На лицето ѝ се появи замечтаната усмивка както винаги, щом се замислеше за него. Ако бях знаела в какви идиоти ще се превърнат заради любовта си, може би нямаше толкова ревностно да искам да са заедно. — Предполагам, че и

дватамата сте прави. По-добре само да си мечтаеш за магията и да бъдеш нормална, отколкото да я владееш и да бъдеш луда. Средно положение няма.

— Не — съгласих се. — Не и с това.

И тогава незнайно откъде една мисъл изникна в главата ми. Имаше средно положение. За това ми напомниха думите на Натали: Струва си жертвата, струва си да се откажеш от слънцето и магията.

Магията.

Госпожа Карп се беше превърнала в стригой, защото беше полудяла. Или по-точно бе станала стригой, за да не се побърка. Превръщането в стригой напълно изолираше морите от всякакви магии. След този акт тя повече не можеше да върши чудеса. Дори не можеше да усеща магията чрез сетивата си.

Нито изпитваше желание за това. Докато се взирах в Лиса, усетих как в мен се надигна тревога. Ами ако Лиса стигне до този извод? Ако и тя пожелае да направи нещо подобно? Не, бързо реших аз. Лиса никога няма да постъпи така. Тя е прекалено силна и морална личност. Пък и докато пиеше хапчета, разумът ѝ щеше да я предпазва от нещо толкова драстично. И необратимо.

Все пак размислите ми ме подтикнаха да потърся повече информация. На следващата сутрин отидох в църквата и седнах да чакам на една от пейките, докато накрая свещеникът се появи.

— Здравей, Роузмари — посрещна ме той, видимо изненадан.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Изправих се.

— Имам нужда да узная нещо повече за свети Владимир. Прочетох книгата, която ми дадохте, както и още една-две други. — Благоразумно предпочетох да не му споменавам за онези, които задигнах от тавана на църквата. — Никой нищо не казва как е умрял. Какво се е случило? Какъв е бил краят на неговия живот? Да не е бил убит?

Гъстите вежди на свещеника се повдигнаха.

— Не. Умрял е от старост. В мир.

— Сигурен ли сте, че не е станал стригой? Или че не се е самоубил?

— Не, разбира се, че не. Защо мислиш така?

— Ами... той може да е бил светец и така нататък, но е бил и малко луд, нали? Мислех си, че може... знам ли... накрая съвсем да е полудял.

Лицето му стана напълно сериозно.

— Вярно е, че се е борил с демоните... с лудостта... през целия си живот. Било е жестока битка и понякога е стигал дотам, че му се е искало всичко да свърши по-скоро и да умре. Но го е преодолял. Не е позволил да бъде победен.

Зяпнах от изумление. Свети Владимир не е разполагал с хапчета, а освен това несъмнено е продължавал да ползва магията.

— Как? Как го е постигнал?

— Мисля, че със силата на волята си. Хм... — Той замлъкна.

— И не само това, но и с помощта на Анна.

— Целунатата от сянката Анна — промърморих аз. — Неговият пазител.

Свещеникът кимна.

— Тя е останала с него. И когато силите му започвали да го напускат, тя е била тази, която го подкрепяла. Тя настоявала той да остане силен и никога да не се предава пред лудостта си.

Напуснах църквата много объркана. Анна го бе постигнала. Анна бе позволила на Владимир да избере средното положение, като му е помагала — и то за цял живот — да сътворява чудеса в този свят, без да се стигне до ужасяващ край. Госпожа Карп обаче нямаше този късмет. Защото не е имала пазител, с когото да поддържа връзка. Не е имала кой да я подкрепя.

Лиса обаче имаше.

Усмихнах се и прекосих вътрешния двор, тръгвайки към столовата. Чувствах се така добре, както отдавна не помнех да съм се чувствала. Можем да го направим, Лиса и аз. Заедно ще се справим.

Точно тогава с крайчеца на окото си съзрях нещо черно. Прелетя над мен и кацна на близкото дърво. Заковах се на място. Беше гарван, едър и застрашителен, с блестящи черни криле.

Миг по-късно осъзнах, че не беше просто някакъв гарван. Беше онзи гарван. Онзи, когото Лиса бе излекувала. Никоя друга птица не би дръзнала да кацне толкова близо до някой дампиър. Както и никоя друга птица не би ме погледнала по такъв интелигентен начин, както се гледа към някой познат. Не можех да повярвам, че същият този гарван още

се навърта наоколо. Ледена тръпка полази по гръбнака ми. Неволно отстъпих назад. И тогава истината ме осени. По-точно казано, блъсна ме в гърдите.

— И ти имаш връзка с нея, нали? — попитах го, напълно уверена, че всеки, който ме види отнякъде, моментално ще ме вземе за луда. — Тя те върна обратно. И ти си целунат от сянката.

Наистина беше супер! Протегнах ръка с тайната надежда, че ще кацне върху дланта ми като някакъв драматичен жест, достоен за финал на филм. Но той само ме изгледа, сякаш бях пълна идиотка, разпери криле и отлетя.

Изгледах го кръвнишки, докато изчезваше в здрача. После се обърнах и отидох да потърся Лиса. Някъде отдалеч, зад гърба ми, проехтя грачене. Прозвуча ми почти като смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.